

அபக்கண் சிறுகதைகள்

செந்தில் பதிப்பகம்

அய்க்கண் சிறுகதைகள்

நற்கதை நம்பி
அய்க்கண்

செந்தில் பதிப்பகம்

(சிறந்த நூல் வெளியிடுவோர்)

10, பொன்னுசாமி (நாயக்கன்) தெரு
இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1990

© உரிமை : ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூ.

அனைத்திந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், பசும்பொன் தேவர் திருமகனார் மாவட்டக் கிளையின் சார்பில் 1990 செப்டம்பர் 16-ஆம் நாள் காரைக்குடியில் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டில் இலக்கியச் சுடர் மூவேந்தர் முத்து அவர்கள் தலைமையில் திருமிகு மு. முத்து வெங்கடாசலம் அவர்களால் வெளியிடப் பெற்றது.

அச்சிட்டோர் :

மூவேந்தர் அச்சகம்

இராயப்பேட்டை

சென்னை-600 014

அணிந்துரை

டாக்டர் வாசவன்

(தலைவர், அனைத்திந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்)

‘அய்க்கண்’ அவர்களின் எழுத்துக்கு அணிந்துரை
தேவை இல்லை.

ஏற்கனவே எல்லா அணிகளையும் அணிந்து கொண்டு
மிக அழகுடன் காட்சியளிக்கும் அவர், எழுத்துக்கு
‘அணிந்துரை’ என்ற பெயரால் நான் வழங்குவது
நட்புரையே.

ஒரு கால் நூற்றாண்டுக் காலமாக நல்ல எழுத்துக்கும்,
நம்பகமான எழுத்துக்கும் சொந்தக்காரராகச்
செங்கோலோச்சுகின்றவர் அய்க்கண். சமூகத்துக்குப் பயன்
அளிக்காத எதையும் இவர் பேனா தொட்டதில்லை. இவர்
எழுத்துக்கள் புரட்சி எரிமலையாய் வெடிக்கும்போது
கூடத் தேவையற்ற குருட்டுத் தனங்களும், இருட்டுத் தனங்
களும் தாம் பாழ்பட்டுச் சிதறுமே தவிர நெறிகளும், குறிகளும்
துளியளவு கூடச் சேதாரம் இல்லாமல் நெடிதுயர்ந்து நிற்கும்.

இத்தொகுதியில் வெளியாகி இருக்கும் அனைத்துக் கதை
களும் மனத்தைச் செய்பவை; மனத்தை ஊட்டுபவை;
மனத்தைச் செய்ய வல்ல படைப்புகளே, காலத்தை வெல்லக்
கூடியவை.

அந்த வகையில் ‘அய்க்கண்’ காலத்தை வென்றிருக்கிறார்; என்றும் வெல்வார்.

வாசவன்

பதிப்புரை

இன்றைய சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஒளிவிடும் சுடராய்த் திகழ்பவரீ நற்கதை நம்பி, பேராசிரியரீ அய்க்கண் அவரீகள்.

இவரீதம் எழுத்துக்கள் ஒரு சீரிய கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்திக்கத் தூண்டும் வலிமை படைத்தவையாகும்.

தகுதி வாய்ந்த இந்நூலைக் கல்வியாளரீகன் ஏற்று ஆதரவு தர அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

இந்நூலுக்கு முத்திரையாய் அணிந்துரை தந்த பேரன்பு மிக்க ஐயா டாக்டர் வாசவன் அவர்களுக்கு எங்கள் இதயங்களிந்த நன்றி.

அச்சப்படிசைத் திருத்திச் செப்பமிட்ட மதிப்பிற்குரிய ஐயா கனிக்கொண்டல் மா. செங்குட்டுவனார் அவர்களுக்கும் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்ட மூவேந்தர் அச்சகத்தார்க்கும் எங்கள் நன்றி.

—பதிப்பகத்தார்

உள்ளே...

1. 'அவன்' எழுதிய கதை	...	9
2. இளங்கோவின் துறவு	...	26
3. துருப்புச் சீட்டு	...	48
4. அவள் ஒரு A கதை	...	68
5. ஒரு அகல்யை மனைவி ஆகிறாள்	...	83
6. மொட்டை	...	93
7. ஒரு பட்டம் கிழிகிறது	...	100
8. அழுக்கு	...	110
9. நான்கு சுவர்களுக்குள்	...	116
10. ஒரு மணமகள் மீண்டும் மகளாகிறாள்	..	123
11. தனிக்குடித்தனம்	...	134
12. அவளைக் கேட்டுச் சொல்கிறேன்	...	141
13. எங்கள் ஊர் எம். எல். ஏ.	...	151
14. ஜனநாயகத்தின் மறுபக்கம்	...	160
15. சுதா காத்திருப்பாள்	...	168

1984-ஆம் ஆண்டு, 'Institute of Asian Studies' நிறுவனம் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்ட 'தமிழ் இலக்கியம்' பற்றிய கலைக்களஞ்சியத்தில் 'அய்க்கண்' பற்றி மதிப்பீடு செய்து எழுதப் பெற்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழாக்கம் :

'அய்க்கண்' : மு. அய்யாக்கண்ணு, இவருடைய இயற் பெயர். அய்க்கண் இவருடைய புனைபெயர். இவர் 1-9-1935-ல் இராமநாதபுர மாவட்டம் கோட்டையூரில் பிறந்தார். திருப்பத்தூர் ஆறுமுகம் பிள்ளை சீதை அம்மாள் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணி புரியும் இவர், 1956-ஆம் ஆண்டு முதல் எழுதி வருகிறார். இவருடைய முதல் சிறுகதை (வள்ளியின் திருமணம்) ஆனந்த விகடனில் 4-11-56-இல் வெளிவந்துள்ளது. இத்வரை 500 சிறுகதைகள், 20 குறுநாவல்கள், 15 நாவல்கள், 10 நாடகங்கள் ஆகியவற்றை இவர் படைத்துள்ளார். இவற்றில் 'உயிர்' (முதற்பதிப்பு 1972—உயிர், மாபெரும் நாடு, மாபெரும் மக்கள் ஆகிய இரண்டு குறுநாவல்களின் தொகுப்பு), 'இளவெயினி' (முதற்பதிப்பு 1977—வரலாற்று நாவல்), 'வேர்' (முதற் பதிப்பு 1978—சிறுகதைத் தொகுப்பு), 'வயல்' (முதற் பதிப்பு—1979), 'நீயும் நானும் வேறல்ல' (முதற்பதிப்பு —1979) ஆகிய நாவல்கள், நூல்களாக வெளி வந்துள்ளன. தமிழக இதழ்கள் அனைத்திலும், மலேசிய—சிங்கப்பூர் தமிழ் நாளிதழான 'தமிழ்மலர்' வார மலரிலும் இவர் எழுதி வருகிறார். கல்கி, கலைமகள், அமுதசுரபி, தினமணி கதிர், இதயம் பேசுகிறது, வான்மதி, புதுமை ஆகிய இதழ்களில் நாவல், குறுநாவல், சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கேற்றுப் பரிசுகள் பல பெற்றவர். வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றில் இவருடைய நாடகங் களும், சிறுகதைகளும் ஒலி-ஒளி பரப்பாகியுள்ளன. ஆங்கிலம், கன்னடம், இந்தி, ஒரியா ஆகிய மொழிகளில் இவருடைய கதைகள் மொழி பெயர்ப்பாகியுள்ளன.

'வள்ளியின் திருமணம்' என்னும் முதற் சிறுகதையை இவர் தம்முடைய மாணவப் பருவத்தில் எழுதினார். (ஆனந்த விகடன் நடத்திய மாணவர் திட்டத்தின்படி வெளியானது இக்கதை.) இந்தக் கதை

யில், ஒரு கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கம் உள்ளது. உண்மை அன்பின் அடியாகப் பிறக்கும் காதலின் ஆழம், கதையின் மையமாக அமைய வள்ளி, கந்தன், முருகன் பாத்திரப் படைப்பில் குறிக்கோள் தன்மை (Idealism)யினைக்காணமுடிகிறது. அடிப்படை யில் கருத்து ஒன்றை அமைப்பதன் வழி, நடப்பியல் பிரச்னைகளைக் கதை ஆக்கும் திறன் புலனாகிறது. நடப்பியலும் குறிக்கோளியலும் இணைந்து வருமாறு கதைகளைப் படைக்கும் பாங்கு இவரிடம் இந்த முதல் கதை தொடங்கி, இன்றுவரை ('வைஷ்ணவ ஜனதோ' —ஆனந்த விகடன்—29-1-84 இதழில் வெளிவந்த சிறுகதை) காணப்படுகிறது.

சிறுகதைகளிலும் குறுநாவல், நாவல் வடிவங்களிலும், குறிப்பிட்ட வட்டார இனமக்களின் பிரச்னைகளைக் கருவாக்கி, அப்பண்பாட்டு மரபுகளுடன் படைக்கும் பாங்கு இவரிடம் காணப்படுகிறது. இதனை 'வேர்' சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளிலும் (வேர், மேன்மக்கள், சொர்க்கவாசல்) 'உயிர்' என்ற தொகுப்பிலுள்ள இரு குறுநாவல்களிலும் 'வயல்' நாவலிலும் காணலாம்.

சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் (சமூகம், வரலாறு) என்ற இலக்கிய வடிவம் எதுவாயினும், ஆழமும், உயிர்ப்பும், நகமும் சதையுமான பாத்திரப் படைப்பு, குறிக்கோள் மிக்க வாழ்க்கை நோக்கு, மனிதாபிமான சிந்தனை, நடப்பியலையும் குறிக்கோள் நெறியையும் இணைத்துக் கதை படைக்கும் பாங்கு எனிய சிக்கலற்ற சுவைபடக் கதை கூறும் திறன் நிகழ்ச்சிகள் வரன்முறையாக அமைக்கப்பட்டு, ஆகிரியர் படர்க்கை இடத்தின் வழி கதை கூறும் திறன், பிறசொல் கலப்பில்லாத எனிய நடை (மாந்தர் கூற்றில் குழலைக் காட்ட இன வழக்கு, வட்டார வழக்கு, தொழில், கலைச்சொற்கள் ஆள்வதன் வழி கதைக்கு நடப்பியல் குழலை நல்குகிறார்) என்பன அய்க்கணின் பொது—சிறப்புக் கூறுகள். ஆசிரியருக்கு உள்ள தமிழ்ப் புலமை துணை நிற்பினும், கதைகூறும் நடையில் எளிமையும் இனிமையும் உள்ளன. சின்னஞ்சிறு நிகழ்ச்சிக் கூறுகளின் வழி உயரிய நுணுகிய வாழ்க்கை நோக்கு காட்டப்படுகிறது.

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

1. உயிர் (பரிசு பெற்ற குறுநாவல்)
2. வேர் (பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்)
3. இளவெயினி (வரலாற்று நாவல்)
4. வயல் (சமூக நாவல்)
5. நீயும் நானும் வேறல்ல... (சமூக நாவல்)
6. உப்பு நீர்ப்பூக்கள் (சிறுகதைகள்)
7. வழக்கு ஒன்று—தீர்ப்பு இரண்டு (சிறுகதைகள்)
8. அவனுக்காக மழை பெய்கிறது (சமூக நாவல்)
9. பிற்பகல் (தமிழக அரசின் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு)
10. என் மகன் (சமூக நாவல்)

‘அவன்’ எழுதிய கதை

திருப்பத்தூர் பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்று கொண்டிருந்தேன். கல்லூரி விடுமுறை காலம். ஒரு வேலையாக மதுரைக்குப் போக வேண்டும். பஸ்ஸுக்கு நிறையக் கூட்டம். டிக்கெட் வாங்குவதற்காகப் பிரயாணிகள் கண்டக்டரைச் சுற்றி மொய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் நீ என்று ஒருவரையொருவர் தள்ளி முந்திக் கொண்டிருந்த அந்தக் கூட்டத்திற்குள் நுழையவே எனக்குப் பயம்...ஓர் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தேன்.

“சார்!”—குரல் வந்த திசையில் திரும்பினேன். ஓர் இளைஞன்—எங்கோ பார்த்தது போல நினைவு. பாண்ட்டும் ஸ்லாக்குமாக நாகரீகமாக டிரஸ் செய்து கொண்டிருந்த அவன் எனக்கு வணக்கம் செலுத்தினான். நானும் பதிலுக்கு வணக்கம் சொல்லிவிட்டுப் பேசாமல் நின்றேன்.

“என்ன சார், என்னைத் தெரியலியா? நான்தான் அழகப்பன். எக்கனாமிக்ஸ் பி. ஏ. படிச்சேன்.”

“ஓ...”—எனக்கு நினைவு வந்து விட்டது.

“அழகப்பனா? இப்போ என்ன செய்கிறே? எங்கே வேலை பார்க்கிறே?” என்று விசாரித்தேன்.

“கிராமத்தில் நாலஞ்ச ஏக்கர் நிலம் இருக்கு. விவசாயத் தொழிலைப் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். அதுதான் எனக்குப் பிடிக்குது சார்!”

“வெரி குட்!”

ஏதோ கொஞ்சம் இங்கிலீஷ் தெரிந்து பட்டம் வாங்கின வுடனே, உழைத்துத் தொழில் செய்கிறதைக் கேவலமாக நினைத்து ‘ஒயிட் காலர் ஜாப்’ வேண்டுமென்று அலைகிறார்கள், அவர்கள் மாதிரி இல்லாமல், என் மாணவன் ஓர் உழவனாக உழைப்பதைக் கேட்டுப் பெருமையடைந்தேன் நான்.

“என்ன சார், இப்படி நின்னுசிட்டிருக்கீங்க? எங்கே யாவது பயணமா?”

“ஆமாம்! மதுரைக்குப் போகணும். டிக்கட் வாங்க முடியலை. ரொம்பக் கூட்டமா இருக்கு!”

“பணத்தைக் கொடுங்க சார்! நான் டிக்கெட் வாங்கி வரேன்” என்றான் அவன். மறுநிமிடம் கூட்டத்துக்குள் புயல் போல நுழைந்தான் அழகப்பன்.

சிறிது நேரத்தில் டிக்கெட்டோடு திரும்பி வந்தான்.

“இந்த டிக்கெட்தான் கடைசி டிக்கெட் ஸார்!”

“ரொம்ப தாங்கீஸ்டா, அழகப்பா! நீ எங்கே வந்தே?”

“அம்மோனியா உரம் வாங்க வந்தேன் சார். கிராமத்துக்குப் போகிறதுக்காக நிற்கிறேன். நீங்க பஸ்ஸிலே ஏறிக் குங்க ஸார்! நான் வரேன்.”

அழகப்பன் விடை பெற்றுச் சென்றான். நான் பஸ்ஸில் ஏறினேன். கிட்டத்தட்ட எல்லா ‘சீட்’களும் நிரம்பி விட்டன. இரண்டு இரண்டு பேராக உட்காரக் கூடிய ‘சீட்டில்’ ஓர் இடம் மட்டும் காலியாக இருந்தது. அதிசே போய் அமர்ந்தேன். பக்கத்தில் இருந்த வாலிபன் என்னைப் பார்த்ததும் மரியாதையோடு ஓரத்தில் நகர்ந்து கொண்டு

உட்கார இடம் கொடுத்தான். பணிபுள்ள இளைஞன் தான்.

அப்போது ஓர் இளம் பெண் பஸ்ஸை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து, “சாரி! மதுரைக்கு ஒரு டிக்கெட்!” என்று கண்டக்டரிடம் பணத்தை நீட்டினாள்.

கண்டக்டர் பதில் பேசாமல் அலட்சியமாக இருந்தான்.

“மதுரையிலே ஒரு கம்பெனியில் வேலை சம்பந்தமாக இண்டர்வியூவுக்குப் போகணும். பத்து மணிக்கு இண்டர்வியூ இந்தப் பஸ்ஸில் போனால்தான் சரியாக இருக்கும்...” என்று அந்தப் பெண் கெஞ்சுகிற முறையில் பேசத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு இருபது வயதிருக்கலாம். கொடி போல் ஒடிசலாக வளர்ந்திருந்தாள். நேற்றுத்தான் துவைத்து மடித்து வைத்து எடுத்தது போலிருந்தது அவள் உடுத்தியிருந்த கைத்தறிப் புடவை. சாதாரண சீட்டித் துணி ஜாக்கெட். துவைத்துக் காயப் போட்டதில் ஏற்பட்ட சுருக்கங்கள் அப்படியே இருந்தன. பரம ஏழையாய்த் தானிருக்க வேண்டும். பூரித்துப் பொங்கி நிற்கும் இளமையும் பருவமும் அவளுக்குப் பெரும் செல்வமாக அமைந்திருந்தன. அவளது கரிய விழிகளில் தவழ்ந்த சோகச் சுவடுகூட ஓர் அலாதி அழகாக மிளிர்ந்தது.

“என்ன ஸார், அந்தப் பெண்ணை இப்படி வக்கணையாக வர்ணிக்கிறீர்களே” என்று கேட்கிறீர்களா? எக்ஸ்பூஸிமி ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேனே! எனக்குக் கதை எழுதுகிற பழக்கம்—அல்லது, பைத்தியம்—உண்டு கதாநாயகிகளை வர்ணிக்கிற பழக்கத்திலே இந்தப் பெண்ணையும் வர்ணித்து விட்டேன்.

“அவ்வளவு அவசரம்னா கொஞ்சம் முன்னாலே வந்திருக்கக் கூடாதாம்மா?” என்றான் கண்டக்டர்.

“முன்னாலேதான் புறப்பட்டேன். ஆனால் புறப்படற சமயத்திலே எங்கம்மாவுக்குத்திடீர்னு மயக்கம் வந்திடுச்சு...

அதைக் கவனிச்சு மருந்து கொடுத்திட்டு வர்றதுக்கு நேர மாயிடுச்சு ஸார்!”

“டிக்ரெட் இல்லைம்மா...எல்லாம் தீர்ந்து போயிடுச்சு; இடம் இல்லை.”

“சார்...சாரி! அப்படிச் சொல்லிடாதீங்க சாரி! ஒரே ஒரு டிக்ரெட்தான் ஸார்! நான் ரொம்ப அவசரமாகப் போகணும், சாரி! இந்த பஸ்ஸிலே போகாட்டி இண்டர்வியூவுக்குப் போக முடியாது. எனக்கு இந்த வேலையும் கிடைக்கலைன்னா...கிடைக்கலைன்னா...” அந்தப் பெண் பாதி அழுகையும் பாதிக் கெஞ்சலுமாகவும், பாதி பரிதாபமாகவும் பேசினாள்.

ஆனால் கண்டக்டர் கையை விரித்து விட்டான்.

“ஓவர் டிக்ரெட் ஏத்திக்கிட்டுப் போய்ப் பிடிபட்டா, என்னோட வேலை போய், உன்மாதிரி நானும் வேலைக்கு ஆலாய்ப் பறக்க வேண்டியதுதான்...”

அந்தப் பெண் மிரளமிரள விழித்தாள். கண்களிலிருந்து நீர் கொட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. பலரும் பார்க்கக்கூடிய பொது இடம் என்பதைக்கூட மறந்து கண்ணீரைத் துடைக்கக் கூடத் தெம்பில்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

இந்தப் பரிதாபக் காட்சியை பஸிஸில் இருந்தவர்களை கவனித்தார்களோ, இல்லையோ? நியூஸ் பேப்பர் பார்ப்பதும், முறுக்கு வடை, பழம், காப்பி சாப்பிடுவம், பக்கத்தில் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருப்பதும்...ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வேலை. ஒரிரண்டு பேர் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் அவளுக்கு உதவ வேண்டும் என்று யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

அந்தப் பெண்ணின் பரிதாப நிலையைப் பார்த்த பிறகும், எனக்கு மற்றவர்களை மாதிரி ‘நமக்கென்ன’ என்று இருக்க முடியவில்லை.

“ரைட்...வண்டியை எடுங்க...” என்று டிரைவரைக் கிளப்பினான் கண்டக்டர். இருவரும் பீடிகளின் கடைசி ‘தம்’மை இழுத்துவிட்டு, பீடிக் கட்டையைத் தீழே போட்டுக் காலால் மிதித்து நெருப்பை அணைத்துவிட்டு, பஸ்ஸில் ஏறினார்கள்.

நான் தீழே இறங்கினேன்.

“கண்டக்டர்! என் டிக்கெட்டை இந்தப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்திடறேன். நான் அடுத்த வண்டியிலே வர்றேன். எனக்கு ஒண்ணும் அவசரமில்லை” என்று என் டிக்கெட்டை அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்தேன்.

அந்தப் பெண் மகிழ்ச்சியும் நன்றியும் பொங்க என்னைப் பார்த்தாள். வேகமாக டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டாள். மகிழ்ச்சியில் நன்றி சொல்லக் கூட அவளுக்கு நா புரள வில்லை.

வெறும் பாவமற்ற ‘தாங்கிஸ்’ என்ன ஸார் இருக்கிறது? அந்தப் பெண்ணின் கண்கள் சொல்கிற நன்றி, ‘தாங்கிஸ்’ சடங்கைவிட ஆயிரம் மடங்கு மனப்பூர்வமானதில்லையா?

“சீக்கிரம் ஏறம்மா... ஸார் இருந்த ஸீட்டிலே உட்காரம்மா... ரைட் போங்கண்ணே!...”

பஸ் உறுமிக் கொண்டு புறப்பட்டது.

நான் அடுத்த பஸ்ஸுக்காக நின்று கொண்டிருந்தேன். அதிலும் ரொம்ப ‘ரஷ்’ இருக்குமோ என்னவோ?

சரி...பாரிப்போம்... இன்னொரு அழகப்பன் வராமலா போய்விடுவான்?

*

*

*

சில தினங்களுக்குப் பிறகு மதுரைக்குப் போவதற்காக பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்று கொண்டிருந்தேன். என்னை நோக்கி ஓர் இளைஞன் வந்தான்.

“வணக்கம் சார்! என்னை நினைவிருக்கா, சார்?”

எனக்காவது நினைவிருக்கிறதாவது? ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களிலே இவன் யாரே?

அப்பொழுது அவன் பக்கத்திலே வந்து நின்ற ஒரு பெண்ணும், “வணக்கம் சார்!” என்று பணிவாகச் சொன்னாள்.

இவள்?... ஓ! அவள்தான். சில நாட்களுக்கு முன்னால் மதுரைக்குப் போவதற்கு என்னிடம் ‘டிக்கெட் தானம்’ வாங்கியவள்.

இந்தப் பையன்?

“சார்! அன்றைக்கு நீங்க மதுரைக்குப் பஸ்ஸிலே புறப்பட்டபோது, உங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவன் ஸார்! என் பெயர் சேதுராமன். உங்க டிக்கெட்டை இவளுக்குக் குடுத்திங்களே, நினைவிருக்கா? பஸ் புறப்பட்ட போது, இவள் அவசர அவசரமாக என் பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்தாள். பொழுது போவதற்காக ஏதாவது பேச வேண்டுமே என்று பேச்சை ஆரம்பித்தேன். நான் இண்டர் வியூவுக்குப் போகிற கம்பெனிக்குத்தான் இவளும் வந்தாள். எனக்கு இவள் போட்டிதான். இருந்தாலும் இவள் நிலைமை பரிதாபமாயிருந்தது. காலையில் சரியாகச் சாப்பிட வில்லையாம்; அதனாலே பஸ்ஸில்லே கொஞ்ச தூரம் போனதும் களைப்பும் மயக்கமுமாக விழுந்திட்டாள். அவளுக்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் நானே செஞ்சு மேலாரிலே ஓட்டலில் டிபனும் வாங்கித் கொடுத்தேன். இவள் வேண்டாம், வேண்டாம்னு மறுத்துக்கிட்டே இருந்தாள். ஆனால் நான் விடவில்லை. வற்புறுத்தி இவளைச் சாப்பிட வைத்தேன். நானும் பணக்காரன் இல்லை. ஏழைதான். ஆனால், இவள் என்னைவிட ஏழையாக இருந்தாள். ஏழைக்கு ஏழைதானே இரங்கணும் சார்”

அந்தப் பையன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவன் அவன் பின்னால் நின்று காலால் தரையில் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனோடு அவன் நெருங்கி நின்று கொண்டிருக்கிறானே? பஸ்ஸிலே ஏற்பட்ட பழக்கம் பிறகு தொடர்ந்து... 'ஓ அப்படியும் இருக்குமோ?...' எழுத்தாளன் புத்தி என்னை விட்டுப் போகுமா? — இங்கே ஒரு காதல் கதை இருக்கும் போலிருக்கிறதே!

“அப்புறம்?” — கதை கேட்கும் ஆர்வம் வந்துவிட்டது எனக்கு.

“ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா இண்டர்வியூவுக்குப் போனோம். வழக்கம் போல அங்கே பெரிய கூட்டம். ஒரு சாதாரண சேல்ஸ் கிளார்க் வேலைக்கு இருபது முப்பது பேர் வந்திருந்தாங்க. ஆனால் கடைசியிலே அந்த வேலை இந்த அதிருஷ்டக்காரி சரளாவுக்குத்தான் கிடைச்சது” என்று சிரித்துக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் முகம் குப்பென்று நாணத்தால் சிவந்தது.

“இல்லை சார்! வேலை கிடைச்சது என் அதிர்ஷ்டம் இல்லை. இவரைப் பஸ்ஸிலே சந்திச்சதுதான் என் அதிர்ஷ்டம்” என்றாள் அவள். பிறகு தொடர்ந்தாள் :

“இண்டர்வியூவுக்கு வந்தவங்க ஒவ்வொருத்தராய், குனிந்த தலையும், ஏமாற்ற முகமுமாக வெளியே போய்க் கிட்டு இருந்தாங்க. கடைசியிலே நானும் இவரும்தான். நான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ். இவரோ பி.யு.சி. பாஸ் பண்ணினவரு. அதனாலே இந்த வேலை நியாயமாக இவருக்குத்தான் கிடைச்சிருக்கணும். ஆனால், இவர் தன் பெயரைக் கூப்பிட்டபோது, இண்டர்வியூவுக்குப் போகாமல் வெளியே போய் விட்டார். இவர் வரலைன்னு நினைச்ச எனக்கு அந்த வேலையைக் கொடுத்திட்டாங்க. இவர்

தியாகத்தினாலேதான் எனக்கு வேலை கிடைச்சது. நானுந்
என் அம்மாவும் உயிர் பிழைச்சோம்...' என்றான் அவன்.
அவளது குரல் நன்றிப் பெருக்கால் தழுதழுத்தது.

சபாஷ்! அருமையான காதல் கதையாயிற்றே! இது
வரை வெறும் கற்பனையாக, 'பாய்-மீட்சு-எ-கேல்—'
பாணியிலே கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தது இப்போது
நிஜமாகவே நடந்து விட்டதே! அதுவும் என்னால்; இந்த
நிஜக் காதல் கதைக்கு நானல்லவா காரணம்? எங்கோ
இருந்த இரண்டு உள்ளங்களைச் சந்திக்க வைத்து, காதலர்
களாக்கியதற்கு நானல்லவா காரணம்? எழுத்தாளன்
வெறும் கற்பனை படைப்பவன் மட்டுமல்ல, ஸாரி!
சரித்திரமே படைத்திருக்கிறேன். பாருங்கள்!

“சரி, அப்புறம்?” என்று தொடர்ந்தேன் நான். அவன்
தொடர்ந்தான்.

“நான் ஏதோ ரொம்ப உதவியெல்லாம் செய்திட்ட
தாகவும், பெரிய தியாகமெல்லாம் செய்திட்டதாகவும்
சொல்லி, என்னையே கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு
சொல்லி விட்டாள் இவள். போன மாசம் ரொம்ப சிக்கன
மாகக் கோயிலிலே கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டோம்.
இன்னும் எனக்கு வேலை கிடைக்கலை. இவள் சம்பாத்தியம்
மட்டும்தான். அதிலேதான் எங்கள் காலட்சேபம் நடக்குது.
எனக்கு வேலை கிடைச்ச கொஞ்சம் வசதி ஏற்பட்டதும்,
கல்யாணம் செஞ்சுக்கலாம் என்று நெனைச்சேன். ஆனால்
இந்தப் பொண்ணு பாவம், இந்த உலகத்திலே எப்படி
தனியாவே இருக்க முடியும்? அதிலும் எங்க மாதிரி ஏழைகள்
வசதி வந்து கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது என்பது சமுத்திரத்
திலே அலை ஒஞ்சு ஸ்நானம் பண்ணுகிறது மாதிரிதான்.
செல்வத்தைத் துணையோடு பகிர்ந்துக்கிறதைவிட
வறுமையைப் பகிர்ந்துக்கிறதுதான் ரொம்ப அவசியம்.
இல்லங்களா, சாரி?”

ஆகா, என்ன லட்சியத் தம்பதியர்!

எனக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை; நான் உருவாக்கிய குடும்பம் இதோ...

அகில உலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் என் கதை முதற் பரிசு பெற்றால் அடைகிற மகிழ்ச்சியைவிட, அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைந்தேன் நான்.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் நீடுழி வாழணும்... விரைவிலே உங்க கஷ்டகாலம் நீங்கி நல்லகாலம் பிறக்கும்...என் மனப்பூர்வமான ஆசீர்வாதம் உங்களுக்கு எப்பவும் உண்டு...”

பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து, அவங்காரப் பந்தலிலே, கச்சேரியும் விருந்தும் ‘ஜாம் ஜாம்’ என்று நடக்கும் கல்யாணத்திலே வாழ்த்துவதைவிட, மனப்பூர்வமாக, பஸ் ஸ்டாண்டிலே நின்று அந்த ஏழைத் தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்தேன்.

நான் படைத்த கதைகளிலே, மிக அற்புதமான கையல்லவா அவர்கள்?

*

*

*

ஒரு முக்கியமான வேலை சம்பந்தமாக மதுரை வந்திருந்தேன். ‘முக்கியமான’ என்று மழுப்புவானேன்? ஒரு ‘மோசமான’ வேலைதான்!

வாத்தியாரி பிள்ளை மக்கு; வைத்தியர் மகன் நோயாளி என்பது எவ்வளவு உண்மை பாருங்கள்! என் பையன், நான்கு முறை மாரிச், செப்டம்பர் என்று மாரிச் பண்ணியும் பி.யு.சி-யைத் தாண்டவில்லை.

மதுரையில் அருணா எலெக்ட்ரிக் ஸ்டோர்ஸிலே சினார்க் வேலைக்கு அப்ளிகேஷன் போட்டிருக்கிறான். அந்த வேலை பற்றிப் பல இடங்களில் விசாரணை செய்துவிட்டு வந்தான்.

“அப்பா! அந்த ஸ்டோரிஸ் மாணேஜர் நெல்லியான் என்கிறவர் உங்க ஃப்ரண்ட்தானாமே? அழகப்பா காலேஜிலே படிச்சவராமே? நீங்க சொன்னால் எனக்கு நிச்சயம் வேலை கிடைச்சிரும்பா!”

பாருங்கள், இந்தக் காலத்துப் பசங்களுக்கு காலேஜ் அட்மிஷன் முதல் வேலைக்குச் சேருவது வரை, எல்லாக் குறுக்கு வழிகளும் தெரிந்திருக்கின்றன.

உண்மையான தகுதி இல்லாமல், சிபாரிசுக்காக எதுவும் செய்வதோ, சிபாரிசுக்குப் போவதோ கூடாது என்கிற லட்சியம் உடையவன் நான். ஆனால் ஒவ்வொரு ஆண்டுகளின் லட்சியங்களையும் தகர்ப்பதற்கென்றேதான் கடவுள் ஒவ்வொருத்தனுக்கும் ஒரு மனைவியை அனுப்பி விடுகிறானே!

“உலகத்திலே ஒவ்வொருத்தர், தன்னோட தூரத்து உறவினர்க்கெல்லாம் மெடிக்கல் காலேஜ் அட்மிஷனும் கவர்ன்மென்ட் வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்திடறாங்க... பெத்த பிள்ளைக்கு, கேவலம் ஒரு கிளார்க் வேலை வாங்கிக் கொடுக்கிறதுக்குக்கூட உங்களுக்குத் துப்பில்லை சாமர்த்திய மில்லை. நானும் பெரிய காலேஜ் வாத்தியார்னு சூட்டையும் பூட்டையும் போட்டுக்கிட்டுத் திரியவேண்டியதுதான்; நாம் என்னிக்குத்தான் உருப்படப் போறோமோ தெரியலே... போங்கோ. மதுரைக்குப் போயி பையனுக்குச் சிபாரிசு பண்ணி, அந்த வேலையாவது வாங்கிக் கொடுங்கோ... இதுக்காவது சாமர்த்தியம் இருக்குதான்னு பார்க்கிறேன்.”

மனைவியின் ஆணையைத் தலைமேல் தாங்கி, இலட்சியங்களைக் காற்றில் பறக்க விட்டுவிட்டு, மதுரைக்குப் புறப்பட்டேன்.

நெல்லியான் என்னோடு பி. ஏ. படித்தவன். கெட்டிக் காரன். அவன் மாமனார் ஒரு பெரிய பணக்காரப் புள்ளி. எலெக்டிரிக் சாமான்களைப் பொறுத்த வரையில் பெரிய

‘பிஸினெஸ் மாக்னெட்’, அவருடைய ஸ்டோரிஸுக்கு ஏழெட்டுக் கிளைகள் இருக்கின்றன. நெல்லியான் அருணா ஸ்டோரிஸுக்கு ஜெனரல் மாணேஜராகி விட்டான். நல்ல வசதி, கை நிறைந்த சம்பளம், கார், பங்களா எல்லாம் இருக்கின்றன.

அருணா எலெக்ட்ரிக் ஸ்டோருக்குள் நுழைந்தேன். உள்ளே வராந்தாவில் ஒரே கூட்டம். கிளாரிக் வேலை இன்டர்வியூவுக்காக வந்தவர்கள்,

“வணக்கம் சார்!,”

—அறிமுகமான குரல், திரும்பிப் பார்த்தேன். சேதுராமன் தான்.

“ஓ! சேதுராமனா?... சௌக்கியமா? சரளா சுசுமாய் இருக்கிறாளா?”

“எல்லோரும் சௌக்கியம்தான்சார்!...எனக்கு இன்னும் வேலைகிடைக்கலை சார். இங்கே ஒரு இன்டர்வியூவுக்குத் தான் வந்திருக்கேன். நீங்க எங்கே சார் இப்படி...” என்று விசாரித்தான் சேது.

“ஒண்ணு மில்லேப்பா?... இந்த ஸ்டோரிஸ் மாணேஜர் நெல்லியான் என்னோட கிளாஸ்மேட். அவனைப் பார்த்திட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்” என்று பாதி உண்மையைச் சொல்லி, பாதி உண்மையை விழுங்கி விட்டேன். வேறென்ன செய்வது?

“அப்படியா சார்? மாணேஜர் கிட்டே என்னைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கன் ஸார்! நீங்க சிபாரிசு செய்தால் ஒருவேளை எனக்கு வேலை கிடைச்சாலும் கிடைக்கும் ஸார்!” என்று சேது சொன்னான்.

நான் உள்ளே நுழைந்தவுடன், “ஹலோ கண்ணா, சௌக்கியமா? உன்னைப் பார்த்து எத்தனை வருஷமாச்சு?” என்று வரவேற்புக் கூறினான் நெல்லியான்.

இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் குடும்பம், தொழில் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டோம்.

“கண்ணா! உன் பையன் அப்ளிகேஷனிலே உன்னுடைய பெயரும் அட்ரஸும் இருந்ததைப் பார்த்தேன். அப்பவே இந்தக் கிளார்க் வேலையை உன் பையனுக்குக் கொடுத்திடறதுன்னு முடிவு செஞ்சுட்டேன். இருந்தாலும் ஃபார்மாலடிக்காக ஒரு இன்டர்வியூ வச்சிருக்கேன்... இன்டர்வியூ வச்சதும் நல்லதாய்ப் போச்சு. அதனாலேதான் உன்னை இங்கே பார்க்க முடிந்தது” என்றான் நெல்லியான்.

“நெல்லியான்! நான் இப்போ என் பையனுக்காகச் சிபாரிசுக்கு வரலை. திருப்பத்தூர் சேதுராமன்னு ஒரு பையன். பி. யு. சி. பாஸ் பண்ணிட்டு ஏழ்மை காரணமாக மேற்கொண்டு படிக்க முடியாதவன். அவனுக்கே இந்த வேலையைக் கொடுத்திடு” என்றேன்.

நெல்லியான் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“என்ன இது! வேலை கிடைக்கிறது குதிரைக் கொம்பாய் இருக்கிற இந்தக் காலத்திலே... அதிலும் இந்த வேலையும் நல்ல பிரமோஷன் வாய்ப்பு உள்ள வேலையப்பா!”

நான் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தேன்.

“உன் கதைகளிலே எழுதுகிறமாதிரி, மற்றவர்களுக்காக தியாகம் பண்ணப் போறியா கண்ணா?” என்று சிரித்தான் அவன்.

“என் கதாநாயகனுக்காக நான் செய்கிற தியாகம் ஒண்ணும் பெரிசில்லை” என்று விவரமாக நெல்லியானிடம் சொல்ல விரும்பவில்லை. இலக்கியச்சுவை. கலாரசனை எல்லாம் அவனுக்கு வேப்பங்காய்; உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை அவன் ஒரு மெட்டிரியலிஸ்ட்.

“உண்மைதான் நெல்லியான்! சேதுராமன் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவன். என் பையன் இப்போது வேலை பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை.

என்னுடைய கட்டாயத்தின்பேரில் நெல்லியான் சேதுராமனுக்கே அந்த வேலையைக் கொடுக்கச் சம்மதித்தான்.

சேதுராமன்-சரளா இல்லறம் இனிமேல் ஜாம் ஜாம் என்று நடக்கும். அவர்களுடைய இனிமையான இல்லறத்திற்குத் தடைக் கல்லாக இருந்த வறுமை இனி ஒழிந்துவிடும்.

ஆகா! 'என் கதை' எவ்வளவு இனிமையாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது!...

ஓர் அருமையான, மகிழ்ச்சியான தொடர்கதையல்லவா அது?

• • •

சீல மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் காலை மதுரை பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்று கொண்டிருந்தேன். காலை ஏழு மணி முதல் தேவகோட்டை பஸ்ஸுக்கு நிறையக் கூட்டம். முதல் நாளே நான் திரும்பி இருக்க வேண்டும். தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இரவில் ஊருக்குப் போக முடியவில்லை.

இந்த ஏழு மணி பஸ்ஸில் போனால்தான் கல்லூரிக்குப் பத்துமணிக்குள் போகமுடியும். எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்தும் எனக்கு டிக்கெட் கிடைக்கவில்லை. கவலையாக நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது—

“வணக்கம் சார்!”

—இரண்டு குரல்கள்; ஒரே சுருதி.

சேதுராமனும் சரளாவும் தான். இருவரது முகங்களிலும் இல்லற அனுபவ சுகத்தின் குளிர்ந்த மகிழ்ச்சி சுடராய்ப் பூசியிருந்தது. கொடி போன்ற வாகான உடலிலே பூசினாற் போன்ற மினுமினுப்பு. ஒருவேளை...

“சேது! செளக்கியந்தானா?” இயல்பாகவே என் குரலில் பாசத்தின் குழைவும் தன்மையும் இழைந்து வலித்தது.

“செளக்கியம்தான் சார்! எனக்கு அருணா எலெக்ட்ரிக் ஸ்டோரிஸிலே கிளார்க் வேலை கிடைச்சிட்டது சார்! உங்க ஆசீர்வாதத்திலே நாங்க நல்லா சந்தோஷமாயிருக்கோம்.”

நான்தான் அவனுக்கு அந்த வேலையைச் சிபாரிசு செய்தவன் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. நான் சொல்ல வில்லை. என் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நன்மை செய்து, அதை அவர்களிடம் சொல்லி, அவர்களிடம் ‘தாங்க்ஸ்’ வாங்கிக் கொண்டு, நமது அன்பை அவர்கள் அங்கீகரிப்பதைக் கேட்டு திருப்தியடைய வேண்டுமா என்ன?

“சரளா! செளக்கியந்தானே?”

“ஆமாம் சார்!” என்று சொல்லியபடி நாணத்துடன் கீழே குனிந்தாள்.

“இல்லே சார்! இப்போ இரண்டு மாதமாய் வாந்தி மயக்கம் வந்துக்கிட்டிருக்கு. டாக்டர் இன்னும் எட்டு மாதத்திலே இவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கப் போகுதுன்னு சொல்றார் சார்!” என்று சிரித்தான் சேது. சரளா அவனுடைய சிரிப்பிலே பங்குகொள்ளாமல், வெட்கத்துடன் சிணுங்கினாள். அந்தச் சிணுங்கலிலும் மகிழ்ச்சி பொங்கிப் பிரவகித்தது.

“எங்களுடைய முதல் பிள்ளைக்கு உங்க பெயர்தான் சார் வைக்கப் போகிறோம்” என்றான் சேது.

“பெண் பிறந்திட்டால்?” என்று கேட்டேன் நான்.

“பெண் பிறந்தால் கண்ணம்மா, ஆண் பிறந்தால் கண்ணன். ரொம்பப் பொருத்தமான பெயர்தானே சார், உங்களுக்கு அமைஞ்சிருக்கு?”—இருவரும் கிரித்தார்கள்.

“இப்போ எங்கே சாரி புறப்பட்டீங்க?”

“திருப்பத் தூருக்குத்தான். காலேஜுக்குப் பத்து மணிக்குப் போகணும். இந்தப் பஸ்ஸிலே போனால்தான் முடியும். ஆனால் டிக்கெட் கிடைக்கலை...”

“அப்படியா சாரி? நானும் சரளாவும் காரைக்குடிக்கு ரெண்டு டிக்கெட்டு வாங்கியிருக்கோம். நீங்க ஒரு டிக்கெட்டை எடுத்துக்குங்க. ஒரு டிக்கெட்டை இன்னொருத் தருக்கு வித்திடலாம். நாங்கள் அடுத்த பஸ்ஸிலே வர்றோம். எங்களுக்கு ஒண்ணும் அவசரமில்லை” என்று டிக்கெட்டை நீட்டினான் சேது.

“எல்லோரும் வண்டியிலே ஏறிக்குங்க நேரமாயிட்டது” என்று கண்டக்டர் அறிவிப்பு செய்தவாறு பஸ்ஸில் ஏறினார்.

“போங்க சாரி! உம்...பஸ் புறப்படப்போகுது” என்று அவசரப்படுத்தினான் சேது.

நான் பணத்தை அவன் கையில் திணித்துவிட்டு டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு பஸ்ஸில் ஏறினேன்.

பஸ் புறப்பட்டது.

“போயிட்டு வறேன், சேது! சரளா உடம்பைக் கவனிச்சுக்கோ, குட்டிக் கண்ணன் தான் பிறக்கப் போகிறான்!” என்றேன்.

அந்த இளம் தம்பதியர் வெகு நேரம் கைகளை ஆட்டிக் கொண்டே நின்றார்கள்.

குட்டிக் கண்ணன்...

‘என் கதை’ தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருக்கிறது!...

மறுநாள்—காலையில் செய்தித்தாகளை விரித்தேன். கொட்டை எழுத்தில் இருந்த செய்தி கவனத்தை இழுத்தது.

மேலூர் அருகே பஸ்—லாரி பயங்கர மோதல்; நான்கு பேர் ஸ்தலத்திலேயே மரணம்—இருபது பேர் பலத்த காயம்...

மதுரையிலிருந்து நேற்றுக் காலை எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்ட தேவகோட்டை பஸ் மேலூர் அருகே ஒரு திருப்பத்தில் எதிரே வந்த லாரியுடன் மோதியதில் நான்கு பேர் அந்த இடத்திலேயே நசுங்கி மரணம் அடைந்தார்கள்.

இறந்தவர்களின் பட்டியலில் என் பார்வை தாவிபது. அடைக்கப்பன், வயது 40-காய்கறி வியாபாரி கோட்டையூர் சேதுராமன், வயது 25-அருணா ஸ்டோர்ஸ் கிளார்க் மதுரை சரளா, வயது 21—சேதுராமனின் மனைவி.

கண்கள் வழியாக இறங்கிய இடி என் நெஞ்சத்தைப் பொடிப் பொடியாக்கிக் குலுக்கியது.

‘ஓ! ‘என் கதை’...?’

நான் எழுதிய கதையின் முடிவா இது?

சேது—சரளாவைச் சந்திக்க வைத்து, காதலித்துத் திருமணம் செய்ய வைத்து, வேலை வாங்கிக்கொடுத்து அவர்கள் கைதையே எழுதுவதாக அகம்பாவம் கொண்டிருந்த எனக்கு ஒரு பலத்த அடி.

நான் வந்திருக்கவேண்டிய பஸ்ஸில் அவர்கள் வந்ததால் அல்லைவா இந்த விபத்து? நான் இல்லாவிட்டால் அவர்கள் ஏழுமணி பஸ்ஸிலே பத்திரமாக வந்துசேர்ந்திருப்பார்களே!

அவர்கள் வாழ்க்கை நான் எழுதிய கதை அல்லை; என்னுடைய கற்பனைப் பாத்திரங்களுக்குக்கூட இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான மரணம் கொடுத்ததில்லை நான்.

உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையையும் 'அவன்' தான் எழுதுகிறான்!...

அவர்கள் வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு என்னைக் கருவி வாக்கிய விதி, சாவுக்கும் என்னையே கருவியாக்கி விட்டதே!...

கனவுகள் நனவாய் முடிவதும், நனவுகள் கனவாய் முடிந்து போவதும் அவன் எழுதும் கதையின் திருப்பங்கள்!

இளங்கோவின் துறவு

வஞ்சியில் போத்தாணி மண்டத்தில் கொலுவிருந்தான் இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்.

மன்னரின் வலது புறத்தில் செங்குட்டுவனும், இடது புறத்தில் இளங்கோவும் அமர்ந்து, அரசவை அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அமைச்சர் அழும்பில்வேள் செங்குட்டுவன் அருகில் உட்கார்ந்து, ஏதேதோ வருவாய் சம்பந்தப்பட்ட ஏடுகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். இளங்கோவின் பக்கத்தில் படைத் தலைவன் வில்வவன் கோதை கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான். ஐம்பெரும் குழுவின் மீதி உறுப்பினர்களாகிய பெருங்கணியரும், தூதுவர் தலைவன் சஞ்சயனும், சாரணரும், அம்மாபெரும் மண்டபத்தின் வலப்பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். இடப்பக்கத்தில் கரணத்தியலவர், கரும விதிகள், கணகச் சுற்றம், கடை காப்பாளர், நகர மாந்தர், படைத்தலைவர், யானை வீரர், குதிரை வீரர் எண்பேராயத்தவரும் அவையை அலங்கரித்தார்கள்.

அப்போது உள்ளே நுழைந்தான் வாயிற்காவலன் ஒருவன்.

“மன்னர் பெருந்தகை வாழ்க! அவையைநாடி, மாளுவ நாட்டிலிருந்து ராஜஜோதிடர் வந்துள்ளார்.”

“அவரை உரிய மரியாதையுடன் அழைத்துவா” என்று கட்டளையிட்டான் நெடுஞ்சேரலாதன்.

சிறிது நேரத்திலே உள்ளே நுழைந்தார் மாளுவ நாட்டு ராஜசோதிடர். சிவந்த மேனியும், அறிவுக் களை ததும்பும் முக ஒளியும், கம்பீரமான நடையும், கையில் நிறைந்த ஓலைச்சுவடிகளும், பாரிப்பவர் மனத்தில் பயம் கலந்த பணியை ஏற்படுத்தும் எடுப்பான தோற்றமும் கொண்ட ஜோதிடர் உள்ளே நுழைந்ததும் அவையினர் எழுந்து மரியாதை செய்து வரவேற்றனர்.

“வருக வருக ராஜ சோதிடரே! உங்களை அன்போடு வரவேற்கிறோம்...நமது நண்பர் மாளுவ வேந்தர் நலமாயிருக்கிறாரா?...இதோ இங்கே அமருங்கள்!” என்று தன் அருகே ஓர் ஆசனத்தில் அவரை அமரச் செய்தான் சேரலாதன்.

“வாழி மன்னவா! தமிழகம் முழுவதும் தன்னடிப் படுத்தியதோடு அமையாது வடநாட்டரசரையும் வெற்றி கொண்ட வேந்தே நீ வாழ்க! யவன அரசரைப் போரில் வென்று அவர் தலையில் நெய்யைப் பெய்து கையைக் கட்டிக் கொண்டு வந்து, அவர்களுடைய அணி மணிகளை யெல்லாம் வஞ்சி நகர் மக்களுக்கு வாரி வழங்கிய மன்னவனே வாழ்க! கப்பற் படையுடன் சென்று கடம்பை வெட்டிப் பகையரசர்களைக் கடலிலிருந்தே வீரட்டியடித்த கொற்றவனே வாழ்க! உன்னைக் கண்டு பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்தற்காகப் பெரிதும் மகிழ்கிறேன். மாளுவ நாட்டு வேந்தன் மிகவும் நலமாயிருக்கிறார். க்ஷேத்திராடனம் செய்து வரும்போது வஞ்சியில் சேரரைப் பார்த்து வர வேண்டுமென்று எம் அரசன் எனக்குக் கட்டளை இட்டிருந்தான். அதன் பொருட்டே யான் இப்போது இங்கே வந்தேன்” என்றார் ராஜ சோதிடர்.

அரசன் பக்கத்திலிருந்த இரு அரசகுமாரர்களையும் கூர்ந்து பார்த்தார் அவர். அவர் முகத்தில் ஏதேதோ சிந்தனைக் கோடுகள் எழுந்து நெளிந்து புரண்டன. அந்தக்

கோடுகளுக்குள் எத்தனை கணிதமோ, எத்தனை சாஸ்திரங்களோ, யார் அறிவார்?

“சேர மன்னா! முன்பொரு முறை வடநாட்டரசர் களை வென்று இமயத்தில் உன் வில்லைப் பொறித்து வந்தாயல்லவா? அதேபோல மற்றொரு வடபுல வெற்றி விஜயம் விரைவிலே நடக்கப் போகிறது.”

“அப்படியா மிக்க மகிழ்ச்சி! அந்தப் போர் எப்போது நடைபெறும் கணியர் பெருமானே?” என்று ஆவல் பொங்க, தோள்கள் விம்மக் கேட்டான் நெடுஞ்சேரலாதன். வயதிலே கிழவனானால்தான் என்ன? உடலுக்கு முதுமை உண்டு: வீரத்துக்குமா?

“அரசே! அந்த வீரப்போர் உனக்குப் பிற்காலத்தில் உன் மகன் காலத்தில் நடக்கப் போகிறது...அதோ, உனது இடப் பக்கத்தில் இருக்கும் இளவரசன், அரசனாகும் காலத்தில் நடக்கப் போகிறது.”

அவையில் எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர்.

அரசரின் இடப் பக்கத்தில் இருப்பவன் இளங்கோ. பட்டத்துக்கு வரும் உரிமை பெற்ற செங்குட்டுவன் வலப் புறமல்லமா இருக்கிறான்?

செங்குட்டுவன், இளங்கோவைப் பார்த்தான். இளங்கோ தந்தையைப் பார்த்தான்.

“மன்னிக்க வேண்டும், கணியரே! எனக்குப் பின் அரசனாகப் போகிறவன், இதோ, இந்தச் செங்குட்டுவன்... அவன் இளங்கோ—இளைய மகன்” என்று விளக்கினான் மன்னன்.

ஜோதிடர் புன்முறுவலுடன் தலையை அசைத்தார்.

“மன்னிக்க வேண்டும் மன்னவா, நீங்கள் சொல்வது, ‘இப்படி நடக்க வேண்டும்’ என்று ஆசைப்படுவது; நான்

சொல்வது, 'இப்படி நடக்கப் போகிறது' என்று கண்க்குப் போட்டது."

"தந்தைக்குப் பிறகு முத்தவன் பட்டத்துக்கு வருவது தான் மரபு—அரசு பாரம்பரியம்" என்றான் மன்னன்.

"நான் சொல்வது விதி. விதி, மரபையும் பாரம்பரியத்தையும் மீறியது. இளங்கோவின் முகத்தைப் பார்த்தே சொல்கிறேன் இவன்தான் வருங்கால மன்னன் என்று."

இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் முகத்தில் சினமும் ஏமாற்றமும் நிழலாடின. சட்டென்று எழுந்து பின்புறமாக வெளியேறி விட்டான்.

"ராஜ சோதிடர், ஏட்டைப் பார்த்துச் சோதிடம் சொல்வதில் கெட்டிக்காரராயிருக்கலாம்; ஆனால் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்வதில் அவர் உறுதியாகத் தோல்வி தான் அடைவார்" என்று எழுந்து சொன்னான் இளங்கோ.

"வருங்கால மன்னரே! என்னைக் கேலி செய்ய வேண்டாம்...நான் சொல்வது எல்லாம் வல்ல ஊழ். 'ஊழிற் பெரு வலியாவுள, மற்றொன்று சூழினும் தான் முந்துறும்' என்பது உங்கள் நாட்டுப் பெரும்புவன் வள்ளுவரின் வாக்கல்லவா?" என்று கேட்டார் ராஜ சோதிடர்.

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பவர்களைப் பற்றி அவர் பாடியுள்ளதைத் தாங்கள் இன்னும் படிக்கவில்லை போலும்!...உங்கள் சோதிடத்தையும் ஊழையும் பொய் என்று நிரூபித்துக் காட்டுவேன்" என்று எழுந்தான் இளங்கோ. அவன் குரலில் ஒலித்த உறுதியையும் திண்மையையும் கண்டு அவை நிசப்தமாயிருந்தது.

ராஜ சோதிடர் மெதுவாகச் சிரித்தார்.

"ஊழை வெல்லுகிற வீண் முயற்சியிலே சேர நாட்டு எதிர்கால அரசர், நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாம்,

அதற்குப் பதிலாக, வட நாட்டுப் படையெடுப்புக்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபடலாம்!"

இளங்கோவின் முகம் 'செவ்' என்று சிவந்தது. கண்களில் ஒரு புதிய கனல் கிற்று; வலக்கை விரல்களை இறுக முடிக்கோண்டு அவனுடைய வைராக்கிய முடிவை எடுத்துக் காட்டியது. ஒரு வினாடி—ஒரே வினாடி—சிந்தித்தான் அவன்.

“ராஜ சோதிடரே! இதோ இப்பொழுதே—உங்கள் சோதிடத்தையும் விதியையும் உடைத்துத் தூள் தூளாக்குகிறேன். இப்பொழுதிருந்து அரச வாழ்க்கையை விடுத்து அரண்மனையை விட்டு, துறவியாக—சமணத் துறவியாக மாறுகிறேன்.”

கையிலிருந்த வாள், அரச உடைகள் எல்லாவற்றையும் கழற்றி வைத்து விட்டு, கீழே இறங்கி நடந்தான் இளங்கோ.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நடந்த இந்தக் காட்சியில் அனைவரும் மெய்மறந்து நின்று விட்டார்கள்!

வஞ்சிக்குக் கிழக்கேயுள்ள குணவாயிற் கோட்டத்தில் துறவியாக, இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு விட்டான் இளங்கோ.

நெடுஞ்சேரலாதனும் தாயாரி நற்சொனையும் செங்குட்டுவனும் அமைச்சரும் இன்னும் எல்லோரும் எவ்வளவோ சொல்லியும் இளங்கோ பிடிவாதமாக நின்றான்.

“தந்தையே! யாரும் எனக்காக வருந்த வேண்டாம். தமிழ் இலக்கியங்களையும் நாட்டிய இசைக் கலை நூல்களையும் நானும் நண்பர் சீத்தலைச் சாத்தனாரும் ஆராய்து கொண்டிருக்கிறோம். இதிலே நான் நிறைந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன், அப்பா! உங்களை வருங்காலம் நிச்சயம்

பாராட்டும். வீரத்துக்கு முத்த மகனையும், மொழிக்கு இளைய மகனையும் கொடுத்தவரி என்று உலகம் உங்களைப் புகழப்போகிறது.

“எனக்காக நீ இவ்வளவு பெரிய தியாகம் செய்ய வேண்டுமா தம்பி? வேண்டாம்...” என்று துடித்தான் செங்குட்டுவன்.

“அண்ணனுக்காகப் பட்டத்தைத் துறந்தது சரி; ஆனால் யாருக்காக நீ வாழ்க்கையையே துறக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டமுதாள் நற்சோணை. தன் மகனைத் திருமணக் கோலத்தில் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்ற இயல்பான ஆசை அந்தத் தாயாருக்கு மட்டும் இருக்காதா?

இளங்கோ தாயாரின் கேள்வியைக் கேட்டதும் திகைத்தான்.

‘இது என்ன சாதாரணக் கேள்வியா?’

இளங்கோவின் உதடுகள் துடித்துத் தடுமாறின. தலை தானே குனிந்தது. நண்பன் சாத்தன், இளங்கோவின் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டான்.

எல்லோரும் வருத்தத்துடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பிய பிறகு, கோட்டத்தில் இளங்கோவும் சாத்தனும் தனித்திருந்தனர்.

“இளவரசரே! நீங்கள் எல்லோரையும் ஏமாற்றி அனுப்பி விட்டீர்கள். ஆனால் என்னை ஏமாற்ற முடியாது. காரணத்தைச் சொல்லத்தான் வேண்டும். நீங்கள் ஏன் வாழ்க்கையையே துறந்து அடிகளாக வேண்டும்? இல்லற வாழ்க்கை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான் சாத்தன்.

சுவடிகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த இளங்கோ, நிமிர்ந்து நண்பனைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் ஈரமாவதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை சாத்தன்.

“நண்பா! நீ புலவன்! உணர்ச்சிகளை ஆவிபவன்: உணர்ச்சிகளால் ஆளப்படுபவன்; உன்னிடமிருந்து உணர்ச்சிகளை மறைக்க முடியாதுதான். ஆனால் ஒரே ஒரு வேண்டுகோளி!...நான் ஏன் இல்லறத்தையே மேற்கொள்ளாமல் துறவியானேன் என்பதற்கான காரணத்தை இப்பொழுது கேட்காதே! ஆனால் என்றாவது ஒரு நாள், தகுந்த சமயம் வரும்போது! நானே அதை உன்னிடம்—உன்னிடம் மட்டுமே—தெரிவிப்பேன்” என்றான் இளங்கோ.

பேசும்போதே இளங்கோவின்கண்களில் நீர் புரண்டது.

சாத்தன் திகைத்தான். துறவியாகும் அளவுக்கு இளவரசருக்கு என்ன ஏற்பட்டிருக்கும்?

* * *

ஆண்டுகள் பல பறந்தோடி விட்டன.

இளங்கோவடிகள், குணவாயிற் கோட்டத்தில் அமர்ந்து * பெருங்குருகு நூலின் ஏடுகளைப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது உள்ளே நுழைந்தார் சித்தலைசி சாத்தனார்.

“இளங்கோவடிகளே! வணக்கம்!”

“வருக! வருக! பேரியாற்றங்கரைக்குச் சென்றிருந்தீர்களே, எப்பொழுது வந்தீர்கள்? அண்ணன் வந்து விட்டாரா?”

“நேற்றுத்தான் வந்தோம். அரசர், தேவியுடன் இலவந்திகை வெள்ளி மாடத்தில் தங்கியிருக்கிறார்.”

“இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்திருப்பீர்களே! ஏதாவது கிறப்பு நிகழ்ச்சி உண்டா?”

* பழங்காலத்து இசைத் தமிழ் நூல்களில் ஒன்று.

“உண்டு, அடிகளாரே! மிகச் சுவையான செய்தி... நாங்கள் பேரியாற்றங்கரையில் இயற்கை எழிலை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த போது, மலைக் குறவர்கள் வந்து வணங்கினார்கள். வேங்கை மரத்தின்கீழ் ஒரு முலையிழந்த பெண்ணொருத்தி நின்றபோது வானுலகத்திலிருந்து விமானம் வந்ததாகவும், அதிலிருந்த தன் கணவனோடு அவளும் வானுலகம் சென்றதாகவும் அவள் யார் என்று தெரியாது எனவும் கூறினார்கள்.”

“அப்படியா? வியப்பான செய்தியாகவல்லவா இருக்கிறது.”

“ஆம்...அந்தப் பெண் யார் என்று எனக்குத் தெரியும். புகார் நகரத்து வணிகனாகிய கோவலன் என்பானுடைய மனைவி கண்ணகிதான் அவள்” என்றதும் திடுக்கிட்டார் இளங்கோ.

“என்ன நண்பரே, கோவலன் மனைவி கண்ணகியா? அவள் எப்படி அங்கு வந்தாள்? அவளுக்கு என்ன தீங்கு நேரிட்டது?”

“கோவலன் கண்ணகியைப் பற்றி உங்களுக்கு முன்னமே தெரியுமா?” என்று வியப்படைந்தார் சாத்தனார்.

“புகாரிலே ஒரு வணிகன் கோவலன் என்பதும் அவன் மனைவி கண்ணகி என்பதுதான் தெரியும்...மேலே சொல்லுங்கள்?” என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டார் இளங்கோ.

“கோவலன் நாடகக் கணிகை மாதவியோடு வாழ்ந்து, தன் குன்றம் அனைய பொருளைத் தொலைத்துவிட்டு, அவளைப் பிரிந்து கண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்க மதுரை வந்து, திருட்டுக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டான். நீதி தவறிய பாண்டியன் முன் தன் கணவன் கவிவன் அல்லன் என்று நிரூபித்து, மதுரையை எரித்தான் மாயத்தினி கண்ணகி. ‘யானோ அரசன், யானே கவிவன்

என்று பாண்டியன் உயிர் துறந்தான். 'மன்னவன் சென்ற இடத்துக்கு யானும் செல்க' என்று தன்னுயிர் கொண்டு கணவனுயிர் தேடுபவள் போல், கோப்பெருந்தேவியும் உடனே மாண்டாள். 'வேந்தனுடைய கொடுங்கோல் தன்மை இத்தகையது' என்று காட்டுவதுபோல், கண்ணகி உங்களுடைய சேர நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறாள்' என்று அரசரிடம் சொன்னேன்" என்றார் சாத்தனார்.

இளங்கோவின் கண்கள் பனித்தன. அவர் துறவிதான் என்றாலும் அவர் ஒரு கவிஞர்; கலைஞர். எனவே அவரும் உணர்ச்சி வயப்பட்டவர்தானே?

"இதைக் கேட்டு மன்னர் பெரிதும் வருந்தினார். தான் தவறிய செய்தி பரவு முன், தான் உயிர் விட்ட செய்தி பரவட்டும் என்று எண்ணிப் பாண்டியன் விட்ட உயிர், ஊழ்வினை வனைத்த செங்கோலை நிமிர்த்தி மீண்டும் செங்கோலாக்கி விட்டது' என்று மனமுருகிச் சொன்னார் மன்னர். அடுத்து ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

"என்ன கேள்வி?"

"உயிரான கணவன் இறந்ததுமே உயிர் துறந்த கோப்பெருந்தேவி—கணவனுக்குற்ற பழியைத் துடைத்து மதுரையை எரித்த வீர பத்தினி கண்ணகி—இவர்களில் பாராட்டத் தக்க கற்புடையவர் யார் என்று கேட்டார்."

"ஆகா! அருமையான கேள்வி. நீங்கள் என்ன பதில் சொன்னீர்கள்?"

"நாங்கள் பதில் சொல்வதா? எங்களைக் கேட்டிருந்தால் திணறிப் போயிருப்போம். நல்லவேளை! மன்னர் எங்களைக் கேட்கவில்லை. வேண்மாள் தேவியையே கேட்டார்" என்று ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டார் சாத்தன்.

"அண்ணன் கெட்டிக்காரர்; கற்பைப் பற்றி எடை போடக் கற்பரசிகளால்தான் முடியும்; பாம்பின் கால்

பாம்பறியும் என்பது பழமொழியாயிற்றே!" என்று புன்னகை புரிந்தார் இளங்கோ.

"ஆம், அடிகளாரே!...கணவனோடு உயிர் துறந்த கோப்பெருந்தேவி விண்ணுலகத்தில் சிறப்புப் பெறுவாள். நம் நாடு வந்த பத்தினிக் கடவுளாம் கண்ணகியை வணங்குதல் நமது கடன்' என்று அருமையான பதிலைக் சொல்லி விட்டார். அடேயப்பா! அரசியார் எவ்வளவு நுண்ணறிவுடையவர்!"

"அதில் என்ன வியப்பு? அவர் என் அண்ணனின் தேவியாயிற்றே!...அது சரி, அப்புறம்?" என்று ஆர்வத்தோடு கேள்வியைத் தொடர்ந்தார் இளங்கோ.

"உடனே மன்னவரும் ஒப்புக் கொண்டு, கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுக்க விருப்பம் தெரிவித்தார். இமயத்தில் கல் எடுத்துக் கங்கையில் நீராட்டி, கண்ணகியின் சிலை சமைப்ப தென்றும், அரசனது வடநாட்டுச் செலவு பற்றி வஞ்சியில் முரசறைவிப்பது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி நேற்றே வஞ்சியில் பறையறைந்து விட்டார்கள். மன்னரும் வஞ்சினம் கூறி, நன்முகூர்த்தத்தில் வெற்றி வாளையும் கொற்றக் குடையையும் அனுப்பி 'நாட்கோள்' செய்தாகி விட்டது" என்று சாத்தனார் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே, கோட்டத்தின் வெளியே ஆரவாரம் கேட்டது.

"மாமன்னர் குட்டுவன் வாழ்க, வாழ்க!" என்று வாழ்த் தொலி கட்டியம் கூற, செங்குட்டுவனே இளங்கோ முன் வந்து விட்டான். உடனே இளங்கோ எழுந்தோடி அண்ணனை வணங்கினார்.

"தம்பீ! நலந்தானே?"

"ஆம், அரசே!...எல்லா விவரங்களையும் சாத்தனார் கூறினார். நீங்கள் வடநாட்டுப் போரில் வென்று இமயத் தின் தலையில் விலைப் பொறித்து வெற்றியுடன் திரும்ப வாழ்த்துகிறேன்" என்று பூரிப்புடன் கூறினார் இளங்கோ.

“தம்பி!...கண்ணகியின் கதை எத்தகைய உணர்ச்சி மிக்க கதை கேட்டாயா?”

“ஆம், அரசே! அவளுடைய கதை உங்கள் வீரத்தைத் தூண்டியது; அதே போல் என்னுள்ளே இருக்கும் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் தூண்டி விட்டிருக்கிறது. அவளுடைய வரலாற்றை ஒரு காவியமாக எழுத வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினார் கவிஞர் இளங்கோ.

இதைக் கேட்டதும் செங்குட்டுவன் தம்பியைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான்.

“தம்பி! நான் எவ்வளவு கொடுத்து வைத்தவன்!... சேர நாட்டு வீர மன்னனாக நான் வரலாற்றில் இடம் பெறுகிறோனோ இல்லையோ, புலவர் இளங்கோவின் அண்ணன் என்ற முறையிலாவது என் பெயர் சரித்திரத்தில் வாழும், தம்பி!...நான் வடநாடு சென்று கொண்டு வரும் படிமக் கல்சிலையைவிட, உன் கவிதை வடிவம் சிரஞ்சீவி யாக இருக்கப் போகிறது!”

“அரசே! சேர நாட்டின் முத்த மகன், கண்ணகிக்குக் கற்கோயில் எழுப்புகிறார். இளைய மகன் அவளுக்குச் சொற்கோயில் படைக்கிறார். ஆகா, கண்ணகி எத்தகைய அதிரஷ்டசாலி! மூன்று நாடுகளுக்கும் உரிய இந்தக் கதையைப் பாடுவதற்கு, காய்தல் உவத்தல் அற்ற இளங்கோ அடிகள்தான் ஏற்றவர்” என்று பெருமிதத்துடன் சொன்னார் சாத்தனார்.

செங்குட்டுவன், இளங்கோ அடிகளிடம் விடை பெற்றுச் சென்ற பிறகு, சாத்தன் இளங்கோவின் முன் உட்கார்ந்தார்.

“அடிகளாரே! கோவலன்—கண்ணகியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் என்றீர்களே. எப்படி அவர்களைத் தெரியும்?” என்று கேட்டார் அவர்.

இளங்கோவின் உதடுகள் சிரித்தன. “சாத்தனாரே! இதற்கு விடை, தக்க காலம் வரும் போது நானே சொல்லுவேன்.”

“இதே பதிவைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பும் சொல்லி இருக்கிறீர்கள்?” என்றான் சாத்தன் குறும்பாக.

இளங்கோ வாய் விட்டுப் பலமாகச் சிரித்தார். “அதை மறக்கவில்லை, நண்பரே! இரண்டு கேள்விக்கும் ஒரே பதில் தான்—ஒரே காலம்தான்!”

■

*

■

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

முப்பத்திரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு...ஒரு நாள்—

செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று இமயத்தில் கல் எடுத்துக் கங்கையில் புனிதப்படுத்தி, வஞ்சியில் கண்ணகி சிலை அமைத்து எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் கோயிலைப் பார்த்து விட்டு, குணவாயில் கோட்டத்துக்கு வந்தார் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

இளங்கோவடிகள் முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“அடிநளாரே! மாமன்னர் கண்ணகிக்காக வடிக்கும் கல்லோவியத்தைக் கண்டு வந்தேன். தங்களுடைய சொல்லோவியம் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்று அறியலாமா?” என்று கேட்டவாறு அடிகள் முன் அமர்ந்தார் சாத்தனார்.

“புகார்க் காண்டம் முழுவதும் மதுரைக் காண்டத்தில் ஐந்து காதைகளும் எழுதி விட்டேன். இன்னும் சில நாளில் கோயிலில் பத்தினித் தெய்வத்துக்குக் கடவுண் மங்கலம் நிகழ்த்தும் போது, வஞ்சிக் காண்டத்தில் பாதி முடிந்து விடும். பத்தினிக் கோயில் வழிபாட்டின் போது நடக்கும்

நிகழ்ச்சிகளையும் இணைத்து வஞ்சிக் காண்டத்தை முடித்து விடுவேன்...இதோ இது வரையில் நான் எழுதி முடித்த காதைகள்; படித்துப் பார்த்து உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள், நண்பரே!" என்று ஒலைச்சுவடிகளைச் சாத்தனாரிடம் அளிசிக் கொடுத்தார் இளங்கோ.

ஆவலுடன் அதை வாங்கிய சாத்தனார், அங்கேயே உட்கார்ந்து, முழுவதையும் சில நாழிகைகளில் படித்து முடித்தார்.

“சிலப்பதிகாரம் எப்படி இருக்கிறது, நண்பரே!” என்று கேட்டார் இளங்கோ,

“தங்களுடைய காவியம் சிறப்பாக இருக்கிறது என்று சொல்வது, தேன் சுவையாக இருக்கிறது என்று சொல்வது போன்றது. ஆனால் ஒரு விளக்கம்—” என்று தயங்கினார் சாத்தனார்.

“ஏன், ஏதாவது குற்றங்கள் உள்ளனவா?”

“இல்லை. கதிரவனிடம் களங்கம் காண முடியுமா அடிகளாரே?...நான் கேட்பது ஓர் ஐயம். மாதவியைக் கண்ணகிக்குச் சமமான ஒரு கற்பரசியாகப் படைத்திருக்கிறீர்களே? அவளைப் பற்றி நான் அப்படிச் கூறவில்லையே? மாதவி என்னும் ‘நாடகக் கணிகையோடு ஆடிய கொள்கையின் அருட்பொருள் கேடுற்றது’ என்று சொன்னேன். ஆனால் நீங்களோ, கோவலனுடைய செல்வம் தொலைந்த தற்கு மாதவியைக் காரணமாக்காமலும், அவளைக் கோவலனுடைய உண்மைக் காதலியாகவும், உரிமையுள்ள மனைவியாகவும் எழுதியிருக்கிறீர்களே? ஒரு கணிகை அப்படி இருக்க முடியுமா?”

இளங்கோவடிகள் சிரித்தார். “நண்பரே! ஒரு கணிகை கூடலும் ஊடலும் கோவலனுக்கு அளித்து உரிமையோடு வாழ முடியாதுதான். ஆனால் மாதவி கணிகையல்லள்; அவள் பிறப்பால் கணிகை; பண்பால் குடும்பப் பெண்.”

சாத்தனார் திகைத்தார். “அடிகளாரின் கற்பனைப் படைப்பா இது?”

“இல்லை, நண்பரே! இது கற்பனையல்ல; உண்மை.”

சாத்தனார் மேலும் திகைப்புடன் அடிகளின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சாத்தனரின் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்ட இளங்கோ, சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார். அவர் கையிலிருந்த சுவடியையும் எழுத்தாணியையும் கீழே வைத்தார்.

“நண்பரே! நீங்கள் முன்பு கேட்ட இரு கேள்விகளுக்கும் இப்பொழுது எழுப்பிய ஐயத்துக்கும் விடை சொல்ல வேண்டிய தகுந்த காலம் வந்து விட்டது என்று நினைக்கிறேன்...” என்று பெருமூச்சு விட்டுப் பேசத் தொடங்கினார்.

“நண்பரே, நான் மாதவியைப் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறேன்.”

திகைப்புடன் பார்த்தார் சாத்தன், “என்ன சொல்கிறீர்கள், அடிகளாரே.”

“வியப்படைய வேண்டாம். ஏறத்தாழப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை அடிக்கடி நான் புகாரி நகர் செல்வேனல்லவா?”

“ஆம். உங்களுடைய மாமன் முறைக்காரரான புகாரி மன்னர் கிள்ளி வளவனையும், அவர் தம்பி நலங்கிள்ளியையும் பார்க்கச் செல்வீர்கள்.”

“அதற்காக மட்டுமல்ல; புகாரி கலைகள் செழித்தோங்கும் நகரம். அங்கு கலைஞர்களையும், அறிஞர்களையும் கண்டு உரையாடவும் அடிக்கடி நான் செல்வேன். எனக்கு இளமையிலிருந்தே இசைக் கலையிலும் நாட்டியக் கலையிலும் ஆர்வம் உண்டல்லவா?”

“அந்த உண்மை எனக்கு மட்டுமல்ல. சிலப்பதிகாரத்து அரங்கேற்றுக் காதை வாழும் வரை எதிர்காலத்தினரும் உங்களுடைய நாட்டியக் கலைப் புலமையை உணர்ந்து பாராட்டத்தான் போகிறார்கள்.”

“அப்படி ஒரு முறை புகாருக்குப் போயிருந்தபோது, கோவலனைச் சந்தித்தேன். நானும் நலங்கிள்ளியும் கடற்கரையில் இந்திர விழாக் காட்சிகளைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கே யாழ் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான் கோவலன். அவனை எனக்கு அறிமுகப் படுத்தினார் நலங்கிள்ளி. உண்மையிலேயே அவன் மிகச் சிறந்த கலைஞன்; பாணன். அவன் எப்பொழுதும் பாணர்களோடும் கலைஞர்களோடும் தான் பழகிக் கொண்டிருப்பானாம். அவனுடைய தந்தை பெரும் வணிகர் என்றும், அவன் மனைவி பெயர் கண்ணகி என்றும் தெரிந்து கொண்டேன். மறுநாள் ‘தலைக்கோல்’ பட்டம் பெறுவதற்காக மாதவியின் நாட்டிய அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தது. அங்கு நாங்கள் சென்றிருந்தோம், ஆடலும் பாடலும் அழகும் குறைவு படாமல் ஏழாண்டு பயிற்சி பெற்ற மாதவி, அரங்கில் ஏறி ஆடிய அழகே அழகு!” என்று சொன்ன இளங்கோவடிகள். மெய்மறந்து, கண்களை மூடிக்கொண்டார். ஒருவேளை மீண்டும் அந்த அழகுக் காட்சியை நினைவுத் திரைக்குக் கொண்டு வந்து பார்த்து மகிழ்கிறாரோ?

*

*

*

மாதவி அரங்கில் ஏறி ஆடிய அழகு!

ஆடற்குரிய ஆசானும், இசையோனும், நன்னூல் புலவனும். தண்ணுமையாசிரியனும், குழலோனும், யாழ்ப்புலவனும் சுற்றியிருக்க...

பூ தரையில் எழுதி, தூண் நிழல் மறைவுமாறு விளக்கு அமைத்து, ஒருமுக எழினியும் பொருமுக எழினியும்

கரந்துவரல் எழினியும் வகுத்து, ஓவிய விதானத்தில் முத்து மாலைகள் அசையும் அழகிய அரங்கத்திலே...

பகை மன்னரது கொற்றக் குடையின் காம்பை வைத்து, பொன்னும் மணியும் இணைத்துச் செய்த தலைக்கோலை, பொற்குடப் புண்ணிய நீரால் நீராட்டி, மாலை அணிவித்து முரகம் இசைக் கருவிகளும் முழங்க, தேரில், வைத்து ஊர் வலமாய்க் கொண்டு வந்து ஏதிரே வைத்தி ருக்க...

முறைப்படி மாதவி அரங்கத்தில் வலக்கால் முன்வைத்து ஏறி, வலத் தூண் சேர்ந்து நின்றாள். உடனே இசைக் கருவிகள் ஒலித்தன. குழலை ஒட்டி யாமும், யாழை ஒட்டித் தண்ணுமையும், தண்ணுமைக்குப் பொருத்தமாக முழவும், முழவைத் தொடர்ந்து ஆமந்திரிகையும் ஒலித்தன.

மாதவிஆகுய அந்தரக் கொட்டின் அழகைச் சொல்வதா? அவள் ஆடிய தேசிக் கூத்தின் சிறப்பைப் பாராட்டுவதா? அவளது மார்க்கக் கூத்தின் திறமையைப் புகழ்வதா? அவள் ஆடிய...

அவையினர் மாதவியின் நாட்டியத்திலே தம்மை மறந்து விட்டனர்.

அவள் அரங்கிலே ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் தன் இதயத்தில் அவள் ஆடிக்கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தான் இளங்கோ. அவன் இதுவரை கற்றிருந்த— இன்னும் கற்க வேண்டிய நடனக் கலையின் அற்புதக் கூறுகளெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்த கலாவல்லியாக மாதவி அவனுடைய இதயத்துக்குள் புகுந்து விட்டாள்.

ஆம்! இளங்கோ மாதவியைக் காதலித்தான்.

அன்று முழுதும் சிந்தனையில் ஈடுபட்டான் இளங்கோ. எப்படியும் மாதவியை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். அத்தகைய கலையரசியை வெறும் கணிகையாகத் தாழ்வுறச் செய்துவிடாமல், உயர்ந்த

நிலையில் வைத்துப் போற்ற வேண்டும் என்று விரும்பியது அவன் உள்ளம்.

ஆ! மனம்தான் எவ்வளவு விரைவாக, கற்பனைக் கோட்டைகளைக் கட்டி விடுகிறது!

மாதவிதான் தன் வாழ்வு; அவள் இல்லையேல் வாழ்வே இல்லை என்ற எல்லைக்கே போய் விடுகிறான் இளங்கோ.

மறுநாள் முதல்வேலையாகத் தன்னுடைய எண்ணத்தை நலங்கிள்ளியிடம் கூறினான் இளங்கோ. அவனுடைய உறுதியான முடிவைக் கண்டு நலங்கிள்ளி வியப்படைந்தான்.

வணிகன் போன்று உடையணிந்த இளங்கோவை அழைத்துக் கொண்டு நலங்கிள்ளி மாதவியின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

அவர்கள் வீட்டு வாசலை அடைந்தபோது உள்ளே மாதவி யாழை மீட்டியவாறு பாடும் மதுரமான இசை வெளியே கேட்டது. அதன் இனிமையிலே மனம் ஒன்றித் திளைத்த இளங்கோ, “இப்பொழுது உள்ளே போக வேண்டாம். பாடல் முடியட்டும்” என்று தடுத்தான். இருவரும் வெளியே நின்றார்கள்.

ஆகா; என்ன அமுதமான குரலினிமை. குரலால் யாழொலி இனிமை கூடுகிறதா? யாழால் குரலொலி இறப்படைகின்றதா?

மாதவியின் மணிக் காந்தள் விரல்கள் யாழ் நரம்பின் மேல் படரும்போது, எழுந்த வாரீதல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், பட்டடை... ஒவ்வொன்றும் இளங்கோவின் இதய வீணையிலிருந்தல்லவா எழுகின்றது? மாதவி, அவனுடைய உள்ளத்தை யல்லவா இசைத்துக் கொண்டிருந்தாள்?

பாடல் முடிந்ததும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

மன்னரின் தம்பி தங்கனி வீட்டுக்கு வருவதைக் கண்டு வியந்த மாதவி, சட்டென்று யாழைக் கீழே வைத்து விட்டு எழுந்து வணங்கினாள்.

“மாதவி! இதோ இந்த நண்பர் வஞ்சி நகரத்தில் ஒரு வணிகர். நாட்டியக் கலையிலும், இசைக்கலையிலும் ஆழ்ந்த அறிவும் ஆர்வமும் உடையவர். இவர் நேற்று உன்னுடைய நடனத்தைப் பாரித்து அப்படியே மெய்மறந்து போய் விட்டார்” என்று நலங்கிள்ளி சொன்னதும், மாதவி நாணத்துடன், “வணக்கம் ஐயா!” என்று இளங்கோவைக் கைக்கூப்பி வணங்கினாள்.

இந்தப் பாராட்டைச் சொல்வதற்கு இளவரசர் ஏழை யின் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமா? தாங்கள் சொல்லி யனுப்பி யிருந்தால் நாங்களே அரண்மனைக்கு வந்திருப்போமே!” என்று பணிவாகச் சொன்னாள், மாதவியின் தோழி வயந்தமாலை.

“பாராட்டுச் சொல்வதற்கு மட்டுமில்லை. இத்தகைய அருமையான கலைச் செல்வத்தை வஞ்சிக்கே கொண்டு செல்ல விரும்புகிறார் இவர். அதாவது மாதவியை இவர் மணம் புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறார்” என்று நேரடி யாகவே சொல்லி விட்டான் நலங்கிள்ளி. கணிகையரிடம் ஏன் சுற்றிவளைத்துக் குறிப்பாகப்பேசி நேரத்தை வீணாக்க வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான் போலிருக்கிறது.

இதைக் கேட்டதும் மாதவி திடுக்கிட்டுப் போனாள். அதைக் கண்ட இளங்கோ திகைத்தான். கலவரப்பட்ட முகத்தினளாய் மாதவி தோழியைப் பார்த்தாள். “நீயே சொல் தோழி!” என்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை.

வயந்தமாலை மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு பேசினாள். “இளவரசே! மன்னிக்கவேண்டும். அரசருடைய கட்டளையை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் இருக்கிறான் மாதவி. அவன் ஏற்கனவே ஒருவரைக் காதலிக்கிறான்.”

இளங்கோ திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து மாதவியைப் பாரித் தான். அவள் கண்கள், கால் பெருவிரல் அரை வட்டத்தைப் பார்த்தவாறு இருந்தன.

“மாதவி காதலிக்கிறாளா?” என்று வியப்படைந்தான் நலங்கிள்ளி. கணிகையாவது காதலிப்பதாவது? பொருளையே காதலிக்கும் பண்புள்ள கணிகை ஒரு மனிதனைக் காதலிப்பாளா?

இளங்கோவின் இதயத்தில் எழும்பியிருந்த காதற் கனவுக் கோட்டைகள் ஏமாற்ற இடியால் இடிந்து, தூண் தூளாய்ச் சிதறின. என்றாலும் அவனால் அந்த ஏமாற்றத் தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியும். அவன் ஒரு வீரரின் புதல்வன்!

“ஆம், இளவரசே! இந்நாளில் கோவலன் என்னும் கலைஞரை மாதவி காதலிக்கிறாள். அவரும் மாதவியை உள்ளன்போடு காதலிக்கிறார்.”

“அப்படியானால் உங்கள் குல வழக்கம்?” என்று குறுக்கிட்டான் நலங்கிள்ளி.

“குல வழக்கப்படிதான் செய்யப் போகிறோம். மாதவியின் மாலைகைக் கூனிகையில் கொடுத்து, கடைத் தெருவில் விலை கூறுவது போல் கோவலனிடமே விற்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்.”

“இன்னொருவன் அந்த மாலைக்கு அதிகவிலை கொடுக்க முன் வந்து விட்டால்?”

“கோவலன் பின்வாங்க மாட்டார் போட்டியில். எவ்வளவு தொகையானாலும் போட்டி போட்டு வாங்கி விடுவார். செல்வத்தில் அவரோடு போட்டி போட இங்கு யார் இருக்கிறார்கள்?” என்றாள் வயந்தமாலை.

“ஓகோ...கோவலன் பெரும் செல்வந்தன் என்பதற் காகத்தான் இந்தக் காதல் வலை வீசுகிறாள் போலிருக்கிறது” என்று யுகித்தான் நலங்கிள்ளி.

“வயந்தமாலை! இந்த நண்பர் யார் தெரியுமா? சேர நாட்டு இளவரசர் இளங்கோ—நெடுஞ்சேரலாதனின் இளையபுதல்வர். இவர்தான் மாதவியை அரசியாக்க முன்வந்திருக்கிறார்” என்றான் நலங்கிள்ளி.

மாதவியும் வயந்தமாலையும் திடுக்கிட்டு நின்றார்கள். “ஒரு கணிகையை அரச குடும்பத்தினர் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?” என்று திகைத்தான் வயந்தமாலை.

“சேற்றில் பிறந்தது என்பதற்காகச் செந்தாமரையை யாராவது துள்ளி விடுவார்களா? மாதவி பிறப்பால் கணிகை யானாலும் அரசியாவதற்குத் தகுதியானவள் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றான் இளங்கோ.

“சேர நாட்டு இளவரசர், மாதவியை மனைவியாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறார். என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்ற நலங்கிள்ளியின் குரலில் ஒலித்த கடுமையையும், அதிகாரத் தையும் பெண்கள் இருவரும் புரிந்து கொண்டார்கள். தன் நாட்டு மாதவியைப் பலாத்காரமகவே சேரநாட்டு இளவரசனுக்கு மணம் முடித்து விடுவார்கள் போலிருந்தது.

நலங்கிள்ளியின் முகத்தைப் பார்த்து நடுங்கிய வயந்தமாலை என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் மாதவியைப் பார்த்தாள்.

முகத்திலோ குரலிலோ துளிக்கூட நடுக்கம் இல்லாமல் மாதவி இளங்கோவை நிரிர்ந்து பார்த்தவாறு பேசினாள் :

“இளவரசே! குலத்தால் நான் கணிகையானாலும் பண்பால் உயர்ந்தவன் என்றீர்களே, நான் பணத்துக்காகவும், பதவிக்காகவும், அந்தஸ்துக்காகவும் காதலித்தவனை மறந்து உங்களை மணந்து கொண்டால், நான் நடத்தை யால் கணிகையாகி விடுவேனே. அப்புறம் எப்படி நான் அரசியாகும் தகுதியுடையவளாவேன்?” என்று கேட்டாள் மாதவி.

என்ன அருமையான கேள்வி கேட்டு விட்டாள்? அவளுடைய அறிவு நுட்பத்தைக் கண்டு வியந்தான் இளங்கோ.

“அரசே! கணிகையும் ஒரு பெண்தான்; அவளுக்கும் மனம், உணர்ச்சிகள் உண்டு. நான் மணந்தால் கோவலனைத்தான் மணப்பேன். நான் அவருடைய பணத்தை விரும்பவில்லை: அவருடைய கலை உள்ளத்தைத் தான் காதலிக்கிறேன்.”

இளங்கோ எழுந்து மாதவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். சேற்றில் செந்தாமரையாய், சிற்பியுள் முத்தாய், கணிகையரில் ஒரு கற்பரசியாய் விளங்கும் அந்த மங்கை நல்லாளின் முகத்தைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்தான். அவன் பார்த்த கடைசி மங்கை முகம் அதுதான்! அதன்பின் அவன் வேறெந்தப் பெண்ணையும் ஏறிட்டும் பார்க்கவில்லை.

அந்த மன உறுதியோடு வஞ்சி வந்த சில நாட்களில் நான், அரசவையில் ராஜஜோதிடர் கூறிய ஆருடத்தைப் பொய்ப்பிக்க எழுந்தான் இளங்கோ.

அண்ணனுக்காக அரசு பதவியைத் துறக்க எழுந்த இளங்கோ, காதல் விரக்தியால் இல்லறமென்னும் வாழ்க்கையையும் துறந்து விட்டான்.

நடந்தவைகளைக் கேட்ட சீத்தலைச் சாத்தன், சிறிது நேரம் திகைத்திருந்தார்.

“சாத்தனாரே! மாதவியைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியிருப்பதெல்லாம் முழு உண்மை. கண்ணகிக்கு எந்த விதத்திலும் குறைவு இல்லாத கற்பரசியான மாதவியைப் பாராட்டவோ, புகழவோ, வணங்கவோ இப்போதைய சமுதாயம் சம்மதிக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் எதிர்கால உலகம், நிச்சயம் அவன் பெருமையைப் புரிந்து கொண்டு

புகழும். அவளுக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் அமைக்க இன்னுமொரு செங்குட்டுவன் நிச்சயம் தோன்றுவான்... தெய்வமாகிவிட்ட கண்ணகியின் கதையைக் காவியமாக எழுத, நான் இல்லாவிட்டால், இனிமேல் எத்தனையோ கவிஞர்களை முன்வருவார்கள். அவர்கள் கண்ணகியை உயர்த்திக் காட்டுவதற்காக, மாதவியைக் கீழே தாழ்த்தி விடுவார்கள். ஆகவேதான் நானே இக்கதையைச் சிலப்பதி காரமாக உருவாக்கினேன். நான் மாதவியெனும் கலையரசிக்குச் செய்யும் தொண்டு இதுதான்...என்னுடைய காவியத்தால் கண்ணகியின் புகழ் உயர்கிறதோ இல்லையோ மாதவியின் பெயர் காப்பாற்றப்படும்; அதுதான் எனது ஆசை; குறிக்கோள்'' என்றார் இளங்கோ.

‘சிலப்பதிகாரத்துக்குள்ளே இப்படி ஒரு துயரக் கதை சொல்லப்படாமல் புதைந்திருக்கிறதா?’ என்று மனமுருகி னார் சாத்தன்.

அப்பொழுது உள்ளே நுழைந்தான் அரசாங்கப் பணிபாஸி ஒருவன்.

‘‘அடிகளே, வாழ்க! வாழ்க! தண்டமிழ்ப் புலவரே! வாழ்க! இவங்கைக் கயவாகு மன்னரும் மாளுவ வேந்தரும், பத்தினிக் கோயில் கட்டப்படுவதைப் பார்வை யிட வந்திருக்கிறார்கள். அரசர் பெருமான் தங்கள் இருவரையும் அழைத்து வரச் சொன்னார்.’’

இளங்கோவும் சாத்தனாரும் எழுந்து பத்தினிக் கோட்டத்துக்குப் புறிப்பட்டார்கள்.

நன்றி : ‘கல்கி’—வரலாற்றுச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற கதை.

துருப்புச் சீட்டு

'ஊர்வசி' நடிக்கக் கௌல்லாம் என்னிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும். நேற்று அந்தக் கடிதம் வந்த பிறகும் அந்தக் கடிதத்தின்மூலம், என்னுடைய தற்போதைய வாழ்வும் கௌரவமும் இடிந்து தரைமட்டமாகி நடுத்தெருவில் ஊராரின் கேவிக்கும் அவமானத்திற்கும் ஆளாகி நிற்கப் போவதையும் மறைத்து விட்டு, எந்தவித முகச் சலனமும் காட்டாமல், போலி மகிழ்ச்சியோடு, எப்போதுமே இந்த 'ஆனந்த பவன'த்தின் எஜமானியாக இருக்கப் போவதுபோல், வேலையாட்களிடம் அதிகாரம் பண்ணிக் கொண்டு நடமாடுகிறேனே, என்னுடைய நடிப்பே நடிப்பு!...

வேலைக்காரர்கள் என்ன, என்னுடைய அவரே என் உள்ளத்து வேதனையைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே!... என் உடலின் மென்மையான வாடுதலையும் உள்ளத்தின் நுட்பமான கோணுதலையும் அவர் கண்டு பிடித்துவிடுவார்: அவரே இப்பொழுது என் உள்ளத் தவிப்பை உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லையே!...

அந்தக் கடிதம்—

கசப்பான மருந்தைக் குடித்து வெகுநேரம் ஆனபிறகும், அதை நினைக்கும் போதே குமட்டல் எடுக்குமே அதுமாதிரி அந்தக் கடிதத்தை நினைத்ததுமே என் நெஞ்சம் அதிர்ந்து குலுங்கியது.

'ஹோ ராஜி!...'

—அவன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான் கடிதம் எழுதுவான். (அவன் கடிதம் எழுதுவதில்லையாம்: கடிதத்தின் மூலம் பேசுகிறானாம்!) அவன் அதை இன்னும் மறக்கவில்லை. அவன் மறக்காதது ஆச்சரியமில்லை. அவ்வளவு கலபமாக மறக்கிற மாதிரியா பழகினோம்? ஆனால் இப்பொழுது நான் மறந்துவிட்டேன்; அவனும் ஓரளவு மறந்திருப்பான்: ஆனால் விதி...?

‘இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான், உன் திருமண போட்டோவை’ பழைய பத்திரிகை ஒன்றில் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் — சத்தர்ப்பமா? மாபெரும் அதிர்ஷ்டம்—ஜாக் பாட்—வாய்த்தது...’

பெங்சனூரிவிருந்து எழுதியிருந்தான். அப்பொழுது ரேஷ் சீசன். குதிரைகள் ஓடுகிற இடங்களிலெல்லாம் அவனைப் யார்க்கலாம். ரேஷ் சீசன் ஆரம்பித்துவிட்டால் குதிரைகள் எல்லாம் அவனை ‘கமான் வாசு!— கமான் வாசு!’ என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்!

‘ராஜி! உன் கல்யாண போட்டோ ஜம் மென்று இருந்தது. எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி... உனக்குத் திருமணமாகி ஒரு வருஷம் முடியப் போகிறதே, என் நல்வாழ்த்துக்கள் உனக்கு... மெனி ஹாப்பி ரிட்டர்ன்ஸ் ஆஃப் த டே...’

வாழ்த்துகிறானாம், வாழ்த்து!... பாவி!...

‘‘ராஜி!’’

—மேலே மாடியிலிருந்து அவருடைய குரல், மத்திய அலை ஒலிபரப்பாக என்காது களில் விழுகிறது.

‘‘அம்மா!...ஐயா உங்களைக் கூப்பிடறாங்க...’’ என்று சமையற்காரி கருப்பாயி அவருடைய மெல்லிய அழைப்பை ‘சிலே’ செய்கிறாள்: இதே விஷயத்தைச் சொல்ல வந்த

வேலைக்காரன் குப்புசாமி, என் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பணிவாக நிற்கிறான்.

என்னைச் சுற்றிலும் பார்க்கிறேன்.

நவ நாகரிகமான இரண்டுமாடி பங்களா, உள்ளே வீடெங்கும் விலையுயர்ந்த கலை அலங்காரப் பொருள்கள், வீட்டைச் சுற்றிலும் அழகான பூச்செடிகள். 'போர்ட்டி கோ'வை கௌரவப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும் படகுக் கார் 'ஏய்' என்றால் 'ஏன்' என்று கேட்டுக் கைகட்டி நிற்கும் ஏழெட்டு வேலைக்காரர்கள்...இவ்வளவும்—இதையெல்லாம் விட உயர்ந்த 'மிஸஸ் ஆனந்த்' என்ற கௌரவமும் நாளை இருக்குமா?...

“ராஜி!... ராஜி!...”

—அவருடைய குரல் சிற்றலை ஒலிபரப்பாகச் சற்று ஒங்கி ஒலிக்கிறது.

அவர் எதற்குக் கூப்பிடுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியும். தினந்தோறும் காலையில் என் முகத்தில்தான் அவர் விழிப்பது வழக்கம். படுக்கையிலிருந்து அவர் காலையில் எழுந்ததும், நான் இதிரே போய் நின்றால் ஒழிய அவர் கண்களைத் திறக்கவே மாட்டார். படுக்கையில் கண்ணை மூடிக் கொண்டேதான் உட்கார்ந்திருப்பார். அதிலும் இன்று விசேஷமான நாளி; எங்கள் திருமணத்தின் முதலாம் ஆண்டு நிறைவு விழா!

இன்று ஆடிப்பெருக்காய்ப் பொங்கிப் பிரவகிக்க வேண்டிய என் உள்ளத்து உணர்ச்சிகள், வறண்ட கிணறாய் ஒடுங்கி அடங்கி, பெருமூச்சு—(கடைசி மூச்சோ, என்னவோ!) விட்டுக்கொண்டிருந்தன.

மாடிப்படியில் அடிமேல் அடிவைத்து, கைப்பிடியைப் பிடித்துத் தேய்த்தவாறே மேலே ஊர்கிறேன்.

‘பிடித்தாலும் பிடித்தாய், நல்ல புளியங்கொம்பாய்த்தான் பிடித்திருக்கிறாய், ராஜி! உன் சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்!... லட்சாதிபதி ஆனந்த் கணவனாகக் கிடைப்பதென்றால் சாமான்யமா?...’

சேச்சே! அவன் புத்தி, அவன் பாரிவை எல்லாம் இப்படித்தான் கீழ்த்தரமாய்ப் போகும்.

‘நான் பிடித்தேனாம் - புளியங்கொம்பாய்ப் பிடித்தேனாம்...’

அந்தப் புளியங்கொம்பும் இந்தப் பூங்கொடியும் இணைந்த விதம், அவனுக்கே தெரியாது. தெரிந்திருந்தாலும் அதனுடைய தெய்வீகத்தை, அந்தக் கீழ்த்தரப் புத்தியால் புரிந்து கொள்ள முடியாது...

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு...

வழக்கம்போல் வேலை தேடும் வேலை பாரித்துக் கொண்டிருந்த சமயம். ஆறு மாதம் ஒரு வருஷம் என்று ‘தற்காலிக வேலை’களாகப் பாரித்துவிட்டு, கடந்த இரண்டு மாதமாக வேலையில்லாமல் இருந்தேன்.

வீட்டிலே வறுமை பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருந்தது.

பாரிசவாயுவால் முடக்கப்பட்டுவிட்ட தந்தை! ஏறக் குறைய முழுக் குருடாகக் கண்பாரிவை மங்கிவிட்ட தாய்! நண்டுஞ்சிண்டுமாய் மூன்று பெண் குழந்தைகள்: இரண்டு பையன்கள்: இப்படிப்பட்ட ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் மூத்தவளாக ஒரு பெண்ணைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்! அந்தப் பரிதாபத்திற்குரியவன்தான் நான்...

குடும்பத்தில் மூத்தவளாகப் பிறந்த பாவத்திற்காக (அது நான் செய்யாத பாவம்!) அந்தக் குடும்ப பாரத்தை அப்பாவிடமிருந்து என் தோளுக்கு மாற்றிக் கொண்டுவிட்ட பொறுப்பிலே, ஓர் இளம் பெண்ணின் இனிய பருவகாலக்

கனவுகளைபெல்லாம் (ஏழைப் பெண்ணான உனக்குக் கூடவா இனிய பருவக் கனவுகள்?' என்று கேலி செய்யா தீர்கள். நானும் ஒரு பெண் ஜன்மம், ஐயா! பெண் ஜன்மம்...!) மறந்துவிட்டு, குடும்பத்திற்காக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

அன்று காலையில் ஒரு கம்பெனியில் இன்டர்வியூ... அவசரஅவசரமாகப் புறப்பட்டு, பஸ் ஸ்டாப்புக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பியதும்—

“ஐயோ!... அம்மா!”

—அவலக் குரல் என் காதைக்கிழிக்க, நான் சட்டென்று திரும்ப, ஒரு கிழவியை மோதித் தள்ளிவிட்டு, மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று சடாரென்று ஒரு தெருவில் புகுந்து மறைந்துவிட்டது.

நான் பதறிப்போய் அந்தக் கிழவியிடம் ஓடி அவளைத் தூக்கினேன். மண்டை உடைந்து நரைத்த வெண்தலையிலே திட்டுத் திட்டாகச் சிவப்பு பரவியது: முழங்கையிலும் சிராய்ப்பு: தொடையிலும் அடிபட்டு எழுந்து நிற்க முடியாமல் அந்தக் கிழவி அலறினாள். வாய்க்கு வந்தபடி, எனக்குப் புரியாத ஒரு புதிய ‘பாஷை’ யில் அந்த மோட்டார் சைக்கிள்காரனைத் திட்டினாள்.

என் சேலை முந்தானையைச் சிறிது கிழித்து, அவன் மண்டையிலே கட்டுப் போட்டு ரத்தக் கசியை அடைத்தேன். ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிப் போக, ஏதாவது டாக்ஸி, ஆட்டோ ரிக்ஷா கிடைக்குமா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். ஒன்றையும் காணோம்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஜனங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தார்களே ஒழிய, ஒருவரும் உதவிக்கு வரவில்லை. ஒவ்வொருத்தரும் காலிலே வெந்நீரைக் கொட்டிக் கொண்டது போல்—படபட என்று நடந்துபோய்க்

கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு வேலை—அவசரமான, முக்கியமான வேலை...முடுக்கி விட்ட இயந்திரங்களாய் ஒடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு இயந்திரமும் ஒரு ஆபீசிலோ கடையிலோ, தொழிற்சாலையிலோ போய் நிற்கும்!

“அம்மா! மகராசி!... நீ நல்லாயிருக்கணும்... என்னை ஆஸ்பத்திரியிலே கொண்டு போய்ச் சேர்த்திடம்மா...” என்று அந்தக் கிழவி என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு துடித்தாள்.

அந்தப் பக்கமாக எட்டிப் பார்த்த ஒன்றிரண்டு டாக்ஸிகளும், எங்களைப் பார்த்துவிட்டு, வேகமாகப் பறந்து மறைந்தன...ஆக்ஸிடென்ட் ஆயிற்றே? கேஸ்...விசாரணை. சாட்சி... கோர்ட் என்றெல்லாம் அலைய வேண்டி இருக்குமே!...

அப்பொழுது ஒரு அம்பாஸிடர் அந்த வழியில் வந்தது. சட்டென்று எழுந்து நான் ரோட்டின் குறுக்கே நின்றேன்.

“ஸார்!...ஸார்!...ப்ளீஸ்... கொஞ்சம் உதவி பண்ணுங்க ஸார்!...பாவம், இந்தக் கிழவிக்கு அடிபட்டிருக்கு...ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் விட்டுட்டா, உங்களுக்கு ரொம்பப் புண்ணியம், பளீஸ்!...”

அந்தக் காரிலே இருந்த இளைஞர் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, காரின் கதவைத் திறந்துவிட்டார்.

கிழவியை வாரிச்சுருட்டி அள்ளி, காரின் பின்ஸீட்டிலே போட்டு நானும் ஏறிக்கொண்டேன்.

“ஏம்மா இந்தக் கிழவி உங்களுக்கு உறவா?” என்று காரில் போகும்போதே கேட்டார் அவர்.

“இல்லை ஸார்! யாரோ பாவம்?...” என்று நடந்ததைச் சொன்னேன்.

“அப்படியா? ரொம்ப ஆச்சரியமாயிருக்கே... இந்தக் காலத்திலே உங்கமாதிரி ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கிறது ரொம்ப ஆபீஸ்வம்...இண்டர்வியூ போகிற அவசரத்தையும் அவசியத்தையும் மறந்து, யாரோ ஒரு கிழவிக்காக இவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கிறீங்களே, ரியலி இட்இஸ் ரிமார்க்கபிள்” என்று பாராட்டினார் அந்த இளைஞர்.

ஜெனரல் ஆஸ்பத்தரியில் அந்தக் கிழவியைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அட்மிட் செய்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தேன் அவரைக் காணோம்; கார் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தது.

நான் வேகமாக வெளியே போய், பஸ் ஸ்டாப்புக்கு ஓடிச் சென்று பஸ்ஸிலே தொங்கிக் கொண்டே, வேரிக்க விழுவிறுக்க அந்தக் கம்பெனிக்குள் நுழைந்தேன்.

காலம் கடந்துவிட்டது ‘வெரி ஸாரி...இண்டர்வியூ இஸ் ஓவர்’ என்று கையை வெளியே காட்டிவிட்டார்கள்.

மறுபடியும் தெருவில் வந்து நின்றேன். மறுபடியும் வான்டெட் அட்வர்டைஸ்மென்ட்ஸ்...அப்ளிகேஷன்ஸ்...இண்டர்வியூஸ்...தொடர்ந்து வேலை தேடிக் கொண்டு இருந்தேன்.

இந்தச் சமயத்தில்தான், எனக்குக் கல்யாணப் பேச்சு ஆரம்பித்தது. கல்யாணமா? நோ...அதைக் ‘கல்யாணம்’ என்று சொல்லிக் கல்யாணம் என்ற மணத்தை அவமானப் படுத்தவேண்டாம்! அது ஒரு பொருளாதார ஒப்பந்தம்—அவ்வளவுதான்!

எங்கள் தெருவினுள்ள ஒரு கல்யாணத் தரகர், எங்களுக்குடும்பத்தைப்பற்றி எல்லாம் தெரிந்தவர். நான் படுகிற துன்பத்தை நன்கு உணர்ந்தவர். எங்கள் பொருளாதாரப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு அவர் ஒரு பரிகாரம் (அவருக்கே உரிய பாணிப் பரிகாரம்தான்!) சென்னார்.

ஒரு பெரும் பணக்காரராம்; நாற்பது வயதில் மனைவியைச் சாகக் கொடுத்துவிட்டு, இரண்டு சிறு குழந்தைகளை

வளர்ப்பதில் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாராம். அவருக்கு என்னை இரண்டாம் தாரமாகக் கொடுக்கலாம் என்பது அவருடைய யோசனை.

“மாப்பிள்ளை ரொம்ப நல்லவர்; உன் தாய் தகப்பன் சகோதரர்களைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். எல்லோரையும் நல்லாக் கவனிச்சுக்குவார். உன் வீட்டைப் புடிச்ச தரித்திரம் நீங்கிப்போயிடும்...நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்துச் சொல்லம்மா...

நான் யோசிக்கவில்லை: உடனே தலையை ஆட்டி விட்டேன்.

இதை ஒரு பெரிய தியாகம் என்று பேபிள் ஒட்டிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. வறுமையை எதிர்த்துப் போராடிப் போராடிக் களைத்துப் போய் விட்டேன். வேலை தேடித் தேடிச் சலித்துப்போய் விட்டேன்... உண்மையில் ஒரு சரணாகதியைத் தியாகம் என்று போலியாகப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்வானேன்?

முறைப்படி பெண்பார்க்க நான் குறிக்கப்பட்டது.

அன்று மாலை ஆறு மணிக்கு மாப்பிள்ளை வருகிறார்; ஐந்து மணிக்கெல்லாம் அம்மாவைக் காணவில்லை. வேலை மும்முரத்தில் கொஞ்சநேரமாக அவளை யாரும் கவனிக்க வில்லை.

உடனே ஆளுக்கொரு பக்கமாகத் தேட ஆரம்பித்தோம்.

கண்டெரியாத அவள் எங்கே தடுமாறிக் கொண்டு இருக்கிறாளோ? வீதியில் ஏதாவது ஆக்ஸிடென்ட்...?...

ஒரு பெரிய கார் வந்து நின்றது. எங்கள் வீட்டு வாசலில்

கதவைத் திறந்து அம்மாவைக் கையில் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தார் ஓர் இளைஞர்.

“நீங்களா?...”

—நான் திகைத்து நின்றேன்.

அந்த இளைஞர், சில நாட்களுக்கு முன்பு அம்பாஸிடரில் வந்து கிழவியை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வர உதவிய அதே இளைஞர்தான்!

“அடே!...நீங்க...எங்கே?”

—முகமெல்லாம் மகிழ்ச்சி பொங்க என்னைப்பார்த்தார் அவர்.

“ஐதுதான் என்க வீடு...இவங்க என் அம்மா... இவங்களைக் காணாமல்தான் எல்லோரும் தேடிக்கிட்டிருக்கோம்...”

“ராஜி இந்தப் புண்ணியவான்தான் என்னைக் காப்பாத்தினார்...கடைக்கு வெத்திலை வாங்கப் போனவகண் தெரியாம நடுரோட்டிலே ஒரு பள்ளத்திலே விழுந்திட்டேன். நல்ல வேளையாய் இந்தத் தம்பி தான் என்னைத் தூக்கிவிட்டு, வீட்டிலே விட்டுட்டுப் போறேன்னு காரிலே கூட்டிக்கிட்டு வந்திச்சு...தம்பி! ரொம்ப நன்றியப்பா...” என்றாள் அம்மா.

“இல்லைம்மா ... நான்தான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லணும்” என்று ஏதோ அரித்தத்தோடு சொல்லிச் சிரித்தார் அவர்.

அந்தச் சமயத்தில் உள்ளே வந்தார் தரகர்;

“ஹலோ மிஸ்டர் ஆனந்த்!...எங்கே இப்படி!... உட்காருங்க...” என்று அவரை உபசரித்தார் தரகர்.

அவர் தரகராயிற்றே? கல்யாண மார்க்கட்டில் உள்ளவர்களுையெல்லாம் தெரிந்து வைத்திருப்பாரே?

தரகருடைய குரல் கேட்டதும் அம்மா, “என்னங்க மாப்பிள்ளை வந்திட்டாங்களா?” என்று பரபரப்பாகக் கேட்டாள்.

தரகர் சிறிது நேரம் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். அந்த மௌனத்தின் அர்த்தம் புரியாமல் எல்லோரும் விழித்தோம்.

“அம்மா! அந்த மனுஷனுக்குக் கொடுத்து வைக்கலே — இன்னிக்குக் காலையிலே மாரடைப்பிலே காலமாயிட்டார். அந்த மாப்பிள்ளை...”

நான் அதிரிந்து போனேன்; என் கணவராக வர இருந்தவர் போய் விட்டாரே என்பதால் அல்ல—என் கல்யாணம் நின்று போய்விட்டதே என்பதால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி.

ஆனந்த் திடுக்கிட்டவராய், “என்ன ஸார் விஷயம்?... யார் மாப்பிள்ளை?” என்று தரகரைக் கேட்டார்.

தரகர் எல்லா விவரங்களையும் சொன்னார். தரகர் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டே, வேறெங்கோ பார்ப்பது போல் என்னையே கடைக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கவனித்தேன்.

“எக்ஸ்யூஸ் மி... நான் கொஞ்சநேரம் மிஸ் ராஜியோடு தனியா பேசணும்...பேசலாமா?” என்று கேட்டார் அவர்.

தரகருக்குச் சட்டென்று விளங்கிவிட்டது போலிருக்கிறது; “ஓ. கே. ...பேஷாய்ப் பேசுங்கோ...ராஜி! அவரை உள்ளே கூட்டிக்கிட்டுப் போம்மா...” என்று என் குடும்பத்தின் சார்பாக அவரே அனுமதி வழங்கிவிட்டார்.

தனியறையில் நான் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றேன். அவர் களங்கமோ தயக்கமோ இல்லாமல், கடகட என்று பேசினார்.

“மிஸ் ராஜி! கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னே ஒரு கிழவிக்கு நீங்க உதவி செஞ்ச போது சந்திச்சேனே. அன்னிக்கு நீங்க ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் உங்களைப் பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் கேட்கணும்னு

நினைச்சுக்கிட்டிருந்தேன்... எனக்கு நெறையப் பணம், சொத்து, தொழில், எல்லாம் இருக்கு. ஆனால் பணத்திலோ பெருமையிலோ செல்வாக்கிலோ எனக்கு ஆசையில்லை. நல்ல குணமுள்ள ஒரு பெண்ணைத்தான் மனைவியாகத் தேர்ந்தெடுக்கணும்னு தீர்மானிச்சிருந்தேன்... உங்களைக் சந்தித்ததும், அந்தப் பொண்ணு நீங்கதான்னு முடிவு செஞ்சிட்டேன்... அன்னிக்கு ஆஸ்பத்திரியிலேயிருந்து நீங்க திரும்பி வர்றதுக்காக நான் காரிலே காத்துக் கிட்டிருந்த போது திடீர்னு என் பழைய சினேகிதன் ஒருத்தன் அங்கே வந்தான். அவனுடைய அப்பா அங்கே சீரியஸாயிருந்தார், அந்தப் பதட்டத்திலே உங்களை மறந்திட்டு, அவனோடு அப்பாவைப் பார்க்க உள்ளே ஓடினேன். சிறிதுநேரம் சென்று திரும்பிவந்து பார்த்தபோது உங்களைக்காணோம். நான் எவ்வளவு பெரிய துரதிரிஷ்டசாலின்னு என்னையே நொந்துக்கிட்டேன். உங்க பெயரும் தெரியாது; விலாசமும் தெரியாது; உங்களை இந்தப் பட்டணத்திலே எப்படித் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறது? கடவுளாகப் பார்த்து எனக்குக் காட்டிய ஒரு சீதேவியைக் கவனக்குறைவாகக் கைவிட்டுவிட்டோமேனு தினந்தோறும் தவிச்சுக்கிட்டே இருந்தேன். ஆனால் கடவுள் என்னைக் கைவிட்டுவிடலே; மறுபடியும் எனக்குக் கருணை காட்டிட்டார்... கண்ணற்ற உங்க அம்மா மூலமாக உங்களைக் கண்டு கொள்ள, தெய்வம்தான் எனக்கு வழி காட்டியிருக்கு... உங்களுக்கு... உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால் நான் உங்களை என்மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்...''

நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்; பேச நா எழவில்லை. விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் தளும்ப உடலெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் புளிக்க, என் தெய்வத்தின் கால்களில் விழுந்தேன்.

“ராஜி!... எழுந்திரு...” என்று என்னைத் தூக்கி அணைத்துக் கொண்டார். தெய்வம் இணைத்து வைத்த குடும்பமாக எங்கள் இல்லறம் தொடங்கியது.

“ராஜி!...ராஜி!...”

—மேலேயிருந்து அவர் குரல் தொடர்ந்து ஒலிக்கிறது.

அறைக்குள் என் காலடிச் சப்தம் கேட்டதும் அவர் துள்ளி எழுந்து ஓடிவந்து என்னைக் கட்டியணைத்துக் கொள்வார். வழக்கமான புகாஞ்சல்களோடு, இன்று கணிசமான போனஸும் சேர்த்துக் கிடைக்கும்! திருமண முதலாண்டு விழாவாயிற்றே.

சுவையான தொடரிகதையாய். இனிமையான காவியமாய் நடந்து வந்த என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே ஓர் இடறல்!

“ராஜி! நமக்குத் திருமணம் நடந்திருந்தால் உன்னை மனைவியாகப் பெற்றதிலே எனக்கு மட்டும்தான் அதிர்ஷ்டமாயிருந்திருக்கும். ஆனால் ஆனந்தத்தைக் கணவனாகப் பெற்றதிலே நீ அதிர்ஷ்டகாரியாகி விட்டாய்!...உனக்குக் கிடைத்திருக்கும் செல்வத்திலும் ஆனந்தத்திலும் உன் பழைய காதலனை நீ மறந்திருப்பாய்...”

சீச்சீ! உன்னை இப்பொழுதுதானா மறந்தேன்? வெகு நாட்களுக்கு முன்பாகவே நீ ஒரு மோசக்காரன், குதாடி, கடன்காரன், என்று தெரிந்ததுமே உன்னை வெறுத்து மறந்து விட்டேனே!...

ஒரு காலத்தில் அவனுடைய தொடர்பு எனக்கு இனிப்பாக இருந்தது. உண்மைதான். நானும் ஒரு இளம் பெண்; எனக்கும் காதலிக்கும் உள்ளம் உண்டு என்பதை நினைவூட்டியது அவன்தான்.

ஏதோ ஓர் ஆபீஸில் தற்காலிமாக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அவனுடைய நட்பு அரும்பியது. நட்பு, காதலாக மலர்ந்து இருவரும் அடிக்கடி சந்திக்கவும்

செய்தோம். அவன் ட்ரான்ஸ்பர் ஆகி, காஞ்சிபுரம் போன பிறகும் கடிதங்களின் மூலம் தொடர்பு கொண்டோம்.

கடைசியில் ஒரு நாள் அவன்குட்டு வெளிப்பட்டது. ஒரு மோசக்காரனின் கையால் குட்டுப் பட்ட அனுபவத்தை அன்றோடு தலை முழுகினேன். அவனும் ஏழை ராஜியை மறந்துதான் இருந்தான். ஆனால் மிஸஸ் ஆனந்தை மறந்துவிட அவன் விரும்பவில்லை!...

இன்று அவன் வரப்போகிறான்! பணக்காரியான என்னை 'ப்ளாக் மெயில்' செய்து பெரும் பணம் கேட்கப் போகிறான். என்னைப் பற்றிய பழைய ரகசியம் வெளியாகப் போகிறது...

இதோ, பளிங்குக் கற்கள் பதித்த மாடிப் படியிலே ஏறிப் போகிறேனே, நாளை இப்படி நான் போக முடியுமா? இங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, தெருவிலே மீண்டும் கல்லும் முள்ளும் குத்த நடக்கப் போகிறேன்...மறுபடியும் அப்ளிகேஷன், இன்டர்வியூ, எம்ளாய்மென்ட்...

“ராஜா!” என்று ஓடிவந்து என்னை அள்ளிக் கொண்டு போகிறார் அவர் அலமாரியைத் திறந்து, “இதோ பார்த்தாயா, உனக்கு என் பரிசு...” என்று குதூகலத்துடன் ஒரு விலையுயர்ந்த பட்டுப் புடவையையும் ஜாக்கெட்டையும் எடுத்துத்தருகிறார். அவருடைய அன்பிலே நீராடி, புதுப் பட்டுப் புடவையை அணிந்து கொண்டு அவர் காலிலே விழுந்து வணங்குகிறேன்.

“அத்தான்! என்னுடைய பரிசு—நான்தான்!...” என்று அவர் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு விம்முகிறேன். என்னையும் அறியாமல் கண்களில் நீர் திரளுகிறது. அதை ஆனந்தக் கண்ணீராக நினைத்துக் கொள்கிறார் அவர்.

“ராஜி! பரிசுன்னு உன்னைச் சொல்றதினாலே, பரிசுங்கிற வார்த்தைக்கே மதிப்பு உயர்ந்து போச்சு ராஜி!...

உன்னுடைய உளிளத்திலே எனக்கு இடம் கொடுத்திருக்கியே, அதுவே எனக்குப் பெரிய பரிசு..."

என் மனம் பொசுக்கென்று துடித்து நொறுங்குகிறது. அந்த உளிளத்திலே அவர் மட்டுமா? --ஒரு காலத்திலே அந்த அயோக்கியனும் இருந்தானே, அந்தக் கறைபட்ட உளிளத் தில்தானே இவரை வைத்திருக்கிறேன்?...

அவர் குளித்து முடிந்ததும் அவருடைய ஆடைகளை எடுத்துக் கொடுக்கிறேன்.

"அத்தான்! இந்தச் சட்டைதான், நீங்க கல்யாணத் தன்னிக்குப் போட்டுக்கிட்டிருந்தீங்க, ஞாபகமிருக்கா?... அதைத்தான் நீங்க இன்னிக்கும் போட்டுக்கூணும்..." என்று அந்தச் சட்டையை எடுத்துப் பிரித்துக் கொடுக்கிறேன்.

"ஓ. கே...வித் ப்ளெஷர்..." என்று சிரித்துக்கொண்டே சட்டையை வாங்கிப்பார்த்த அவர், "என்ன ராஜி ஏதோ கறை பிடிச்சிருக்கு?" என்று என்னிடம் காட்டுகிறார்.

என் நெஞ்சிலே ஓர் அதிர்வு; சட்டையின் மார்பிலே ஏதோ ஒரு வண்ணக்கறை...

"ராஜி! இந்தக் கறைபட்ட சட்டைவேண்டாம்; வேறே சட்டை எடு..." என்று சாதாரணமாகச் சொல்கிறார் அவர்.

கறை படிந்த என் உளிளம் கனக்கிறது.

கறைபட்டுக் கெட்டுப் போனால், தூக்கி எறிய வேண்டி யதுதான்--சட்டையை மட்டும்தானா?...

ஆபீசுக்குப் புறப்படுகிறார் அவர்.

"ராஜி! நீயும் புறப்படு...ஏதாவது ஒரு நல்ல ஹோட்ட லில் விருந்து சாப்பிட்டு நம்முடைய திருமண நாளைக் கொண்டாடலாம்..."

அவருடன் கைகோத்துக் கொண்டு வெளியே புறப்பட எனக்கு விரும்பம்தான்; ஆனால் பெங்களூரிலிருந்து அவன் வருவானே? அவன் வரும்போது இவர் இல்லாமல், நான் மட்டும் தனியே இருந்தால், ஏதாவது பேசி அவனைச் சரிப்படுத்த முடியுமா என்று பார்க்கலாமே?

“நோ...நோ..கல்யாண ஆண்டுவிழாவை ஹோட்டலில் போயா கொண்டாடுவது? நல்லாயிருக்கு!...இன்னிக்கு என் கையாலே சமைக்கப் போறேன். இந்த மாதிரி விருந்து இதுவரை சாப்பிட்டதேயில்லேன்னு சொல்ற மாதிரி சமைக்கப் போகிறேன்...”

ஆமாம்...இந்த மாதிரி விருந்து இனிமேல் சாப்பிட முடியாது என்கிறது மாதிரியும்தான் ஆகப்போகிறதே;...

“ஓ.கே...நான் ஆபீசுக்குப் போயிட்டுச் சீக்கிரமாய் வந்திடறேன்...”

அவர் புறப்பட்டுச் சென்ற சிறிது நேரத்திலேயே அவன் வருகிறான்.

“ஹலோ ராஜி! செளக்கியந்தானே?... லட்சாதிபதியான உனக்கு செளக்கியத்திற்கென்ன குறைச்சல்?” என்று சொல்லிக் கொண்டே சோபாவில் உட்கார்கிறான். சுற்று முற்றும் பங்களாவைப் பாரித்து வியப்படைகிறான்.

“ராஜி! உண்மையிலேயே நீ அதிர்ஷ்டக்காரி...”

வேலைக்காரிகளுக்குத் தெரியாமல் பேசுவதற்காக, அவனை மாடியில் என் அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்.

“வாசு! என்ன விஷயம்? எதற்காக வந்தாய்?”

அவன் சிரிக்கிறான் :

“என்ன ராஜி ஒண்ணுமே தெரியாதது மாதிரி கேட்கிறே? நான்தான் லெட்டரிலேயே எழுதியிருந்தேனே?

பத்தாயிரம் ரூபாய் எனக்கு அவசரமாகத் தேவை. ஒரு கடன்காரப்பயல் கோர்ட்டிலே கேஸ் போடப் போறேன்னு என்னை விரட்டிக்கிட்டிருக்கான்...கோர்ட், விசாரணை ஜெயில்லா எவ்வளவு பெரிய அவமானம்? பத்தாயிரம் ரூபாயிலேதான் என் மானமே அடங்கியிருக்கு..." என்று சொல்லிவிட்டு, அதே மூச்சிலே "அந்தப் பத்தாயிரத்திலே தான் உன் மானமும் அடங்கியிருக்கு!..."

எனக்கு ஆத்திரம் கொப்பளித்துச் சீறுகிறது.

"நோ...பத்துப் பைசாகூட நான் தரமாட்டேன். முதலில் நம்ம விஷயத்தை அவரிடம் சொல்லாம மறைச்சிட்டு, இப்போ நான் படற வேதனை போதும். இனிமேலும் அவருக்குத் தெரியாத எதுவும் செய்ய மாட்டேன்...நீ தயவு செஞ்சு வெளியே போ...என்னை நிம்மதியாய் வாழ்விடு..."

"நான் வெளியே போய்டுவேன்; அதோடே உன்னுடைய சுகபோக வாழ்க்கையும் மிஸஸ் ஆனந்த் என்கிற அந்தஸ்தும் வெளியேறும் படியாயிடும்..."

"இல்லை...என் கணவரீ, தெய்வம் மாதிரி. என்னை மன்னிச்சிடுவாரீ..."

"தெய்வமே, இந்த விஷயத்தில் மனைவியை மன்னிக்கிறதில்லை, ராஜி!...சீதை மேலே யாரோ ஒருத்தன் களங்கம் சொன்னான்னு, ராமபிரான் மனைவியைக் காட்டுக்கு விரட்டலியா;...பெரிய சீஸர், அவனே என்ன சொன்னான்? சீஸர் மனைவி, சந்தேகத்துக்கு அப்பாற்பட்டவளாயிருக்கணும்னானே, அதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாதா?"

"வாகு! நான் களங்கப்பட்டவள் என்பதற்கு யார் சாட்சி? என்ன ஆதாரம்?" என்று கத்துகிறேன்.

“ராஜி! இந்தமாதிரி கேஸ்களில், குற்றம் சாட்டுபவனே தான் சாட்சி...நீ எனக்கு எழுதியிருக்கியே, கட்டுகட்டாகக் காதல் கடிதங்கள். அதெல்லாம்தான் ஆதாரம்...”

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், என்ன பேசுவதென்று புரியாமல், குமுறிக்குமுறி அழுகிறேன் நான்.

“ஹலோ, மிஸ்டர் வாசு! வாங்க...”

—உவ்ளே நுழைகிறார் அவர்.

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போடுகிறது. அந்த அதிர்ச்சியைத் தொடர்ந்து ஓர் அபூர்வ அமைதி என் நெஞ்சிலே நங்கூரமாகிறது.

தலைக்கு மேலே போய்விட்டது வெள்ளம்; இனி சாண் என்ன, முழம் என்ன?

“எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன் மிஸ்டர் வாசு!.. நீங்கள் ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலி—ஏன்னா, உங்களை ராஜி காதலிச்சிருக்காளே!” என்று சிரிக்கிறார் அவர்.

அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தம், ஆழம்—எதுவும் விளங்கவில்லை. எரிமலை குமுறுவதற்குமுன் சிரிக்குமோ?

“மிஸ்டர் ஆனந்த்! ராஜி என்னைக் காதலித்தது மட்டுமல்ல; கட்டுக்கட்டாகக் காதல் கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறாள். இப்படிப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் பச்சைப் பச்சையாக எழுதிப் பிரசுரிக்கிறதுக்குன்னே சில மஞ்சள் பத்திரிகைகள் இருக்கு. அதிலே ராஜியின் கடிதங்களைக் கொடுத்தால், என்ன ஆகும்னு யோசிச்சுப் பாருங்க...”

அவர் சோபாவில் சாய்ந்தவாறு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் :

“ஒரு பெண், கல்யாணமாகிறதுக்கு முன்னாலே காதலிக்கிறது பெரிய குற்றம்னு சொல்றீங்களா?”

“காதலிக்கிறது குற்றமில்லை; ஆனால் காதலிக்கிறது, பழகுறது ஒருத்தனோட — கல்யாணம் செஞ்சுக்கிறது இன்னொருத்தனை என்றால்—”

“ஸ்டுப்பிட்! அதெல்லாம் அந்தக் காலம் மிஸ்டர் வாசு! ஆண்களோடு பெண்களும் ‘கோஎஜுகேஷன்’னு சேர்ந்து படிச்சப்பழகுற சமூக நிலைமை எப்போ ஏற்பட்டுடுச்சோ— ஆண்களும் பெண்களும் கலந்து பழகி வேலை பார்க்கிற பொருளாதார அவசியம் எப்போ ஏற்பட்டுடுச்சோ— அப்பவே பெண்களுக்கு எல்லாத்திலேயும் சமஉரிமையை இந்தச் சமுதாயம் கொடுத்திடுச்சனு அர்த்தம்!...ஆண்கள், பல பெண்களோடு பேசிப் பழகிக் காதலிச்சு, கடைசியிலே ஒருத்தியைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிற மாதிரி, பெண்களும் பல ஆண்களோடு பேசிப் பழகிக் காதலிக்கிற உரிமை ஏற்பட்டுடுச்சு ... அவசியத்தையும் சந்தர்ப்பத்தையும் உரிமையையும் அவங்களுக்குக் கொடுத்திட்டு பின்னாலே அவங்க காதலிச்சிட்டாங்கனு குற்றஞ்சாட்டுவது எப்படி நியாயம்?”

நிதானமாகப் பேசுகிறார் அவர்; ஆத்திரமாகப் பேசுவதைவிட, இப்படி நிதானமாகப் பேசுவது எனக்குப் பயங்கரமாயிருக்கிறது. அந்த நிதானம், உண்மையிலேயே நியாயங்களை உணர்ந்த உள்ளத்தின் நிச்சலனமா, அல்லது ஏமாற்றத்தில் அதிர்ந்து போன மன விரக்தியின் இறுக்கமா?...

வாசு தன் கடைசி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கிறான்;

“மிஸ்டர் ஆனந்த்! ஒரு பெண், கல்யாணத்துக்கு முன்னே காதலிப்பது உங்க ‘ஆரிகுமென்’படி சரியாக இருக்கலாம்; ஆனால் அவள் உடலால் களங்கப்படுவது...”

“யூ ஸ்கவுண்ட்ரலி!...” என்று குறுக்கிட்டு அலறுகிறேன் நான்.

“அத்தான்! இந்த அயோக்கியன் பேச்சை நம்பாதீங்க. இவன் பொய் சொல்றான், பாவி!... நம்பாதீங்க... நம்பாதீங்க...”

— பழியின் பாரம் தாங்க மாட்டாமல் பக்கத்திலிருந்த தூணை ஆதாரமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, அழுது நொந்து துவண்டு தூணின் அடியிலேயே ஒடிந்து உட்காருகிறேன்.

“மிஸ்டர் வாசு!...கற்புங்கிற பெரிய பாரத்தை பெண்களின் மெல்லிய உடம்பிலே ஏற்றிவச்சு, அதை அழிக்கிற பாவத்தை ஆண்கள் முரட்டுத்தனமாகச் செஞ்சுக்கிட்டு கற்பு என்கிறதைத் துருப்புசி சீட்டாய் வச்சு, பெண்களின் வாழ்க்கையைக் கவிழ்க்கிற அடாவடித்தனத்தை நான் ஏத்துக்கத் தயாராயில்லை... ஒரு பெண் கற்பழிக்கப் பட்டாளினா,” அங்கே கற்பை இழந்தது ஒரு பெண் மட்டுமல்ல; ஓர் ஆணும்தான் என்கிறதை இந்தச் சமூகம் ஒப்புக் கொள்ளணும்...ஒரு பெண் ஏமாரீறது குற்றம்னா, ஓர் ஆண் ஏமாத்திறதும் குற்றம்தான்... தண்டனையும் அவமானமும் இரண்டு பேருக்கும்தான் கிடைக்கணும்... ஆல்ரைட், மிஸ்டர் வாசு! லெட் அஸ் கம் டு தி பாயின்ட்... நான் ராஜியை மணந்து கொண்டது அவள் குணத்துக்குத் தான்—அவள் ஒரு காலத்திலே உன்னைக் காதலித்தவள் என்கிறதுக்காக என் மனைவியை நான் இழக்கத் தயாராயில்லை...அவள் ஏற்கனவே ஒருத்தனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழ்ந்து விதவையானவள் என்றாலும் அவளை நான் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரி... தெரிந்ததா?...நீங்கள் போகலாம்...”

வாசு மெதுவாக எழுந்து புறப்படுகிறான்.

“மிஸ்டர் ப்ளாக் மெயில்! சீக்கிரமே, ராஜியின் காதல் கடிதங்களைப் பத்திரிகையிலே போடுங்க...என் ராஜி, அந்தக் காலத்திலே எப்படி லவ் லெட்டரிஸ் எழுதினானு

தெரிஞ்சுக்க எனக்கு ஆவலாயிருக்கு!...' என்று சிரிக்கிறார் அவர்.

“அத்தான்! நீங்கள் தெய்வம் — தெய்வத்துக்கும் மேலே...”

—அவருடைய திருவடிகளை என் கண்ணீரால் திருமஞ்சளம் செய்து, இதயமலர்களால் அர்ச்சிக்கிறேன் நான்.

நன்றி : ‘தினமணி கதிர்’

அவள் ஒரு (A) கதை

ஷீண்முகானந்தா ஹாலில் ஜனத்திரள் விலைவாசி போல் அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஒரு தமிழ்நாட்டு நடிமையின் நாட்டிய நிகழ்ச்சி அன்று நடக்கவிருந்தது. வட நாட்டுச் சினிமா நடிமைகள், ஹாலிவுட் ஸ்டாரிகள் போல் கண்ணைப் பறிக்கும் உடையில் ஒவ்வொருவராக எழுந்தருள் அவர்களைத் தரிசிப்பதற்காக ரசிக பக்தர்கள் நெருக்கி அடித்துத் திணறிக் கொண்டிருந்தார்கள். “அதோ, டீம்கேரீள்!” என்ற ஆரவாரத்தைத் தொடர்ந்து கூட்டம் திழுதிழு என்று ஒரு பக்கமாக ஓடியது.

ஸ்வப்னாவும் மாலதியும் காரிலிருந்து இறங்கி ஓர் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஹாய் ஸ்வப்னா!” என்று கூறியவாறு அம்ருதா நெருங்கி வந்தாள்.

“குட் ஈவினிங், அம்ருதா!”

“ஸ்வப்னா! ஸ்டேட்ஸ்-சிகு எப்போ பயணம்?” என்று விசாரித்தாள் அம்ருதா.

“அடுத்த வாரம் பனிரண்டாம் தேதி...பிளைட்... விஸா டிக்கெட் எல்லாம் ரெடி.”

“வெளிகுட்...ஹனிமூன் இன் ஸ்டேட்ஸ்!... உன்பாடு ஜாவிதான்...” என்று பரவசமாகச் சிரித்தாள் தோழி.

“ஹனிமூஷ் போய்த் திரும்பி வரதுன்னா ஜாலிதான். ஆனால் அங்கேயே ஸெட்டில் ஆகப்போறோமே? அமெரிக்கா விலே சமையல், வீட்டு வேலைக்கெல்லாம் ஆள் கிடைக்கா தாமே?” என்ற ஸ்வப்னாவின் குரலில் கவலை அழுத்தமாக ஒலித்தது.

“ஆமாடி...உனக்குத் திடீரனு மாரியேஜ் நிச்சயமா யிருச்சு. மாரியேஜ் நடக்கிறவரை, நீ சமையக்கட்டுப் பக்கமே தலைவச்சப் படுத்ததில்லை. திடுதிப்புனு— குடும்பம் நடத்து, சமையல் பண்ணு, வீட்டு வேலை செய்யுனா நீ என்ன செய்வே, பாவம்?” என்று பரிதாபப் பட்டாள் அம்ருதா.

“அதனாலே மெட்ராசிலிருந்து ‘டாடி’ ஒரு ‘குக்’கை அனுப்பியிருக்காரி. அவர்கிட்டே இப்போ தினசரி சமையல் பன்றதுக்கு ட்யூஷன் படிச்சுக்கிட்டிருக்கேன். ஒரு வாரத் திலே சுமாராய் எல்லாம் கத்துக்கிடுவேன்.”

“டான்ஸ்—ட்யூஷன் முடிஞ்சு அரகேற்றம் ஆகிறமாதிரி சமையல் ட்யூஷன் முடிஞ்சு அடுப்பேற்றம் ஆகப் போறதாக் கும்!” என்று கேலியாகச் சிரித்தாள் அம்ருதா.

தோழிகளின் கலகலப்பான பேச்சிலே கலந்து கொள்ளாமல், மாலதி சிறிது விலகி நின்று, சுற்றிலும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு டாக்ஸியிலிருந்து இறங்கி—லேட்டஸ்ட் பாஷன் ஹேர்டு, சற்றே ஆழமான பவுடர்பூச்சு, பெரிய அளவிலே ஆடும் காது வளையம், அளவுக்கு அதிகமாகக் கீழே இறங்கி நிற்கும் ஹிப்ஸ்டர் ஸீத்ரு புடவை...இத்யாதி அல்ட்ரா மாடரின் அலங்காரங்களுடன், “யாரி இந்தப் புதுமுகம்?” என்று பார்ப்பவர்களைக் கிறங்க வைத்தபடி, அழகாக நடந்து வந்த அழகியைப் பார்த்த மாலதி, ‘தீபா மாதிரி இருக்கிறதே?’ என்று கண்களை அகற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது — மாலதியைத் தற்செயலாகப்

பார்த்த அவள், “ஹாய் மாலா, நீயா?”...என்றவாறு அவளிடம் ஓடி வந்தாள்.

“அடே! நீ தீபாதானே? அடையாளமே தெரியலியே”. என்று வியந்து போய் நின்றாள் மாலதி.

“ஆனால் நீ ரொம்ப மாறலே, பழைய மாதிரியே இருக்கியே” என்று தோழியின் கைகளைப் பரிவுடன் இழுத்துக் கொண்டாள் தீபா.

தீபாவின் நாகரிக அலங்காரமும் தோற்றமும் ஏனோ மாலதியின் உள்ளத்திலே, அவளையும் அறியாமல் ஒரு மாதிரியாகப் பதிந்தது.

“ஏண்டி மாலதி, நீ எப்போ இங்கே பம்பாய்க்கு வந்தே?” என்று ஆர்வத்துடன் விசாரித்தாள் தீபா.

“நான் வந்தது இருக்கட்டும்...நீ இங்கே எப்போது வந்தே?” என்று மாலதி திருப்பிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, யாரோ ஓர் இளைஞன் வேகமாக தீபா முன்னால் வந்து, “மேடம்” என்றான்.

அவனைக் கண்டதும் சற்றுத் திடுக்கிட்டதுபோல் அதிர்ந்து போன தீபா, அவனைச் சிறிது தூரம் தள்ளி அழைத்துக் கொண்டு போனாள். அந்த இளைஞன் அவளிடம் ஏதோ அவசரம் அவசரமாக இந்தியில் சொன்னான். இருவரும் இந்தியில் பேசியது என்னவென்று மாலதிக்குப் புரியவில்லை.

அவளிடம் பேசிவிட்டுத் திரும்பிய தீபா, “மாலதி! அவசரமாக ஒரு இடத்துக்குப் போக வேண்டியிருக்கு...நீ எங்கே இருக்கே? உன் அட்ரஸைக் கொடு...உன்னிடம் நிறையப் பேச வேண்டியிருக்கு நாளைக்கு உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்” என்றான்.

ஸ்வப்னாவின் வீட்டிற்கு தீபாவை வரச்சொல்லிப் பேச மாலதிக்கு ஏனோ தயக்கம்.

“தீபா! உன் அட்ரஸைக் கொடு. நாளைக்கு நான் உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்.”

“ஓகே...!” என்ற தீபா, தன் விலாசத்தை ஒரு தாளில் குறித்துக் கொடுத்து, “மாலு! தவறாம வரணும்... உனக்காக நாளைக்கு நான் காத்துக்கிட்டே இருப்பேன்... வரட்டுமா?” என்று அவசரமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

அவள் திரும்பிச் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டு ஆச்சரியத்துடன் நின்றாள் மாலதி.

அடையப்பா! பழைய தீபாவா இவள்? எவ்வளவு அழகாக நாகரிகமாக மாறிவிட்டாள்? அந்தக் காலத்திலேயும் அவள் அழகுதான். ஆனாலும் அந்த அழகு இப்பொழுது பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரம் போல் எவ்வளவு கவர்ச்சியாக ஜொலிக்கிறது?

சென்னையிலே ஒரு ஏழை குமாஸ்தாவின் மகளாக, கிழிந்த பாவாடை, சாயம் போன பழந்தாவணியுடன், புத்தகப் பையைச் சுமந்துவரும் தீபாவும், தானும் சேர்ந்து பள்ளிக்கூடம் போன நாட்கள் இப்போது மாலதியின் நினைவைத் திரையிலே நிழற்படமாகச் சலனமாயின.

மாலதியும் தீபாவும் ஒரே தெருவில் குடியிருந்து ஒரே பள்ளிக் கூடத்தில் படித்த தோழிகள். படிப்பிலும் விளையாட்டிலும் இருவரும் போட்டியிடுபவர்களாக இருந்தாலும் அன்பிலே இணைபிரியாத சிநேகிதிகள்; எஸ். எஸ். எல். சி. முடித்ததும் இருவரும் வீட்டில் உட்கார்ந்து விட்டார்கள். கல்லூரிப் படிப்பு என்பது அவர்கள் குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு ‘லக்ஷுரி’.

மாலதியின் அப்பா ஒரு செகண்டரீகிரேடு ஆசிரியர். மாலதி தான் மூத்தவள். அடுத்து இன்னும் ஒரு தங்கையும் தம்பியும் இருந்தார்கள். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் அவருக்கு

நம்பிக்கை இல்லைதான். இயற்கைக்கு விரோதம் என்ற கொள்கை கொண்டவர்தான். ஆனால் ஒரு சமயம் அவர் குடும்பக் கட்டுப்பாடு ஆபரேஷனுக்கு ஆளி பிடித்துக் கொண்டு வரவேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உள்ளாகியபோது, தன்னையே ஒரு கேஸாக ஆபரேஷனுக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டு, அதிகாரிகளின் கெடுபிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார். அதனால், அவருடைய குடும்பம் அளவான குடும்பமானது. ஆனால் 'வளமான வாழ்வு' என்பது விளம் பரத்துடனேயே நின்றது.

தீபாவின் தந்தை தாலுகா ஆபீஸில் பைல் பைலாகப் பேப்பர்களைப் போராடிப் போராடித் தானே ஒரு பேப்பர் மாதிரித் தேய்ந்துவிட்டார். தீபா மூத்த பெண்; அடுத்து ஒரு பையன், அடுத்து இன்னொரு பெண், அப்புறம் ஒரு பையன்... இப்படியே சொல்லி வைத்தாற்போல் நான்கு ஜோடிக் குழந்தைகள் அவருக்கு. குழந்தைப் பிறப்புக்கு, தான் எந்த விதத்திலும் பொறுப்பு இல்லை. எல்லாம் ஆண்டவனின் வரப்பிரசாதம். ஆண்டவனின் பிரசாதத்தை மறுப்பது பாவம்' என்ற சித்தாந்தம் உடையவர் அவர். எட்டாவது குழந்தைக்குப் பிறகு, ஆண்டவனே பிரசாதம் கொடுத்துக் களைத்துவிட்டான் போலிருக்கிறது!

இப்படிப்பட்ட குடும்பங்களில் பெண்களைக் கல்லூரியில் படிக்க வைக்க முடியுமா என்ன? எஸ். எஸ். எல். சி, தேறியதும் வீட்டில் உட்கார்ந்துவிட்ட தீபாவும் மாலதியும் 'வெட்டிப் பொழுது போக்க வேண்டாம்' என்று ஒரு டைப்ரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட்டில் சேர்ந்து தட்டெழுத்தும் சுருக்கெழுத்தும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கல்யாணச் சந்தைக்கு வந்துவிட்ட அந்தப் பெண்களுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள் தரகர்கள். மாட்டுச் சந்தையிலே மாடுகளின் வயது, உயரம், பல், சுழி பார்ப்பது போல், பெண்களின் வயது, அழகு, சமையல், ஆடல் பாடல் எல்லாம் இண்டர்வியூவில் பார்த்துத் திருப்தியடைந்த

பிறகு, லௌகீக விஷயங்களில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் ஆசைக்கும், பெண் வீட்டாரின் ஆஸ்திக்கும் இடையே 'ஜெனரேஷன் கேப்' போல இடைவெளி அதிகமாகி, பேச்சு வார்த்தைகள் முறிந்து போய்க் கொண்டே இருந்தன.

தீபாவளி பார்த்த வந்த ஓர் ஆபீஸ் குமாஸ்தா, பி. ஏ. படித்தவன், பெண்கள் சமஉரிமை, முன்னேற்றம் என்று தாய்க்குலத்திற்காக வக்காலத்து வாங்கி, கதை எழுதும், ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளனாம்; இருந்தாலும் வரதட்சணை ஐயாயிரத்தில் ஒரு பைசா கூடக் குறைத்துக் கொள்ளத் தயாராய் இல்லை அவன்.

இதே மாதிரி மாலதியின் வீட்டில் பஜ்ஜி, சொஜ்ஜி, சாப்பிட வந்த ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர், வரதட்சணைக் கொடுமையைப் பற்றி ஆயிரம் மேடைகளில் முழங்கி, பட்டிமன்றங்களிலும் வெளுத்துக் கட்டும் சண்டமாருதப் பேச்சாளன். ஆனால் அவனும் தன் சொந்த விஷயத்தில் கொள்கையை ஃப்ரீஸ் பண்ணி ஒத்திவைத்துவிட்டு, வரதட்சணைத் தொகையில் குறியாக இருந்தான்.

.....இப்படியே வந்த வரன்களெல்லாம் தனிதிக் கொண்டே போயின. தோழிகளாயிற்றே, கல்யாண விஷயத்திலும் இருவருக்கும் ஒரே மாதிரித் தடைகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

கடைசியில் தீபாவளி உத்தியோகத்துக்கு அனுப்புவது என்று அப்பா முடிவு செய்துவிட்டார். ஒரு தனியார் கம்பெனியில் ஸ்டெனோவாக அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது.

“மாலா! இந்த சமூகத்திலே வரதட்சணைக் கொடுமை இருக்கிற வரைக்கும் நம் மாதிரி ஏழைப் பெண்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையப் போறதில்லை. என் அப்பா

சம்பாத்தியத்திலே பத்து வயிறுகளுக்குக் கஞ்சி ஊத்தறதே பெரும்பாடாயிருக்கு, இந்த லட்சணத்திலே ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் செலவழிச்சுப் பெண்களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க முடியுமா? நானே சம்பாதிச்சுப் பணம் சேர்த்து, அந்தப் பணத்தை வச்சு, ஒரு மாப்பிள்ளையை விலைக்கு வாங்கினால்தான் எனது கல்யாணம் நடக்கும். வேறு வழியில்லை..." என்று சொல்லி ஆபீசுக்குப் போக ஆரம்பித்தான் தீபா.

சில மாதங்களிலே, அவளுக்குச் சம்பளம் கூடச்சூட, இருக்கிற வீடு, வசதி போதவில்லை என்று வேறொரு பெரிய வீடு பார்த்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு, தீபாவைப் பார்க்க முடியவில்லை. கடைசியில் எதிர்பாராத அதிர்ச்சியாக அவளைப் பம்பாயில் பார்த்ததும் மாலதிக்கு ஒரே ஆச்சரியம்...

மறுநாள்—ஸ்வப்னாவின் காரில் மாலதியை, தீபாவின் வீட்டில் இறக்கி விட்டு விட்டு, ஓர்க் ஷாப்புக்குச் சென்று விட்டு ஒரு மணி நேரத்தில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லி விட்டுச் சென்றான் டிரைவர்.

தோழியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த தீபா வாசற் படியிலேயே அவளை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். ஒரு ஃபிளாட்டில் அமைந்த சிறு 'போர்ஷன்' தான் அந்த வீடு. அங்கே வேறு யாரும் இல்லை.

"ஏன்டி, உன் அப்பா அம்மா குடும்பம் எல்லாம் எங்கே?" என்று கேட்டாள் மாலதி.

"அவங்க எல்லாம் மெட்ராஸில்தான் இருக்காங்க. நாஜ் மட்டும்தான் இங்கே வந்திருக்கேன். ட்ரான்ஸ்பர் ஆகி, ஆறு மாதங்களாயிருச்சு. இங்கே ஹெட் ஆபீஸிலே ஜி. எம். முக்கு சீப் ஸ்டெனோ... உட்கார். ஒரு நிமிஷத்திலே காப்பி கொண்டு வரேன்" என்று மாலதியை ஸோபாவில் உட்காரச் வைத்து விட்டு உள்ளே சென்றாள் தீபா.

அந்த வரவேற்பறையைச் சுற்றிலும் பாரீவையை மேய விட்டாள் மாலதி. உயர்ந்து நிற்கும் ஸ்டீல் பீரோக்கள், வார்ட்ரோப், ஏர்கூலர், சீலிங் ஃபேன், மினிஃப்ரிஜ், டி. வி. செட் பெரிய ரேடியோ, நவீனமான ஸோபா ஃபர்னிச்சர், நாகரிக விலையுயர்ந்த கலைப் பொருள்கள், லினோலியம் விரிப்பு...

வலப் பக்கமாக இருந்த படுக்கையறையின் வாசற்படியில் ஊசலாடிய திரைச்சீலை, உடலழகு அளவுகளை மறைத்தும் மறைக்காமலும் ஆடிக்கட்டும் காபரே டான்ஸ்ரைப் போல், உள்ளே 'பெட்'டின் அலாகார நேர்த்தியை, பாதி காட்டியும், பாதி மறைத்தும் காற்றிலே பறந்து கொண்டிருந்தது.

இடப்புறத்தில் சமையலறையில் காஸ் அடுப்பின் மெல்லிய ஸ்ஸ்...சப்தம்... பாலைக் காய்ச்சி, சர்க்கரையும், இன்ஸ்டன்ட் காப்பித்தூளும் போட்டுக் கலக்கிக் கொண்டு, ஹாலுக்கு வந்து தோழியிடம் சாப்பிடக் கொடுத்தாள் தீபா.

'தீபா! உன்னை இந்த நிலையில் பார்க்கிறபோது எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கு தெரியுமா? நீ சொன்னபடியே உத்தியோகம் பார்த்து நல்ல நிலைமைக்கு வந்திட்டே'' இப்போ நீ எந்த ஆண்பிள்ளையையும் விலைக்கு வாங்கிக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியும்னு நினைக்கிறேன்..''

''கல்யாணமா?'' என்று விரக்தியாகச் சிரித்தாள் தீபா. ''மாலதி! இப்போ எனக்கு ஆண் என்றாலே மரத்துப் போச்சுடி'' என்றதும் மாலதி திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

இந்த வசனத்தை ஏதோ ஒரு சினிமாவிலே, ஒருத்தி சொன்னது அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

''தீபா! என்னடி சொல்றே?''

''எல்லாம் சொல்றேன் மாலா! என் கதையை உன் கிட்டே சொல்லாமல் வேறு யார்கிட்டே சொல்லப் போறேன்!...அஸ் எ மேட்டர் ஆஃப் பாக்ட், என் கதையை

இதுவரை—ஏன், இனிமேல் எப்போதுமே—யார்கிட்டேயும் சொல்லப் போறதில்லை...'' என்று சோபாவில் துவண்டு சாய்ந்த தீபாவின் அழகிய விழிகளிலே நீர்த் திவலைகள் திரண்டு உருண்டு நகர்ந்தன.

தீபா முதல்முதலில் ஆஃபீசுக்கு, கைத்தறிப் புடவையும் சீட்டித் துணி ரவிக்கையுமாய் போனபோது அங்கிருந்த பெண்கள் எப்படியெல்லாம் நைலான், ஷிபான், உல்லி—உல்லிகளுடன் நாகரிகமான 'சாதன' அலங்காரங்களுடன் காட்சியளிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து, தன் வறுமையை எண்ணிக் கூனிக்குறுகிப்போனாள். சில நாட்களில் அவளுடைய ஏக்கங்களை நுட்பமாகப் புரிந்து கொண்ட மாணேஜர் ஸ்ரீதர், அவளுக்கு இரண்டு பாலிஸ்டர் புடவைகளும், ஜாக்கெட்டுகளும் பரிசாகக் கொடுத்தான். அவனுடைய அன்பைக் கண்டு மனமுருகிப் போனாள் தீபா.

நாளாக ஆக, பழக்கம் ஆழமான பிறகு மாலை நேரங்களில் அலுவலக வேலை முடிந்த பிறகு, தன் காரிலேயே அவளை வீட்டிலேயே டிராப் செய்துவிட்டுப் போவான் ஸ்ரீதர். அவள் வீட்டுக்கு வந்து அங்கு நிலவிய வறுமையைக் கண்டு, தீபாவுக்குச் சம்பளத்தையும் அதிமாக்கி, ஜாகையையும் பெரிய வசதியான வீட்டுக்கு மாற்றச் செய்தான். அவளுடைய தம்பி தங்கைகள் கல்லூரியில் படிப்பதற்கும் மற்ற செலவுகளுக்கும் அவ்வப் போது தீபாவுக்குப் பண உதவி செய்து வந்தான். கம்பெனி முதலாளியின் தங்கை மகனான அவன், தன்னிடம் காட்டும் அக்கறையையும் அன்பையும் கண்டு கற்பனையின் வண்ணக் கனவுகளில் மிதந்தாள் அவள்.

“ஸார்! எனக்கு இப்படியெல்லாம் உதவி செய்து அன்பு காட்டுகிறீர்களே, இந்த நன்றிக் கடனையெல்லாம் எப்போது உங்களுக்குத் திருப்பிச் செலுத்தப் போறேன்?” என்று செல்லமாகச் சொல்லிச் சிரிப்பாள் அவள்.

ஒரு நாள், மாமல்லபுரம் போய், கார் ஸிப்பேராகி ஒரு ஹோட்டலில் தங்க நேர்ந்தபோது, அந்த நன்றிக் கடனை யெல்லாம் ஒரே இரவில் வசூலித்து விட்டான் ஸ்ரீதர்.

அவனிடம் எல்லாவற்றையும் பறி கொடுத்துவிட்ட தீபா வெட்கம் பொங்க, “என்னங்க, எப்போ நம்ம கல்யாணம்?” என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டு அவன் தோளிலே குழைந்துள்ள.

ஸ்ரீதர் பெரிதாகச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பின் அரித்தம் புரிந்த அவள் திடுக்கிட்டாள். “என்னங்க, இவ்வளவு தூரம் கணவன் மனைவி மாதிரி நடத்துக்கிட்ட பிறகு...”

“கல்யாணம் ஆனால்தான், கணவன் மனைவி. நாம் அப்படியில்லை ஜஸ்ட் ப்ரண்ட்ஸ்... ஏதேதோ கதைகளைப் படிச்சிட்டு, காதல், கல்யாணம்தான் கனவு கண்டாயா? நீ ரொம்பப் புத்திசாலிப் பொண்ணுனு நினைச்சல்லவா பழகினேன்? தீபா! ஒருத்திக்கு ஆசை இருக்கலாம். ஆனால் பேராசை இருக்கக் கூடாது. உன் தகுதிக்கு, ஒரு யூடிஸி அல்லது காஷியர் அல்லது அதிகபட்சம் ஒரு ஹெட்கிளார்க்கை கல்யாணம் செஞ்சுக்க ஆசைப்படலாம்... ஆனால் ஒரு கம்பெனி பிராஞ்ச் மாணேஜரை, அதுவும் வருநிகால முதலாளியைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்க ஆசைப்படறது பேராசை மட்டுமில்லை ... முட்டாள்தனமும் கூட. அண்டர்ஸ்டாண்ட்?”

தீபா அதிர்ச்சியிலே உடம்பெல்லாம் நடுங்க, எதுவும் பேச நா எழாமல் விதிர்ந்துப் போய் நின்றாள்.

“தீபா! அதற்காக உன்னைக் கை விட்டு மோசம் பண்ணிடுவேன் என்று நினைக்காதே... உனக்கு எப்போதும் என் ஆதரவு உண்டு. என் ‘வெய்யப்ப’ ஆகிறதுக்கு உனக்கு அந்தஸ்து போதாது. ஆனால் என் ‘காங்குபின்’ ஆக இருக்கிறதுக்கு உனக்கு அழகு போதும்.”

ஸ்ரீதரீ, சொன்ன சொல் தவறாத ஜென்டில்மேன். ஒரு வருடம் கழித்து முதலாளியின் ஒரே மகளை மணந்து கொண்டு அமெரிக்காவுக்கு பிரின்ஸ் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் பயிற்சி பெறப் போகும் வரை, தீபாவுக்குத் தவறாமல் பண உதவி செய்து வந்தான். அவன் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றதும், பம்பாய் ஹெட் ஆஃபீசுக்கு ட்ரான்ஸ்பிராகி வந்தாள் தீபா.

இடையில் வந்த ஆடம்பரமான சொகுசு வாழ்க்கைக்குப் பழகிப் போன அவள் குடும்பம், பழைய நிலைக்குத் திரும்ப வில்லை. கல்லூரிகளில் படிக்கும் தம்பி தங்கைகளின் படிப்புச் செலவு மற்ற செலவுகளுக்காக, தீபா பணம் அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. வேறு வழியில்லாமல், அவள் பம்பாய் ஆஃபீஸ் வேலை போக வேறு தொழிலிலும் ஈடுபட்டாள்.

“மாலதி! ‘சிவப்பு விளக்கு’னு கேள்விப்பட்டிருப்பியே, அது கீழ் மட்டத்திலே ப்ளாட்பாரத்தில் நடக்கிறது. நான் உயர்ந்த இடத்திலே மாடிக்கட்டிடத்திலே எரிகிற சிவப்பு விளக்கு. புரிவதா உனக்கு! நான் இப்போ ஒரு ‘கால்-கேள்’ மாலு! என் அப்பா எனக்குத் தீபானு ஏன் பெயர் வைச்சாரீனு இப்போ புரியுது. என் குடும்பத்துக்காக, அவங்க நன்மைக்காக, நான் தீபமாய் எரிந்து, தியாகம் பண்ணி அழிஞ்சுக்கிட்டிருக்கேன்” என்று நெடு மூச்செறிந்தாள் தீபா.

“இல்லேடி... ஏதேதோ உளுத்துப் போன சினிமா வசனங்களைச் சொல்லாதே... இந்தக் காலத்திலே ரொம்பப் பேர், கண்ட கண்ட சினிமாக்களையும் கதைகளையும் பார்த்திட்டுக் கெட்டுப் போறாங்க; அல்லது கெட்டுப் போனதுக்குச் சமாதானம் சொல்லக் கத்துக்கிறாங்க... நீ தீபமாய் எரிகிறேன்னா, தியாகம் செய்கிறேன்னா, அந்தத் தியாகத்திலே ஒரு உயர்ந்த நோக்கம்—ஒரு நோயிள் பரிப்பஸ்—இருக்கணும். உன்னுடைய வாழ்க்கை அப்படி

யில்லை. தீபா, நடுத்தரவர்க்கம் இருக்கே, அதுவே ஒரு விசித்திரம். ஹை க்ளாஸ் பீப்பிள், தம் பண வசதியிலே சந்தோஷமாயிருப்பாங்க; லோ க்ளாஸ் ஜனங்களைத் தங்களை வறுமையிலே திருப்தியடைஞ்சு வாழ்வாங்க. ஆனால் இந்த மிடில் க்ளாஸ் ஜனங்களைத் தான், இரண்டுக்கும் நடுவே சந்தோஷமில்லாம, திருப்தியும் இல்லாம திரிசங்காகத் திணறிக்கிட்டிருப்பாங்க—கீழே இருக்கிறவங்களைப் பார்த்து இவர்களைவிட நாம் நல்லாயிருக்கிறோமேனு திருப்தியடைகிறதில்லை; மேலே இருக்கிறவர்களைப் பார்த்து இவங்க மாதிரி வாழ முடியலியேனு ஏங்கி ஏங்கி, தப்புத் தாண்டா செய்தாவது, அந்த நிலைக்கு உயர மாட்டோமானு தவிக்கிறாங்க...ஏன், இப்ப உன் குடும்பத்தையே எடுத்துக்கோ—ஆடம்பர வாழ்வு இல்லாம பழைய நிலையிலே நீங்க மற்படி வாழ முடியாதா? உன் தம்பி தங்கைகள் படிச்சுப் பட்டம் வாங்கலேன்னா, அவங்க வாழ்க்கையே பாழாயிடுமா?" என்று உக்கிரமாகக் கேட்டாள் மாலதி.

தோழியின் கேள்வியிலே அழுத்தமாக ஒலித்த தர்க்க நியாயம், தீபாவின் இதயத்தில் சம்மட்டியாகத் தாக்கியது. தன் கடந்த கால வாழ்க்கையில் திருப்பங்களாக அமைந்த நிகழ்ச்சிகளை அசை போட்டுத் தேம்பியழுதாள்.

“மாலதி! உன் தோழியின் நிலை இன்னிக்கு எப்படி ஆயிட்டது பார்த்தியா? கல்யாணத்துக்குனு பணம் சம்பாதிக்கப்போய், இப்போ கல்யாணம் என்றாலே அலர்ஜியாகி விட்ட அவலநிலை, எனக்கு ஏற்படக் காரணம் வரதட்சணைதானே? வரதட்சணைக் கொடுமையாலே என் மாதிரி எத்தனை பெண்களின் வாழ்க்கை பாழாகி இப்படி ரத்தக் கண்ணீர் வடிச்சுக்கிட்டிருக்காங்களோ?”

“இல்லை, தீபா! இதையும் நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராயில்லை. வரதட்சணை என்கிறது, சமுதாயத்திலே ஒரு சாபக்கேடுதான். ஆனால் அது ஒழுக்கக்கேடு உண்டாக்குவது, பெண்களை சிவப்பு விளக்காக்குவது

என்கிறதை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். வரதட்சணை என்பது எத்தனையோ நூற்றாண்டுக் காலமாய் இருந்து வரிறது. நீ சொல்றபடி பார்த்தால், இத்தனை நூற்றாண்டுகளிலே எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான விபச்சாரிகளின் கூட்டம் பெருகி, சமுதாயமே விபச்சாரிகளின் சமுதாயமாக மாறி விபச்சாரம் செய்கிறது நியாயம்தான் என்கிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அப்படி ஏற்படலியே? வரதட்சணையைச் சம்பாதிக்கிறதுக்காக நீ உத்தியோகத்துக்குப் போனியே, என்ன ஆச்சு? வரதட்சணைக் கொடுமையை ஒழிக்கிறதுக்கு இது அல்ல வழி.”

மாலதியின் தெளிவான பேச்சு தீபாவுக்கு வியப்பாய் இருந்தது. தன் தோழி எப்படியெல்லாம் பிரச்சினையை விவகாரப் பூர்வமாக அலசுகிறாள் என்பதை உணர்ந்து ஆர்வமுடன் அவள் பேச்சை உன்னிப்பாகக் கேட்டாள்.

“தீபா! நமக்கு வரதட்சணையால் சிக்கல் ஏற்படக்காரணமாயிருந்தது என்ன? நம் தரத்திற்குச் சமமாய் அல்லது மேலாக நாம் மாப்பிள்ளை தேடினோம். ஆடம்பரமாக, சொகுசாக கணவனோடு குடும்பம் நடத்தணும்னு ஆசைப்பட்டு, நம்மைவிட உயர்ந்த மாப்பிள்ளையாய்த் தேடினோம். அதனால் அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. அதுக்குப் பதிலாக—நம்மைவிடத் தாழ்ந்த ஏழையான, அதிகப் படிப்பு இல்லாத உழைப்பாளிகளை, கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ள நாம் தயாராயிருந்தால், வரதட்சணைத் தடை வருமா? பட்டதாரி, ஆஃபீஸர், டாக்டர், இஞ்சினியர் இவர்களு்தான் கணவனாக இருக்கத் தகுதியுள்ளவர்களா? மில் தொழிலாளி, டிரைவர், கடைசி சிப்பந்தி இவர்களை மணந்து கொண்டு குடும்பம் நடத்தினால் என்ன பாவம்? பெண்களுக்கு உரிமை, சுதந்திரம் வேண்டும் என்கிறீர்களே. அப்புறம் ஏன் உங்களைவிட உயர்ந்த கணவனிடம் போய் அடிமையாகிறீங்க? குடும்ப வாழ்க்கை என்கிறது கணவனின் வருமானத்தைப் பொறுத்ததல்ல. அவனுடைய அன்பைப் பொறுத்தது.”

“மாலதி! இதெல்லாம் மேடையிலே எழுத்துலே தத்துவங்களாகச் சொல்லுவதற்கு ரொம்ப நல்லாயிருக்கும். ஆனால் நடைமுறையிலே முடியுமா?”

“ஏன் முடியாது? என்னையே எடுத்துக் கொள்—என் கணவர் யார் தெரியுமா? எட்டாவது படித்தவர்தான். ஹோட்டலிலே சமையல் வேலை பார்க்கிறார். குறைந்த சம்பளத்தில் நிறைவான மகிழ்ச்சியோடு வாழ்கிறோம்.”

தீபாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. “என்ன! ஒரு சமையற்காரரையா?...”

“ஏன் இதிலென்ன வெட்கம்? பெருமையாகச் சொல்றேன். என் வீட்டிலே இந்த மாதிரி டி.வி., ஸோபா எல்லாம் இல்லைதான். ஆனால் அன்பான கணவன் இருக்கிறார், தீபா! இங்கு எல்லாம் தேவைக்கு அதிகமாகவே இருக்கு. ஆனால் ஒரு பெண்ணுக்குத் தேவையான—” என்று தோழியை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் மாலதி. அந்தப் பார்வையிலே—தீபாவின் வசதி, ஆடம்பரம், உத்தியோகம் எல்லாம் பொசுங்கிச் சாம்பலாய்த் தூசியாகப் பறந்தன.

“தீபா! என்னை மன்னிச்சுடு. உன் மனசைப் புண் படுத்தணும்னு நான் நினைச்சுப் பேசலே. நான் ஏழ்மையிலே எப்படி திருப்தியாயிருக்கேனு தோழியான உனக்குச் சொல்றதுக்குத்தான் பேசுறேன். நான் அதிகப் படிப்புப் படித்தவள் என்பதற்காக என் கணவர் ஸைக்கலாஜிக்கலாக என்னைத் தனி அன்போடு மதிக்கிறார் தெரியுமா? அவர் வேலை பார்க்கிற ஹோட்டல் முதலாளி மகள் ஸ்வப்னா திடீர்னு அமெரிக்கா போகப் போறா. அவளுக்குச் சமையல் கற்றுக்கொடுக்க, என் கணவரை இங்கே அனுப்பியிருக்கிறார் முதலாளி. தன்னோடு என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுத்தான் போவேன்னு முதலாளிக்கிட்டே சொல்லி என்னையும் பம்பாய்க்கு அழைச்சுக்கிட்டு வந்திருக்கிறார்” என்ற மாலதியின் முகத்தில் கம்பீரமும் பெருமையும் அழுத்தமாய் நின்றன.

“மாலு! நான் எவ்வளவு பெரிய தப்பு செஞ்சிட்டேன்னு இப்போ புரியுதும்மா!” என்ற தீபா, கண்களின் ஈரத்தை துடைத்துக் கொண்டு தோழியின் தோளில் பரிவோடு தட்டிக் கொடுத்தாள்.

“மாலதி! உனக்கு நினைவிருக்கா? நாம் பள்ளிக் கூடத்திலே படிக்கிற போது படிப்பிலே, விளையாட்டிலே, போட்டி போட்டுக்கிட்டு எதிரெதிர்க் கட்சியிலே இருப்போம். ஆனாலும் நட்பிலே மாறாமல் இருப்போம்... அதே மாதிரி இப்போ வாழ்க்கையிலும் எதிரெதிர்த் திசையிலே போயிட்டோம். இருந்தாலும் நீ என் தோழி என்கிறதிலே நான் எப்போதும் பெருமைப்படறேன், மாலு!” —தோழியின் பேச்சிலே உணர்ச்சி வசப்பட்டு உடல் சிலிர்த்த மாலதி, அவளை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

நன்றி : இங்கிலாந்தில் பிரசுரமாகும் ‘லண்டன் முரசு’

ஓர் அகலிகை மனைவி ஆகிறாள்!

திருச்சியிலிருந்து ரவி பெயருக்கு வந்திருந்த கடிதம், நளினியின் உள்ளத்திற்குள் பெரும் குறாவளியை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

ரவி அலுவலக விஷயமாக மதுரை சென்றிருந்தான்; திரும்பி வர இன்னும் ஒரு வாரம் ஆகும்.

அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கலாமா, வேண்டாமா...?

இன்னொருத்தருக்கு வந்த கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிப்பது அநாகரிகமில்லையா...?

கணவருக்கு வந்த கடிதத்தை மனைவி பிரித்துப் படிப்பதில் என்ன தவறு...? அவளுக்குத் தெரியாமல், அவரிடம் அப்படி என்ன ரகசியம் இருக்கப் போகிறது...?

கடிதம் அனுப்பியவர் முகவரியில் 'குமாரி ஜீவிதா திருச்சி-2' என்று எழுதியிருந்தது. நளினியின் நெஞ்சுக்குள் நெருஞ்சிமுள்ளாகத் தைத்துக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

யாரி இந்த ஜீவிதா? குமாரி ஜீவிதா...? அந்தப் பெயரில் ரவிக்கு எந்த உறவுப்பெண்ணும் இல்லையே...?

ஒருவேளை, திருச்சியில் முன்பு அவருடைய—

நோ...ரவி அப்படிப்பட்டவராயிருக்க மாட்டார். அப்படி ஏதும் காதல் விவகாரமாயிருந்தால் அவளிடம் சொல்லியிருக்க மாட்டாரா?...

அப்படி நினைக்க முடியுமா?...ஆண்கள் ரொம்ப அழுத்த மானவர்கள்...மனைவிக்கு ஏதாவது 'பூர்வ கதை' இருக்கிறதா என்று நோட்டமிடும் ஆண்கள், தங்கள் 'பூர்வ கதை'யை மனைவியிடம் சொல்வதில்லை...சொல்வது அவசியம் என்று நினைப்பதுமில்லையே...

இந்த வழக்கத்தின்படி, ரவி அவளிடம் எதையாவது கூறாமல் விட்டிருப்பாரே?...

கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்க அவள் மனம் ஆவலில் துடித்தது.

பிரித்துத்தான் பார்ப்போமே...

'ஏன் பிரித்தாய்' என்று அவர் வந்து கோபித்துக் கொண்டால்...?

'கடிதத்திலே ஏதாவது அவசரமான விஷயம் இருந்தால் உடனே உங்களுக்கு போன் பண்ணிச் சொல்லாமேன்னு தான் பிரிச்சுப் பார்த்தேன் என்று சொல்லிவிடலாம்...'

கடிதத்தைப் பரபரப்புடன் பிரித்துப் படித்த நளினிக்கு, எதிர்பாராத அதிர்ச்சிஇல்லை; எதிர்பார்த்த அதிர்ச்சிதான்!

அவள் சந்தேகப்பட்டது போலத்தான் அந்தக் கடிதம் இருந்தது.

திருச்சியில் நீங்களும் நானும் அத்தனைநாள் இனிய வண்ணக் கனவுகளோடு நெருங்கிப் பழகினோமே, எப்படி அந்த அன்பான நெருக்கங்களை உதறியெறிந்தீர்கள்? சென்னை வந்த பிறகு, நீங்கள் எனக்குப் பதில்

கடிதமே எழுதாமலிருப்பதைக் கண்டு பதறிப்போய், ஒருநாள் சென்னைக்கே உங்களைத் தேடி ஓடிவந்தேன். ஆனால், அங்கே என் காதலர் ரவி, மணக்கோலத்தில் இன்னொருத்தியின் கணவராக, ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்தார்!...அந்த அப்பாவிப் பெண்ணின் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடவோ, அவள் எதிர்காலத்தைத் தகர்க்கவோ விரும்பாமல், நொறுங்கிப்போன உன்ளத் துடன் ஊர்த் திரும்பி விட்டேன். இத்தனை நாட்களும் நீங்காத நினைவாய் என் நெஞ்சுக்குள் உறைந்துவிட்ட உங்கன் உறவை, இனிமேலாவது நான் கலைத்து அழிக்க முயற்சி செய்கிறேன். இன்னும் சில நாட்களில் எனக்குத் திருமணம் நடக்க இருக்கிறது. நீங்கள் என் திருமணத்திற்கு வரவேண்டாம். எனக்கு ஆயிரம் உறுதிமொழிகள் கொடுத்து ஏமாற்றியது போல் இல்லாமல், உங்கள் மனைவியையாவது உண்மையாக நேசித்து வாழுங்கள்.

உங்கள் மாஜி காதலி,
ஜீவிதா

ஒரு பிழைகூட இல்லாமல், அழகாக டைப் செய்திருந்தாள் அந்தப் பெண். ரவியின் திருச்சி அலுவலகத்திலே வேலை செய்யும் ஸ்டெனோவாக இருப்பாளா, என்னவோ?...

கடிதத்தின் ஒவ்வொரு வரியும், நன்னியின் இதயத்திற்குள் ஆயிரம் ஊசிகளாகப் பாய்ந்து குத்தின.

ஓ!...இந்த ரவியும் இப்படிப்பட்டவர்தானா?

—அவளுடைய இதய சிம்மாசனத்தில் ஓர் உத்தம புருஷனாக வீற்றிருந்த ரவி, சரசர என்று கீழே சரிந்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவளுக்கு இனிமேல் ஒரு நல்ல வரணை கிடைக்க மாட்டான் என்ற நிலை ஏற்பட்டு. அவள் விரக்தியடைந்

திருந்த சமயத்தில், தெய்வமாகத் திருச்சியிலிருந்து பட்டணப் பிரவேசம் செய்தான் ரவி.

ஆம்...அவனை அப்படித்தான் போற்றி மதித்தான் அவன்.

அவளைப் பெண்பார்க்க வந்த வரன்களையெல்லாம், பின்தொடர்ந்து போய், சந்தித்து, நளினியைப் பற்றிச் சொல்லி, அவர்களைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தான் முரளி.

“சார்! நான் சொல்றதை நீங்க நம்பலேன்னா, நளினி படிச்ச காலேஜுக்குப் போய், யாராவது ஒரு ஸ்டூடண்டைக் கூப்பிட்டுக் கேளுங்க; ‘நளினியைத் தெரியுமா’னு கேளுங்க...‘எந்த நளினியைக் கேக்கறீங்க? முரளியோட காதலி நளினியைத்தானே’னு அவங்க திருப்பிக் கேட்கலேன்னா, என்னைச் செருப்பாலே அடிங்க சார்! அவ்வளவு தூரம் என்னோட நெருங்கி-எஸ், ஐ மீன் நெருங்கி...உங்களுக்குப் புரியும்தான் நினைக்கிறேன்-நெருங்கிப் பழகிட்டு, இப்போ என்னைவிடப் பணக்கார மாப்பிள்ளையாய்ப் பார்க்கிறா சார்!” என்று வரன்களிடம் சொல்லி நளினிக்கு மாப்பிள்ளையே வராதபடி செய்து கொண்டிருந்தான்.

முரளியுடன் நளினி பழகியது உண்மைதான். எம்.ஏ.யில் புதிதாக வந்து சேர்ந்த முரளியின் அழகிலும் நாட்டியத் திறமையிலும் அவள் மனம் பறிகொடுத்தது உண்மைதான்.

கல்லூரி விழா மேடையில், பரத நாட்டியம், பங்கார, ட்விஸ்ட், டிஸ்கோ ப்ரேக்...எல்லாவகை ஆட்டமும் அருமையாக ஆடுவான் முரளி. பி.ஏ., முதலாமாண்டிலிருந்தே கல்லூரி மேடையில் நளினியின் பாட்டுக்கு நிறையவரவேற்பு உண்டு.

விழாக்களில் அறிமுகமான ஆட்டமும் பாட்டும், நட்பாகிப் பரிணமித்தன.

சினிமா, ட்ராமா, பீச், பிக்னிக என்று இருவரும் பழகினாலும், அவனை கைநீட்டும் தூரத்திற்கு அப்பாலே தான் வைத்திருந்தாள் அவள்.

சில சமயங்களில், அவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நெருங்கி வந்து விட்டாலும், அவள் நிதானத்துடன் அவனது ஸ்பரிஸத்தைத் தவிர்த்து விலக்கி விடுவாள்.

“ஏன், ஹனி!...என்மேலே நம்பிக்கை இன்னும் ஏற்படலியா?” என்று மெதுவாக முணுமுணுப்பான் அவன்.

“நோ...ஏற்பட்டிருக்கிற நம்பிக்கை நீடிக்கிறதுக்குத் தான் இந்த இடைவெளி தேவை...” என்று பனிப்பூவாகச் சிரிப்பாள் அவள்.

* * *

ஆற மாதங்கழித்து, நளினியைப் பார்க்க வந்த பால்யத் தோழி தேவி, அவளுடன் முரளியைப் பார்த்த தும் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

“நளினி! இந்த ராஸ்கல் உன்னையும் மயக்கிட்டு டானா...? எங்க காலேஜிலே பி. ஏ. முடிக்கிறதுக்குள்ளே இரண்டு மாணவிகளைக் காதலிக்கிறதா நடிச்சுக் கெடுத்திட்ட ஸ்கவுண்ட்ரல் ஆச்சே இவன்?” என்று முரளியைப் பற்றி ‘நற்சான்றிதழ்’ ‘கொடுத்ததும், நளினி அதிரந்து போனாள்.

“நோ... நோ...என் முரளி அப்படிப்பட்டவர் இல்லை... உனக்கு அவரைப் பத்திச் சரியாய்த் தெரியாது...”

“அப்படியா? ஒண்ணு செய்—நாளைக்கு அவனைப் பார்த்து ‘ஹாய் மை டியர் முரளி! என் வீட்டிலே இன்னிக்கி என்னைப் பெண் பார்க்க ஒரு மாப்பிள்ளை வரான். எனக்குச் சீக்கிரமே கல்யாணம் பண்ணிடுவாங்க போலிருக்கு. நீங்க உடனே அப்பா ஆம்மாவைக் கூட்டிட்டு, ”

வாங்கன்'னு கூப்பிடு. அவன் வரறானானு பார்க்கலாம்!'' என்று சவால் விட்டான் தோழி.

அப்படியே, மறுநாள், தன் காதலனிடம் அந்தப் போய்யைச் சொன்னாள் நளினி. ஆனால் அவன் எந்தப் பரபரப்பும் அடையவில்லை.

அவளைத் தொடுவதில் காட்டிய தீவிரத்தை, அவளைத் தொட்டுத் தாவி கட்டுவதில் அவன் காட்டவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டுவிட்ட நளினி, அன்றே அவனை மறந்துவிட்டாள். ஆனால் அவன் மறக்கவில்லை.

இதுவரை தன்னிடம் சிக்கிய பெண்களில், நளினி மட்டும் ஸ்பரிசிக்கப்படாமலே தப்பித்து விட்டாளே என்ற வன்மம் அவளுக்குத் திரும்ணம் ஆகவிடாமல் செய்து கொண்டிருந்தான்.

கடைசியாக, திருச்சியிலிருந்து மாறுதலாகிச் சென்னைக்கு வந்த இன்ஜினியர் ரவி, நளினியைப் பெண்பார்க்க வந்தான்.

இரு குடும்பங்களுக்கும் எல்லாம் சம்மதமாகப் போய் விட்டது. ஆனால், வழக்கம்போல், முரளி ரவியைச் சந்தித்து நளினியைப் பற்றி வழக்கமான அபாண்டத்தை அறிவித்துவிட்டு வந்தான்.

அவன் பேச்சை நம்பி, ரவியும் தன்னை உதறிவிடுவானோ என்ற பயத்தில், மறுநாள் நளினி தனியாக ரவியின் அலுவலகத்திற்கே போய் அவனைச் சந்தித்துப் பேசினாள்.

“நான் அந்த ராஸ்கலை விரும்பியது உண்மைதான். ஆனால் என் தோழியின் மூலம் அவனுடைய அயோக்கியத் தனத்தைத் தெரிந்து கொண்டதும், அவனை மறந்துட்டேன். ஆனால், அவன் என்னைப் பார்க்கவரும் வரன்

கனிடம் எல்லாம் என்னைப்பத்திப் பொய்யாகப் பழி சொல்லிக்கிட்டிருக்கான். ப்ளீஸ், அவனை நம்பாதீங்க...! அவன் சொல்ற மாதிரி, நான் உடலாலே களங்கப்பட்டவள் இல்லே...!" என்று கண்ணீர் களியும் விழிகளுடன் சொன்னாள் நளினி.

ரவி, அவளைப் பார்த்து ஆதரத்துடன் முறுவலித்தான்.

“நளினி! நான் உன்னை நம்புகிறேன். அப்படியே நீ உடலால் களங்கப்பட்டவளாயிருந்தாக்கூட, உன்னை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்வேன், நளினி!” என்று ரவி நிச்சலனமான குரலில் அறிவித்தபோது, அவள், தன்னையும் அறியாமல் அவன் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்...

தெய்வம் போல் வந்து தன்னை ஆட்கொண்ட உத்தமரா இப்படி ஏற்கனவே ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துக் கைவிட்டிருப்பார்...?”

—நளினியால் நம்பவே முடியவில்லை.

திருமணத்திற்குப் பிறகும் ரவி நளினியின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தான். அவனுக்கு விருப்பமான தெல்லாம் வாங்கிக்கொடுக்கத் தயாராயிருந்தான். ஆனால் அவள் அப்படி எதுவும் விருப்பமாகக் கேட்பதில்லை என்பது தான் அவனுக்கு ஒரு பெரிய குறை.

“நளினி! கல்யாணமாகி இத்தனை நாளாச்சே, நீ ஏன் ஒருநாள்கூட, புதுப்புடவை வாங்கிக் கொடுங்கன்னு கேட்கலே?” என்று ஆவலுடன் கேட்பான் அவன்.

‘இந்த வாழ்க்கையே நீங்க கொடுத்த வரம்தானே? இதைவிடப் பெரியதாய் நீங்கள் என்ன கொடுக்க வேண்டும்?’ என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக் கொள்வாள் அவள்.

“எனக்கு எதுவும் கேக்கணும்னு தோணலே...” என்று மெதுவாகச் சிரிப்பாள் அவள்.

அவளை வற்புறுத்தி அழைத்துக் கொண்டு துணிக் கடைக்குப் போவான் அவன்.

“உனக்கு எந்தப் புடவை பிடிச்சிருக்கு, சொல்லு...”

“எனக்குனு எதுவும் இல்லை; உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்கிறதை வாங்குங்க...” என்று அவன் பின்னால் வந்து நிற்பாள் அந்தப் பெண்.

புடவையில் மட்டுமில்லை; மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் இதே மாதிரிதான்.

“நளினி! இன்னிக்கி சினிமாவுக்குப் போகலாமா?” என்றால், “சரி...” என்று கிளம்பி விடுவாள். சினிமா பிடிக்காவிட்டாலும், வேண்டாம் என்று சொல்ல மாட்டாள்.

அவள் இப்படி எதற்குமே அவனை எதிர்த்துப்பேசாமல், அவனது விருப்பப்படியே நடப்பதே அவனுக்கு ‘போர்’ அடித்துவிட்டது!

“நளினி! நீ சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், சங்கப் பாடல்கள் எல்லாம் படிச்சிருப்பியே, கணவன் மனைவி இடையே ஊடலும் இருந்தால்தான் வாழ்க்கை சுவையாய் யிருக்கும்... நான் ‘பீச்’கக்குக் கூப்பிட்டால் நீ வேண்டாம், கோயிலுக்குத்தான் போகணும்’னு எதிர்த்துப் பேசணும்... அப்படிச் சின்னச்சின்ன சண்டைகள் போட்டால்தான், தாம்பத்யம் ‘இன்டரஸ்டிங்’காக இருக்கும்னு சொல் வாங்க...” என்று அடிக்கடி சொல்லுவான் ரவி.

ஆனால், அவளால் அவனை எதிர்த்துப் பேச முடியாமல், அவளுடைய குற்ற உணர்வு தடுத்துக் கொண்டு இருந்தது.

‘நான் ஏற்கனவே ஒருவனோடு பழகி, உள்ளத்தால் களங்கமடைந்தவள்’ என்ற அதம உணர்வு அவளுக்குள் வியாபித்து வளர்ந்து, அவளை அங்ஙன் முன்னால் அகலிகைக் கல்லாகக் கிடக்க வைத்துவிட்டது.

அவளுக்குள் நிரந்தர பாரமாக அழுத்திக்கொண்டிருந்த ‘கில்ட்டி-கான்ஷியஸ்’ அவனுக்குச் சமமான மனைவி என்னும் ஸ்தானத்திலிருந்தும் கீழே அழுத்தி, ‘அவனைவிட எல்லாவிதத்திலும் தாழ்ந்தவள்’ என்ற தாழ்வு மனப் பான்மையை விதைத்துப் பயிராக்கி வளர்த்து விட்டிருந்தது.

அவளுடைய அந்தக் குற்ற உணர்வை நீக்கி, சகஜ நிலைக்குக் கொண்டு வர, ரவி எத்தனையோ முயற்சி செய்தும், பயனேற்படவில்லை...

ஆனால், இப்போது... அவள் மட்டுமல்ல, அவனும் கறைபட்ட உள்ளமுடையவன்தான் என்பதை, அந்தக் கடிதம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கி விட்டதே!...

இந்தக் காதல் விஷயத்தை முடி மறைத்து, ஓர் உத்தம புருஷனாக வேஷம் போடுகிறாரே ரவி என்ற கோபம், அவன் நெஞ்சுக்குள் கிளர்ந்து பொங்கியது.

இந்த மாஜி காதலியின் கடிதம் ரவியின் உள்ளத்தில் வேதனையை ஏற்படுத்தும் என்பதால், அந்தக் கடிதத்தை அப்போதே கிழிந்து எறிந்து விட்டான் நளினி.

ஒரு வாரம் கழித்து, ரவி வழக்கமான துள்ளலுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

நளினியும் வழக்கமான உற்சாகத்துடன் அவனை வரவேற்றாள்.

“ஹாய் நளினி! சினிமா பார்த்து ரொம்ப நாளாக. இன்னிக்கு ஈவினிங், சினிமாவுக்குப் போகலாமா?” என்று ஆவல் பொங்கக் கேட்டான் ரவி.

“வேண்டாங்க...” என்று நளினி சொன்னதும் சற்றே திகைத்தவனாய் அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான் கணவன்.

“என்ன சொல்றே நளினி?”

“ஆமாங்க...என்னங்க சினிமா? ‘ஏ’க்கு ‘பி’மேலே காதல்; ‘பி’க்கு ‘சி’மேலே காதல். கடைசியிலே ‘சி’க்கும் ‘ஏ’க்கும் கல்யாணம். ‘பி’ மொட்டை மரத்துக்குக் கீழே நின்று ஒரு சோகப்பாட்டு-எல்லாம் சுத்த நான்ஸென்ஸ்... சினிமா வேண்டாம். கோயிலுக்குப் போயிட்டு வருவோம். வாங்க...” என்று உறுதியான குரலில் மனைவி எதிர்த்துப் பேசியதைக் கேட்டதும், ரவிக்குத் தூக்கிவாரிப் போடவு மில்லை; ஆச்சரியம் ஏற்படவுமில்லை!

‘வெரிகுட்...மதுரைக்குப் போகும் வழியிலே, திருச்சியில் போஸ்ட் பண்ணிய கடிதம், இவள் கைக்குக் கிடைத்துப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்து விட்டாள்...எதிர்பார்த்தபடியே நான் டைப் செய்து அனுப்பிய பொய்க் காதலியின் கடிதம், நளினியின் குற்ற உணர்வைச் சரிசெய்து விட்டது. தன்னைப் போல, இவரும் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து ஏமாற்றிக் களங்கப்பட்டவர்தான் என்று தெரிந்ததும், இவன் மனைவி என்ற யதார்த்த ஸ்தானத்துக்கு வந்துவிட்டாள்...” என்று மனத்திற்குள் மகிழ்ச்சி பொங்கியவனாய், ரவி கோயிலுக்குப் புறப்படத் தயாரானான்.

நன்றி : குங்குமம் இதழ்

மொட்டை

பீமனுக்கு உச்சந்தலையிலே உயிர்நிலை, துரியோதனனுக்குத் தொடையிலே உயிர்நிலை, கிரேக்க அச்சிலீசுக்குக் குதிகாலிலே உயிர்நிலை என்று சொல்வார்களே—அதைப் வேடப்பனுக்கு அவனது தலைமுடியிலே உயிர்நிலை.

போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அவனை ஏதாவது விசாரணைக்கு அழைத்துச் சென்றால், அடித்து உதைத்து அவனை விசாரிக்க மட்டார்கள். தலைமுடியைப் பிடித்து இரண்டு உலுக்கு உலுக்கினால் போதும்-‘சார்? சார்!...தலையை விட்டுருங்க...உண்மையைச் சொல்லிடறேன்’ என்று பதறி, தலையை விடுவிடுத்துக் கொண்டு, அப்படியே எல்லாவற்றையும் கக்கிவிடுவான்!

சுருள் சுருளாகத் திரண்டு, அடுக்காக அமைந்து, ‘பம்’ என்று கிரீடம்போல் நடுவிலே உயர்ந்து, பக்கவாட்டுகளில் சீராகப் படிந்து பளபளத்தது அவனுடைய தலைமுடி.

கடந்த ஆண்டு அவனுடைய தகப்பனார் வார்னிஷைக் குடித்து இறந்தார்.

செத்த வீட்டிலே வந்து கூடியிருந்த பெரியவர்கள் எல்லோரும் அவனைக் கூப்பிட்டு, பெற்ற தந்தைக்காக ஒரே மகனான அவன் செய்ய வேண்டிய கடமையை வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள்.

“ஆமா...பெரிய அப்பன்! பெத்த புள்ளைக்கி அவரு என்ன பெரிசா செஞ்சிட்டாரு?... படிக்க வச்சாரா, இல்லே வேளாவேளைக்கிக் கஞ்சி ஊத்தி வளத்துப்புட்டாரா?... ஒண்ணுமில்லே. ஏதோ பெத்துப்போட்டாரு—அம்புட்டுத் தான். குப்பையில பண்ணிக்குட்டியாட்டம் நான் வளந்துப் புட்டேன். சோமாதியா, முடிச்சவிக்கியா, பிப்பாக்கெட் கேடியா என்னை ஆக்கிப்புட்டாரு; புள்ளைக்கினு அஞ்சாறு ஏக்கரி நஞ்சை புஞ்சை, தோட்டம் தொரவு, வீடு வாசல், பணம் காசனு சேத்து வச்சிட்டாராக்கும்? இந்த மாதிரி பொறுப்பில்லாத அப்பனுக்கு எந்த மகன் மொட்டை யடிச்சிக்குவான்? நான் மாட்டேன்” என்று எரிச்சலில் கத்தினான் வேடப்பன்.

அப்பனுடைய ஆத்துமா சொர்க்கத்துக்குப் போகாது என்று தாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்த சாஸ்திரத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள் பெரியவர்கள்.

“சரித்தான்யா!...இந்த ஆத்துமா சொர்க்கத்துக்குப் போனா, அங்கே சாராயம், பீடி, புரோட்டா, சால்னா கிடைக்காம ரொம்பக் கஸ்டப்படும். அதனாலே, இந்த ஆத்துமா நரகத்துக்கே போகட்டும். விட்டுடுங்க...” என்று உதறித் தள்ளிவிட்டான் வேடப்பன்.

கடைசியில் மகனுடைய சமச்சடங்கு இல்லாமலே, தகப்பன் நரகத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான்...!

•

•

•

அன்று காலையில் தன் தொழிலுக்காக வெளியே கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான் வேடப்பன்.

“மச்சான்! இன்னிக்கிச் சாயந்தரம் அண்ணன் செங்கப் பட்டிலேருந்து வரேறென்னு சொல்லியிருக்கில்ல...? நீ ஐட்டுக்கு வரிறப்பேர, வரளை மீனு வாங்கிக்கிட்டு வா...

வாளையின்னா அண்ணனுக்கு ரொம்ப இஷ்டம்..." என்று நினைவுபடுத்தினாள் பேச்சி.

பேச்சியின் அண்ணன் காத்தமுத்து, செங்கல்பட்டிலே ஒரு சிமெண்ட் ஏஜென்ஸியிலே மூட்டை தூக்கும் கூலி. அவன் தங்கை வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம், 'மச்சான்! தெனசரி பிக்பாக்கெட், சில்லறைத் திருட்டு செஞ்சி போலீசு, கேசு, பெயில்னு அலையாம ஒளுங்கா என்னோடே வா. வாயிறார்ச் சாப்பிடறதுக்கு வசதியா வேலை வாங்கித் தர்றேன். மூட்டை தூக்கிச் சாப்பிட்டாலும், கௌரதையான வேலை, மச்சான்!' என்று அறிவுரை சொல்வான்.

அவனது அறிவுரை வேடப்பனுக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும், அவனுடைய அன்பை வேடப்பன் உணர்வான்.

"சரி, புள்ளே!" என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பி தன் வேட்டையைத் தொடங்கினான் வேடப்பன்.

தேவி தியேட்டர் ஸ்டாப்பில் ஒரு அடர்த்தியான கூட்டத்தோடு பஸ்க்குள் நுழைந்த அவனுடைய கழுக்குக் கண்கள், வயதான ஒரு ஆளின் கால்சட்டைப் பையை மோப்பம் பிடித்து விட்டன.

நடுத்தர வயதைத் தாண்டி விட்ட அந்த ஆள், மேலே காக்கிச் சட்டையும் கீழே காக்கி டிராயரும் போட்டிருந்தான். ஏதோ ஒரு கம்பெனியில் வாட்ச்மேனாக இருப்பான் போலிருக்கிறது...

அவனது கால் சட்டைப் பைக்குள் பிதுங்கித் கொண்டு இருந்த பரிசு சில நிமிஷங்களுக்குள் 'வேடப்பனுடைய' பிரம்மாஸ்திரத்' தால் வெட்டப்பட்டு விடுதலையாகி, அவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தது.

அடுத்த ஸ்டாப்பில் இறங்கிய வேடப்பன், பக்கத்திலிருந்த ஒரு கக்கைக்குள் நுழைந்தான்.

பரிசைப் பிரித்துப் பார்த்த வேட்ப்பனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

அத்தனையும் நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களி!...

மொத்தம் இரண்டாயிரத்து எண்ணூறு ரூபாயும் சில்லறை நோட்டுக்களும்...

அந்த 'பம்பர் அறுவடை'யைக் கொண்டாட, ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் அறுசுவைச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு விட்டு, ஜரிதா பீடா போட்டுக் கொண்டு விட்டுக்குக் கிளம்பினான் வேட்ப்பன்.

கடற்கரைக்குப் போகும் பஸ்ஸில் ஏறி, கடை வீதியில் இறங்கி, மீன்கடையை நோக்கி நடந்தபோது, பக்கத்தில் குப்பத்தில் அழுகைக் குரல் கேட்டு நின்றான்.

“அய்யா... சாமி!... இப்படிப் போயிட்டியே! என்னை அனாதையாக்கிட்டுப் போயிட்டியே, சாமி!” என்று ஒரு கிழவியின் குரல் ஓங்கி ஒலிப்பதைக் கேட்டு, ‘என்ன என்று போய்ப் பார்ப்போமே’ என்ற ஆர்வத்துடன் அந்தக் குடிசையை நோக்கி நடந்தான் வேட்ப்பன்.

குடிசையைச் சுற்றி நிறையக் கூட்டம்.

வாசல் முன்னாலே கிடந்த பிணத்தின்மேல் விழுந்து விழுந்து அழுது கதறிக்கொண்டிருந்தாள் அந்தக் கிழவி.

கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு போய் பிணத்தை எட்டிப் பார்த்த வேட்ப்பனுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சி.

அந்தப் பிணம், காக்கிக் கால் சட்டை போட்ட அந்த வாட்சிமேன்தான்!...

“பாவம்... பெண்டாட்டிக்கு வைத்தியம் பார்க்கிற துக்காகக் கம்பெனியிலே மூவாயிரம் ரூவா கடன் வாங்கிட்டு வந்தாராம். வர்றவழியிலே எவனோ சண்டாளப் பாவிப்பய பணத்தைப் பின்பாக்கெட் அடிச்சிட்டான். வீட்லே வந்து

பணத்தைக் காணோம்னு பார்த்தவுடனே நெஞ்சுவலி வந்து கிழவர் உசிர் போயிருச்சி..." என்று ஒருவன் இன்னொருவரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது 'சண்டாளப் பாவி'யின் காதில் தெளிவாக விழுந்தது.

வரவேண்டிய உறவுக்காரர்கள் யாருமே இல்லாததால், எடுப்பதற்கான வேலைகளில் பக்கத்துக் குடிசைக்காரர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

"கோயில் கொளமெல்லாம் சுத்திச் சாமி கும்பிட்டு ஒரு புள்ளையைப் பெத்தார். அவன் இப்ப எங்கேயோ கண்காணாத எடத்துக்கு ஓடிப்போயிட்டான். சுடேசியிலே, மொட்டையடிச்சிக்க புள்ளை இல்லாம ஆயிருச்சி..." என்று கூட்டத்தில் ஒருவர் கவலைப்பட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

வேடப்பன், அந்தக் கூட்டத்திலே ஆளோடு ஆளாய் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

மயானத்திற்கு ஊர்வலம் கிளம்பியபோது, அவனும் கூட்டத்தில் கடைசியாக நடந்து சென்று சுடுகாட்டை அடைந்தான்.

குடிசைவாசிகள், பிணத்தை எரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தபோது, வேடப்பன் சுடுகாட்டின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நாவிதர்களின் முன்னால் போய் நின்றான்.

"ஏய், யாராச்சும் ஒருத்தர் வாங்க! நான் மொட்டை யடிச்சுக்கோணும்" என்ற வேடப்பனின் குரலைக் கேட்டு ஒருத்தன் தளவாடிகளுள்ள தகரப் பெட்டியுடன் எழுந்து ஓடி வந்தான்.

அந்த அழகான தலைமயிரை மழித்து எறிவதா என்ற ஆதங்கம் தனக்குள் விகசிப்பதை அடக்கிக் கொண்டான் அந்தச் சிகையலகாரக் கலைஞன்.

“ஏங்க, உங்க தகப்பனாரா செத்துப்பூட்டாரு?” என்று, கத்தியைத் தீட்டிய படி பேச்சைத் தொடங்கினான் அவன்.

“ஏய்!...மொட்டை அடின்னா அடி...” என்று கண்ணை உருட்டி வேடப்பன் உறுமியதும், அவன் காரியத்தில் இறங்கினான்...

மொட்டையடித்துக் கொண்டு, பக்கத்துக் குளத்தில் குளித்துவிட்டு ஈர வேட்டியும் கையில் கருட்டிய சட்டையுமாய் வீட்டுக்குள் வந்து நுழைந்த வேடப்பனைப் பார்த்து பேச்சியும், காத்தமுத்துவும் திடுக்கிட்டுப்போய் நின்றார்கள்.

“மச்சான்...! என்ன இது...?” என்ற பேச்சிக்கு மேலே பேச வாரித்தைகளே எழும்பவில்லை.

“வா மச்சான்!... உக்காரு... எப்ப வந்தே?” என்று சாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டே, மைத்துனை வரவேற்ற படி, சட்டையை மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு உட்கார்ந்தான் வேடப்பன்.

கனமான சட்டையைப் பார்த்ததும், அதைப் பிரித்துப் பையிலிருந்த பர்ஸை எடுத்துத் திறந்த பேச்சிக்கு இன்னொரு ஆச்சரியம்:

“மச்சான்! என்ன இது, இம்பூட்டுப் பணம்? இன்னிக்கு பெரிய சம்பாத்தியம் போலிருக்கு!...” என்று அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் வேடப்பன் பதற்றத்துடன் குறுக்கிட்டான்.

“இல்லே புள்ளே;...அது எம்பிட்டு இல்லே. ஒருத்தருக்குக் குடுக்க வேண்டிய பணம். நாளைக்குக் குடுத்தனுப்பணும். இல்லேன்னா மணியாரிடரிலே அனுப்பணும். அதைப் பத்திரமா எடுத்து வை...” என்று சொல்லிவிட்டு, காத்தமுத்துவினு பக்கம் திரும்பினான்.

“மச்சான்! எப்போவும் சொல்லுவியே இந்தத் திருட்டுப் பாவத் தொழிலை விட்டுரு, வேற வேலை வாங்கித் தர்றேன்னு...அதை இப்ப சொல்லு மச்சான்! நான் அப்படியே ஒத்துக்கிடறேன்...” என்று வேடப்பன் கூறியதும், அண்ணனுக்கும் தங்கைக்கும் இன்னொரு ஆச்சரியம்!

“என்ன மச்சான் சொல்றே...?”

“ஆமா...இன்னிலேருந்து என் தொழிலை விட்டுட் டேன். இனிமே உன்னை மாதிரி மூட்டை தூக்கியாட்கம் கௌரதையான வாழ்க்கை வாழப் போறேன்...” என்ற கணவனின் குரலில் சுதியாய் இழைந்த உறுதியும் ஆர்வமும், பேச்சியின் உள்ளத்திற்குள் ஆலயமணியின் நாதமாக ரீங்காரமிட்டன.

நன்றி : ‘குங்குமம்’

ஒரு பட்டம் கிழிகிறது!

முன்னிரவில் துவைத்துப் போட்டு, இன்னும் சரியாகக் காயாத சட்டையின் காலர், தோளிபட்டை முதலிய பகுதிகளில், சுடுதண்ணீர் நிரப்பிய அலுமினியச் சட்டியை அழுத்தி, 'அயர்ன்' செய்து கொண்டிருந்தாள் மீனா.

அன்றைய நிலையில் முத்துவுக்கிருந்த 'கௌரவ'மான சட்டை அது ஒன்றுதான். அன்று அவன் போக வேண்டிய இன்டர்வியூவுக்கு அதைத்தான் அவன் அணிந்து செல்ல வேண்டும்.

ஏழை வீட்டு அலுமினியச் சட்டி அயர்ன் பாக்ளில் நிமிர்ந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சட்டையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த முத்துவின் உள்ளத்தில் 'சடார்' என்று ஓர் நினைவு பளிச்சிட்டது...

இந்த இன்டர்வியூ, அவனுடைய ஐம்பதாவது இன்டர்வியூ அல்லவா?

ஐம்பதாவது ரண் எடுக்கும் பாட்ஸமனைப் போல், இதற்காக அவன் மகிழ்ச்சி கொண்டாட முடியுமா என்ன?

இன்டர்வியூவுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அண்ணனுக்காக, அக்கறையோடு சட்டையை அயர்ன் செய்து கொண்டிருந்த தங்கையிடம், ஏதாவது பேச வேண்டும் என்பதற்காகப் பேச்சுக் கொடுத்தான் முத்து.

“ஏன் மீனா! இந்த இன்டர்வியூ என்னுடைய ஐம்பதாவது இன்டர்வியூதானே?”

சட்டென்று அவன் பக்கம் திரும்பிய மீனா, வெறிச் சோடிய பார்வையால் அவனை ஏறிட்டாள். உண்மையில் அவள் அண்ணனுடைய இன்டர்வியூ ‘ஸ்கோரை’ எண்ணிக் கொள்ளவில்லை.

அவளுடைய மௌனத்தைப் புரிந்து கொண்டான் முத்து.

இதயத்தின் இன்னொரு மூலையில் வெடித்துத் தெறித்த ஓர் உணர்வு, அவனுக்குள் ‘நறுக்’ என்று குத்தியது.

இந்த வயதில் அந்தப் பெண்ணுக்கு, அண்ணனுடைய இன்டர்வியூக்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதை விட, இன்னொரு எண்ணிக்கை ஆரம்பமாகியிருந்தது...

அவளுடைய அப்பா முருகேசன் உயிரோடு இருந்த போதே, மூன்று நான்கு மாப்பிள்ளைகள் வந்து அவளைப் பெண் பார்த்து விட்டு, லௌகீக விவகாரங்களில் திருப்தி ஏற்படாமல் போயிருந்தார்கள்.

தன் ஒரே மகன் முத்துவைப் படிக்க வைத்துப் பட்டதாசி ஆக்கிப் பெரிய ஆபீஸராக்க வேண்டும் என்ற வட்சியம், அந்த ஏழை முருகேசனின் மனத்தில் வைராக்கியமாகப் பரிணமிக்காமல் இருந்திருந்தால்—இந்நேரம், மாப்பிள்ளைகள் கேட்கும் பணம் நகைகளைப் போட்டு மீனாவைக் கரை சேர்த்திருக்க முடியும்...

உயர்நிலைப் பள்ளியில் முதல் மதிப்பெண் வாங்கும் கெட்டிக்கார மாணவனாக முத்து விளங்கியதால், அவனுடைய ஆசிரியர்கள் எல்லோரும், அவனை மேலே படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று முருகேசனிடம் வற்புறுத்தினார்கள்.

அது அவனுடைய இயற்கையாயிருந்த ஆசையை மேலும் தூண்டி விட, கிராமத்திலிருந்த வீடு, வாசல், நிலம் எல்லா வற்றையும் ஒவ்வொன்றாக விற்று, மகனைப் பட்டணத்தில் படிக்க வைத்தான்.

கடைசியில், கிராமத்தில் பிழைப்புக்கு வழியில்லாமல் போய், பட்டணத்திற்கே, தன் குடும்பத்தையும் கொண்டு வந்து விட்டான் முருகேசன்.

முத்து பி. ஏ. முதல் வகுப்பில் தேறியதும் எம். ஏ வகுப்பில் சேர்ந்தான்.

ஒரு நகைக்கடையில் இரவு வாட்ச்மேனாக வேலை பார்த்த முருகேசனின் வீட்டிலிருந்து ஒவ்வொரு நகையாக மறைய ஆரம்பித்தது.

மகன் எம். ஏ. யிலும் முதல் வகுப்பில் தேறிப் பட்டம் வாங்கியதைக் கண்டு கண் குளிரப் பாரித்து விட்டு, தந்தை கண்ணை மூடிவிட்டான்.

முதல் வகுப்பு எம். ஏ. பட்டத்தையும், 'ஃபைல்' நிறைய ஸர்ட்டிபிகேட்டுகளையும் தூக்கிக் கொண்டு, ஒவ்வொரு அலுவலகமாக ஏறி இறங்கினான் முத்து.

'கன்சிஸ்டன்ட் பாட்ஸ்மன்' போல, அவனுடைய இன்டர்வியூக்களின் ஸ்கோர், கணிசமாக உயர்ந்து 'ஹாப் செஞ்சுரி'யை எட்டிப் பிடித்திருந்தது...

முத்து மீனாவிடம் கேட்ட கேள்வி, உள்ளே பள்ளிக் கூடத்திற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நீலாவின் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்தது.

“ஆமாண்ணே! நான் எண்ணிக்கிட்டே வரேன்—இது உனக்கு ஐம்பதாவது இன்டர்வியூதான்!” என்று நீலா தோளில் புத்தகப் பையை மாட்டியபடி சொன்னது—கேலி செய்கிறாளா அல்லது வருத்தத்தோடு சொல்கிறாளா என்று புரிந்து கொள்ள முடியாத குரலில் கேட்டது.

வழக்கம் போல் அம்மாவிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டு, மீனாவிடமும் சொல்லிக் கொண்டு, கையில் ஃபைலுடன் தெருவுக்கு வந்தான் முத்து.

பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்ற போது, இரண்டு மூன்று பயணிகளின் நெருக்கடியால் நிரம்பி, ஃபுட் போர்டுகளில் வழிந்து நிற்பதைக் கவனித்தான்.

இந்த நெருக்கடியில் சிக்கினால், அரும்பாடுபட்டு வழவழப்பாக்கியிருந்த அவனது சட்டையும் பாண்ட்டும் கசங்கி அழுக்காக்கி விடும். அப்புறம் இன்டர்வியூவில் அவனையார் மதிப்பார்கள்?

‘செலவு சிறிது அதிகமானாலும் பரவாயில்லை; ஆட்டோவிய் போக வேண்டியதுதான்’ என்று தீர்மானம் செய்தவனாய், பக்கத்திதருந்த ஆட்டோ ஸ்டாண்டுக்கு நகர்ந்தான் முத்து.

‘ஸார்! எங்கே போகணும்?’ என்று நிமிர்ந்து பார்த்த முகத்தைக் கண்டதும், சற்றே திகைத்து நின்றான் அவன்.

‘நீ... நீ... சுப்பு இல்லே?’ என்று விடப்பு மேலிட உரத்த குரலில் கேட்டான் முத்து.

மடிப்புக் கலையாத பாண்ட்டும், பளீர் என்று கம்பீரம் பொங்கும் சட்டையும், விறைப்பான ‘டை’யும் கண்ணாடி போல் பளபளக்கும் ஷுவும், அழகான வண்ணத்தில் கையில் மினுமினுக்கும் ஃபைலுமாய், எதிரே நிற்கும் ‘ஆபீஸரை’ப் பார்த்த சுப்புவின் விழிகள் திகைப்பில் சுழன்று பரபரத்தன.

‘நீங்க ... நீங்க ... முத்துதானே?’ என்று பவ்யமாக விசாரித்தான் அவன்.

‘என்னடா நீங்க, நீயினு சொல்லு...’ என்று சொல்ல முத்து வாயெடுத்த போது, காற்றில் பறந்த ‘டை’ அவனுடைய வாயை முடி அடைத்து விட்டது...

சுப்பு பக்கத்துக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். இருவரும் ஒரே உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்தவர்கள். எஸ். எஸ். எல். சி.யைத் தாண்ட மூன்று நான்கு தடவை சுப்பு முயன்றும் முடியவில்லை. எஸ். எஸ். எல். சி. தாண்ட முடியாத பெருஞ்சுவர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, பட்டணத்துக்குப் பிழைப்புத் தேடி வந்து, ஆட்டோ டிரைவராகியிருந்தான்.

எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தன் பால்ய நண்பனை, அப்படி ஒரு 'ஆபீஸராக'ப் பார்த்ததில், சுப்புவுக்கு மகிழ்ச்சி ஊற்றெடுத்தப் பிரவகித்தது.

“வீட்டிலே எல்லாரும் சௌக்கியம் தானுங்களே? ஏறுங்க...எங்கே போகணும்?” என்று பணிவான குரலில் கேட்டான் சுப்பு.

“அண்ணா சாலை ஆபீஸிலே ஒரு இன்டர்வியூ...” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆட்டோவுக்குள் காடை எடுத்து வைத்த போது, உச்சந்தலையில் ஆட்டோவின் மேல் சட்டம் இடித்ததும், தலைக்குள் இருந்த 'கௌரவம்' சட்டென்று எழும்பி வெளியே குதித்தது.

“ஒரு இன்டர்வியூ நடத்தப் போறேன்...அந்த ஆபீஸிலே நான்தான் இன்டர்வியூ நடத்த வேண்டிய ரீஜனல் ஆபீஸர். ஹெட் ஆபீஸிலிருந்து டெபுட்டேஷனிலே வந்திருக்கேன்...” என்று இரண்டு மூன்று ஆங்கில வார்த்தைகளை அள்ளித் தெளித்து, தன் பொய்கோலத்தைப் பூசி மெழுகினான் முத்து.

“அப்பவே எனக்குத் தெரியும்...நீங்க இப்படி ஒரு பெரிய ஆபீஸராய் வருவீங்கனு. நான் அப்பவே நெனைச்சேன். நீங்க படிப்பிலே அவ்வளவு சூட்டிகையாச்சே...” என்று பெருமை பூரிக்கும் குரலில் சொன்னவாறு ஆட்டோவைக் கிளப்பினான் சுப்பு.

அண்ணா சாலையில் அலுவலக வாசலில் இறங்கியதும் மீட்டருக்கு மேலே, தன் 'ஆபீஸர் தோரணை'க்கு ஏற்ற வகையில் ஐந்து ரூபாய் போட்டுக் கொடுத்து நோட்டை நீட்டினான் முத்து.

ஆனால், அதை வாங்கிக் கொள்ளவில்லை கப்பு.

“வேண்டாமுங்க... உங்களைப் பார்த்த சந்தோசமே எனக்குப் போதுமுங்க. நீங்க என் வண்டியிலே முதல்லே குந்தின ராசி, இன்னிக்கி எனக்கு அமோகமாய் சவாரி கிடைக்கு முங்க...” என்று சிரித்தவாறே, ஆட்டோவைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்று விட்டான் பால்யத் தோழன்.

வழக்கம் போல் இன்டர்வியூ நடந்தது. வழக்கம்போல் சிபாரிசின் செல்வாக்காலும், ‘அன்பளிப்பின்’ பரிமாணத்தாலும், யாரோ ஒருவனுக்கு வேலை வழங்கப்பட்டது.

வந்துகூடியிருந்த பட்டதாரிகளை அடுத்த இன்டர்வியூவில் சந்திக்க, இப்போது பிரிந்து சென்றார்கள்!

மத்தியான உணவை, ஒதுக்குப்புறமான ஒரு சிறு டீக் கடையில் பன்-வாழைப்பழத்துடன் முடித்துக் கொண்டு, சோகத்தை குறைக்கவும் மறக்கவும் கடற்கரைக்கு வந்து உட்கார்ந்தான் முத்து.

மென்மையான குளிரீந்த காற்றின் ஸ்பரிசுத்தினால் அவனுடைய ஆத்திர வெப்பமும் ஆற்றாமைக் கொதிப்பும் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

“சார்! தேங்காய், மாங்காய், கண்டல், வடைத் துண்டு...” என்று கூவிக் கொண்டே அவன் எதிரே, இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு தகர டிஸ்களுடன் வந்து நின்றான் ஒருவன்.

அவனைப் பார்த்ததும் தூக்கிவாரிப் போட்டது முத்துவுக்கு.

அ.—7

“ஹாய், கணேஷ்! நீ என்னடா முறுக்கு வித்துக்கிட்டுத் திரியறே? பி.ஏ. படிச்சுப் பட்டம் வாங்கின நீ, கடைசியிலே இப்படி” என்று திகைப்புடன் கேட்டான் அவன்.

“கடைசியிலே என்ன? இப்போ நான் முதலாளி முத்து! எனக்குக் கீழே முணு பேர் சேல்ஸ்மென். ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒரு ஏரியா ஒதுக்கிக் கொடுத்திருக்கேன். இன்னைக்கு, இந்த ஏரியா சேல்ஸ்மன் லீவிலே போயிட்டான். அதுதான் நானே சேல்ஸ்க்கு வந்திட்டேன்...” என்று சாதாரண ஹாக்சு சிரித்தபடி, டின்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு எதிரே உட்கார்ந்தான் கணேசன்.

“ஏன் கணேஷ்! உன்னோட பி.ஏ. பட்டம் என்னாகி!”

கணேசன் விச்ராந்தியாகக் கால்களை நீட்டியவாறு கடலைப் பார்த்தபடி பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“உன் மாதிரி வேலை கிடைக்காத பட்டதாரிகள் எல்லாம் பட்டம், சர்ட்டிபிகேட்ஸ்களினாலே எந்தப் பயனும் இல்லைன்னு சொல்றாங்களே, அது தப்பு... அந்தப் பட்டம், சர்ட்டிபிகேட்ஸ் எல்லாத்துக்கும் நல்ல உபயோகம் இருக்கு தெரியுமா? நான் முதன் முதலிலே கூண்டல் செய்ய அடுப்புப் பத்த வைத்தேனே, அப்போ என்னோட பட்டத்தையும் சர்ட்டிபிகேட்டுகளையும் தான் வச்சு அடுப்பு மூட்டினேன். அதெல்லாம் எவ்வளவு அருமையாய் எரிந்தது தெரியுமா? என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்ன கணேசன், எங்கேயோ கடலின் தொலைதூரத்தில் பார்வையைச் செலுத்தியபடி சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

அந்த பி.ஏ. பட்டம் வாங்குவதற்காக அவன் செலவழித்த காலம், செலவு—அதை வாங்குவதற்கு முன்பு உள்ளத்தில் எழும்பியிருந்த ஆசைக் கோட்டைகள், கனவு கண்ணங்கள்... எல்லாவற்றையும், தொலைதூரக் கடலின்

ஆழத்தில் போட்டு மூழ்கடித்துக் கொண்டிருந்தானோ, என்னவோ?

இருட்டு மெல்லைப் பரவும் பொழுதில்—இரு நண்பர் களை ஒரே நாளில் எதிர்பாராத சூழ்நிலையில் சந்தித்த நினைவுகளின் கனத்தில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி, மெதுவாக வீட்டை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான் முத்து.

அப்போது வீதியில் வேகமாக ஓடிவந்த தங்கை நீலா, அவனைப் பார்த்ததும் நின்றாள்.

ஓடிவந்த விரைவில் எழுந்த பெருமூச்சுகளை மெதுவாக அடக்கியவாறு, படபடப்புடன் அவனிடம் செய்தியைத் தெரிவித்தாள் அவள்.

“அண்ணே! நம்ம பக்கத்து வீட்டிலே இருக்காரே, பெரியய்யா—அவர் திடீர்னு மயக்கம் போட்டு விழுந் துட்டாரு... டாக்டரிக்கிட்டே போகணும். ஒரு டாக்ஸியைக் கூட்டிகிட்டு வா, சீக்கிரம்...” என்று அவசரப்படுத்தினாள் நீலா.

டாக்ஸி ஸ்டாண்டை நோக்கி ஓடினாள் முத்து.

*

*

*

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் விடிகாலை.

“சார்! பால்...” என்ற குரலுக்கு சைக்கிள் மணி பின்னணியாக ஒலித்தது.

கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே பாத்திரத்துடன் வந்த பெண்ணைத் தொடர்ந்து, கையில் பிரஷுடன் வந்த ஒருவர், சைக்கிளின் பின்னாலிருந்த ‘கேனி’ லிருந்து பாலை அளந்து ஊற்றிக் கொண்டிருந்த இளைஞனைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

“யூ—நீ முத்து இல்லையா? நீ எம்.ஏ. படித்த முத்து தானே?” என்று வியப்புடன் கேட்ட அவரை நிமிர்ந்து பார்த்த முத்து சட்டென்று ஏற்றிக்கட்டியிருந்த வேட்டியை இறக்கிவிட்டபடி, அடக்க ஒடுக்கமாக நின்றான்.

“குட் மார்னிங் சாரி! நீங்க...எங்கே...இப்படி?”

“இது என்னோட சிஸ்டர் வீடு, முத்து! நீ ஏன் இப்படி” என்று திகைப்புடன் மேலே பேச முடியாதபடி நின்றார் பேராசிரியர்.

“நான்தான் உங்க சிஸ்டர் வீட்டுக்கும், இந்தத் தெருவுக்கும் பால் வாடிக்கைக்காரன்...எங்க பக்கத்து வீட்டிலே. பெரியப்பாானு ஒரு மாட்டுக்காரரு இருக்கார். வீட்டிலே அவரும், அவர் மனைவியும்தான். குழந்தைகள் இல்லை... திடீர்னு அவருக்குப் பக்கவாதம் வந்திட்டுது. அதனாலே அவரோட மாடுகளை விலைபேசி நான் வாங்கிக்கிட்டு, மாதாந்தரத் தவணையிலே அவருக்குப் பணம் கொடுத்துக் கிட்டு வர்றேன். மாதம் எண்ணூறு ரூபாய்க்கு மேலே கிடைக்குது. இன்னும் இரண்டு மாடு வாங்கிட்டா இன்னும் வருமானம் கூடும் ஸார்! அந்தக் காலத்திலே, கிளானிலே மக்குப் பையன்களைப் பார்த்து, ‘உனக்குப் படிப்பு வராதுடா...மாடு மேய்க்கத்தான் லாய்க்கு! போ!’னு திட்டுவாங்க. இப்போ, படிப்போட மதிப்பை வச்சுப் பார்த்தால், ‘மாடு மேய்க்கப் போ’ என்கிறது. வசவு இல்லை; வாழ்த்தி வழிகாட்டுவது மாதிரி...!” என்று மெல்லச் சிரித்தான் முத்து.

“அப்படின்னா, நீ வாங்கின எம்.ஏ. பட்டம்?”

“பட்டம் என்கிறது இப்போ இளைஞர்களுக்கு ‘சுவாமிஃபிகேஷன்’ இல்லை; ஹாண்டிகேப்...அந்தப் பட்டம் நம்மகிட்டே இருக்கும் வரைக்கும், நாம் பட்டதாரி

என்கிற திமிர், வொயிட் கலர் ஜாப் வேணும்கிற போலிக் கௌரவம் எல்லாம் இருக்கும். அந்தப் பட்டம் இல்லேன்னா எந்தத் தொழிலும் செய்யலாம். பட்டதாரி இந்த வேலை செய்யலாமானு யாரும் கேட்க மாட்டாங்க..."

பாடப்புத்தகங்களில் காண முடியாத நிதர்சன தத்துவத்தை மாணவன் விளக்கிச் சொல்லும்போது, அமைதியாக நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் பேராசிரியர்.

நன்றி : 'இதயம் பேசுகிறது' தீபாவளி மலர்

அழுக்கு

ஏழாம் நம்பர் பஸ், நாகராஜபுரம் ஸ்டாப்பில் வந்து நின்றபோது அதில் ஏறலாமா, வேண்டாமா என்று சில விநாடிகள் தயங்கினாள் நளினி.

பஸ்ஸில் ஏற்கெனவே ஏழெட்டுப் பெண்கள் நின்று கொண்டிருப்பதால், அவளுக்கு உட்கார இடம் இல்லை என்பது தெளிவாகிவிட்டது. ஒரு கையில் குழந்தையுடனும், மற்ற கையில் பிளாஸ்டிக் கூடையுடனும் ஏறி, நின்று கொண்டே பயணம் செய்ய முடியுமா...?

அந்த டவுன் பஸ்ஸை விட்டுவிட்டால் அடுத்தடுத்து வரும் ரூட் பஸ்கள், அவளுடைய தந்தை வீடு உள்ள ஆறுமுக நகரில் நிற்காது. கோலங்குடி பஸ் ஸ்டாண்டில் தான் நிற்கும். அங்கிருந்து ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவு நடந்து வரவேண்டுமே...!

மின்னல் வேகத்தில் இந்தச் சிந்தனைகள் அவள் மனத்துக்குள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது, அவளைப் பார்த்த கண்டக்டர், அவளுடைய தயக்கத்தின் காரணத்தை ஓரளவு யூகித்தவராய், “ஏறுங்கம்மா உள்ளே ஒரு ஸீட் காலியா யிருக்கு, உட்காந்துக்கலாம்...” என்று குரல் கொடுத்து அழைத்தார். அவள் ‘ஃபுட்போர்டில்’ கால் வைத்தபோது, பிளாஸ்டிக் கூடையைத் தானே வாங்கிக் கொண்டு அவள் பஸ்ஸில் ஏற உதவி செய்தார் இந்த நல்ல குணமுள்ள கண்டக்டர்.

“அதோ, அந்த இடத்திலே போய் உட்காரம்மா...” என்று கைகாட்டினார்.

கண்டக்டர் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தைப் பார்த்தான் நளினி.

மூன்று பேர் உட்காரும் அந்த இருக்கையில், நடுவில் இடம் இருந்தது. இருக்கையின் வெளியோரத்தில் ஒரு பெண்ணும் மடியில் ஒரு சிறுவனும், ஓரத்தில் யாரோ ஓர் அலுவலகப் பெண்ணும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அந்த நடு இடத்தில் யாரும் உட்காராமல் ஏன் இந்த ஏழெட்டுப் பெண்கள் நின்று கொண்டே பயணம் செய்கிறார்கள் என்ற மர்மம், இருக்கையின் அருகே வந்ததும் தான் நளினிக்குப் புரிந்தது.

அந்த இருக்கையின் வெளியோரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நடுத்தர வயதான பெண்ணின் சாயம் போன பழைய சேலையில் ஆங்காங்கே கிழிச்சலும் ஒட்டுத் தையலும் நிறைந்து காணப்பட்ட அளவுக்கு, அழுக்கும் நிறைய ஏறியிருந்தது. நைந்து போன ஜாக்கெட் துணி என்ன நிறம் என்றே நிர்ணயிக்க முடியாத அளவுக்கு வெளிறிப் போயிருந்தது.

எண்ணெய் கண்டு பல நாளான தலைமுடி கலைந்து முகத்திலும் கழுத்திலும் முதுகிலும் பரட்டையாய் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. நெற்றியில் பளிச்சென்று துலங்கிய ருங்குமத்தைத் தவிர, பவுடரோ சோப்போ பரிச்சயமே இல்லாததாய்த் திட்டுத் திட்டாய்த் தூசி முகத்தில் படிந்திருந்தது.

அவள் மடியிலிருந்த சிறுவனுக்குச் சுமார் மூன்று வயதிருக்கும். அவளுடைய மகன் என்பதை அவனுடைய அழுக்குச் சட்டையே பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. காலர் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் தோள்பட்டையும்,

தோளிபட்டை இருக்க வேண்டிய இடத்தில் நெஞ்சப் பட்டியும், நெஞ்சப்பட்டியும் பட்டனும் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் கிழிந்த பாக்கெட்டுமாக, அவங்கோலமான சட்டை உடம்பைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

உடம்பிலும் முகத்திலும் அழுந்தியிருந்த அழுக்குக்கு மேலாக, அவனது முக்கிலிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த சளி.

அந்த ஸீட்டின் நுனியில் உட்காரிந்து புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த இளம் பெண், எதிரே வந்து நின்ற நளினியைப் பார்த்ததும், வலப் பக்கமாகத் திரும்பிக் கொண்டு அவள் உள்ளே போக வழிவிட்டாள்.

உள்ளே நுழைந்து, பிளாஸ்டிக் கூடையை ஸீட்டுக்குக் கீழே தள்ளிவிட்டு நடுவே உட்காரிந்த நளினிக்கு, இடது புறத்திலிருந்து குப்பென்று அழுக்கின் வாசனை குமட்டியது.

முடிந்தவரை இடப் பக்கம் ஒட்டி உட்காராமல், வலது பக்கமே சாய்ந்து உட்காரிந்தாள் நளினி. அப்படியும் அந்த அழுக்குப் புடவையின் முடைநாற்றம் அவளது முகத்தைத் தாண்டி நெஞ்சுக்குள் ஊடுருவுவதை உணர்ந்து குமைந்தாள் அவள்.

இதுவரை வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு வந்த அந்தச் சிறுவன், புதிதாக வந்த கைக்குழந்தையை வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

நளினியின் மடியிலிருந்த குழந்தை, அந்த சிறுவனைப் பார்த்துச் சிரித்தவாறு கால்களை ஆட்டத் தொடங்கியது. அந்த இளம்கால்களின் மெல்லிய விரல்கள், ஏழையின் தொடையைத் தொட்டு அழுத்தியதும், மென்ளத் திரும்பி ணாள் அவள்.

தன் குழந்தையின் கால்கள், அந்த அழுக்கு முட்டையை ஸ்பரிச்சிப்பதைப் பொறுக்காத நளினி, சட்டென்று குழந்தையின் கால்களை மடக்கினாள்.

“அதனால என்னத்தா? கொளந்தை தானே...? இந்தப் பிஞ்சு உதைச்சா நமகிடு வலிச்சுடப் போவுது...” என்று காவிப் பற்கள் தெரியப் புன்முறுவல் செய்தாள் அந்தப் பெண்.

அந்தப் புன்முறுவலையே அங்கீகரிக்க விரும்பாமல் குழந்தையைத் திருப்பி மடியில் வைத்துக் கொண்டு, தன் பார்வையையும், குழந்தையின் பார்வையையும் பண் உள்ளுக்குள் திருப்பிக் கொண்டாள் நளினி.

அழுக்கின் அருகில் இருக்கும் சங்கடத்தில் நெளிந்த நளினிக்கு, பஸ் மிகவும் மெதுவாகப் போவது போலவும் அப்பா வீட்டு ஸ்டாப் வெகு தூரத்தில் இருப்பது போலவும் தோன்றியது.

சிறிது தூரம் சென்றதும் தன் மடியில் ‘புளிச்’ என்ற சத்தம் கேட்டு, குழந்தையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள் நளினி.

பயந்தது நடந்து விட்டது.

இதை ஓரளவு எதிர்பார்த்தே குழந்தைகளுக்குக் கனமாக ஜட்டி போட்டு விட்டிருந்தாலும், அதையும் தாண்டி கால்களில் வழிய ஆரம்பித்துவிட்டது. அவன் தடுமாறிப் போய்விட்டான்.

பிளாஸ்டிக் கூடையில் இருக்கும் துணியை எடுத்துக் குழந்தையின் கால்களைத் துடைத்து, ஜட்டியை அவிழ்த்து விட்டு வேறொரு ஜட்டி போட வேண்டும். கையிலே குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு எப்படிக் கூடையிலிருக்கும் துணியை எடுப்பது...?

யாராவது குழந்தையைச் சிறிது நேரம் வாங்கிக் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டால், நளினி மின்னல் வேகத்தில் துணியை எடுத்துத் துடைத்து விடுவாள்...

கால்களில் வழிவந்த ஈரம் உணர்ந்து குழந்தை வேசாக அழவும் ஆரம்பித்து விட்டது.

குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த வலப் பக்கத்து ஸீட் பெண்ணும், முன் ஸீட், பின் ஸீட், அலுவலகப் பெண்களும், நளினியின் நிலைமையைப் பார்த்தும் பார்க்காததுபோல், தொடர்ந்து புத்தகங்களில் தங்கள் கண்களைத் திருப்பிக் கொண்டு விட்டார்கள்.

மிரள மிரள விழித்தபடி நளினி அந்தப் பெண்களிடையே, சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தாள்.

“என்னத்தா? கொளந்தை ‘வெளியே’ போயிட்டுதா? கொண்டா இப்படி... துணி ஏதாச்சும் கொண்டாந் திருக்கியா இல்லே என் சேலையிலே தொடைச்சிடவா?” என்ற ஆதரவான குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள் நளினி.

வெளியோரத்திலிருந்த அந்த ஏழைப்பெண், மடியிலிருந்த சிறுவனைக் கீழே இறக்கி விட்டுவிட்டு, நளினியின் குழந்தையை வாங்கக் கைநீட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

வேறு வழியில்லாமல் குழந்தையை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, பரபரவென்று பிளாஸ்டிக் கூடையைத் திறந்து ஒரு துணியை எடுத்துக் குழந்தையின் ஜட்டியைக் கழற்றினாள்.

அப்போது எதிர்பாராமல் அந்த ஏழையின் சேலை அழுக்காகி விட்டது.

“ஐயையோ...! ஐயாம் வெரி ஸாரி...!” என்று அந்தப் பெண்ணிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள் நளினி.

“ஏத்தா, கொளந்தைதானே? ஏன் இம்புட்டுப் பதர்றே...? நானும் கொளந்தை பெத்தவதான்...” என்று

சிரித்துக் கொண்டு, தன் சேலையை அந்தத் துணி
கொண்டே துடைத்துக் கொண்டாள் அந்த ஏழைப் பெண்

குழந்தையைச் சுத்தமாகத் துடைத்து, புதிய ஜட்டியை
மாட்டி, குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள் நளினி.

இப்போது—

அந்த ஏழைப் பெண்ணின் புடவையும் உடம்பும்
நளினிக்கு அழுக்காகத் தோன்றவில்லை. பவுடர், ஸ்னோ,
சென்ட் எல்லாம் போட்டுக் கொண்டு தன்னைச் சுற்றிப்
பயணப்படும் அலுவலகப் பெண்கள் எல்லாம் அழுக்காகத்
தெரிந்தார்கள்.

தனி : 'ஆனந்த விகடன்'

நான்கு சுவர்களுக்குள்

காரைக்குடியிலிருந்து திரும்பியதும் என் மனைவி போட்ட குண்டு என் தலைக்குள் வெடித்து எங்கள் திட்டத் தையே தூள் தூளாக்கிவிட்டது!

“அந்தக் காரைக்குடிப் பொண்ணு வேண்டாங்க... நமக்கு அது சரிப்பட்டு வராதுனு தோணுது...வேற நல்வ பொண்ணாய்ப் பாருங்க” என்று அழுத்தமாகச் சொல்லி விட்டான் காமாட்சி!

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது:

திடீரென்று இவளுக்கு என்ன ஏற்பட்டது? கிட்டத் தட்ட, அந்தக் காரைக்குடிப் பெண்ணையே பாரித்துப் பேசி முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று நாங்கள் முடிவு செய்திருக்கும் போது, இவள் ஏன் இப்படி கட்சி மாறி, திட்டத்தைக் கவிழ்க்கிறாள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

எங்கள் ஒரே மகன் மனோகரனுக்குப் பொருத்தமான பெண்ணை வலை போட்டுத் தேடித் தேடிக் கடைசியில் ராதாவைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தோம்.

மனோகரன் இந்தக் காலத்துப் பையன்களைப் போல் இல்லை. எம். ஏ. படித்து, ஒரு தனியார் அலுவலகத்தில் பொறுப்பான பதவியிலிருந்து கை நிறையச் சம்பளம் வாங்கினாலும், இன்னும் காதல், கத்தரிக்காய் என்று சினிமாத்தனமாய் எதிலும் ஈடுபட்டவன் இல்லை.

அவனுக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் தீர்மானித்து அவனிடம் தெரிவித்தபோது, அவன் என்ன கூறினான் என்று நான் சொன்னால் நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள்!...

‘இந்தக் கதையெல்லாம் கேட்டு, காதுலே பூ வைத்துக் கொண்ட காலம் மலையேறிப் போய் விட்டது’ ஐயா, என்பீர்கள்.

நீங்கள் காதினே பூ வைத்துக் கொண்டாலும் வைத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், அவன் சொன்னது உண்மைதான்!

“அப்பா! நீங்களே பாரித்து ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுங்க...சிறு வயசிலேயிருந்து எனக்கு எவ்வளவோ செய்த நீங்கள், என் கல்யாணத்தைச் செஞ்சு வைப்பதற்கு மட்டும் என்னை ஏன் கேட்கிறீங்க?...உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்க...” என்று அவன் சொன்னதும், நாங்கள் மற்ற பெற்றோர்களைப் போல் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கி மூச்சுத் திணறிப் போய் விடவில்லை; ஏனென்றால்—அவன் எங்களை மகன் ஐயா!...

“சரிடா...ஆனா என்ன இருந்தாலும் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டு குடித்தனம் பண்ணப் போறவன் நீதானே? நீயும் பொண்ணைப் பாரித்துப் பிடிச்சிருக்கா, இவ்வியானு சொல்ல வேண்டாமா?” என்று கேட்டாள், அந்த உத்தமப் புத்திரனின் தாய்.

“வேண்டாம்மா?...நீங்க பெண்ணைப் பாரித்துப் பேசி முடிவு செஞ்சா, எனக்கும் கொயட் ஓ. கே. தான்!” என்று தீர்மானமாக அறிவித்துவிட்டு, அலுவலகத்துக்குப் புறப் பட்டுப் போனான் அவன்.

“காமாட்சி, முதலிலே நாம் ஒரு பெண்ணைப் பாரித்து, அவனுக்குப் பொருத்தமானவன்னு தெரிஞ்சா, அதுக்குப் பிறகு அவனைக் கட்டாயப்படுத்தியாவது கூட்டிக்கிட்டுப்

போய், பெண்ணைப் பார்க்க வைப்போம்..." என்று யோசனை கூறினேன் நான்.

"ஆமாங்க...பொண்ணு பார்க்க மாப்பிள்ளை வர மாட்டான்னு சொன்னா, மாப்பிள்ளைக்கு உடம்பிலே ஏதோ ஊனம், குறை இருக்குமோனு நினைச்சிடுவாங்க..." என்று எச்சரிக்கை செய்தாள் தாய்.

"காமாட்சி! ஆண்டவன் புண்ணியத்திலே நமக்கு நிறைய வசதி இருக்கு....அதனாலே ஏழை வீட்டுப் பெண்ணாக இருந்தாலும், அழகு, படிப்பு, குணம் எல்லாம் நல்லாயிருக்கிற பெண்ணாய்ப் பார்க்கணும்..." என்று ஒரு பொதுவான கொள்கை விளக்கப் பிரேரணையைச் சமர்ப்பித்தேன் நான்.

அதை ஒரு சிறு திருத்தத்துடன் ஆமோதித்தான் காமாட்சி.

"அழகு, படிப்பைவிட, குணம்தான் ரொம்ப அவசியம்... நமக்கு இன்னும் ரெண்டு பெண்கள் இருக்காங்க. அவங்களுக்கு இனிமேல்தான் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கணும். அந்த நாத்தனார்கள்கிட்டே பிரியமாய், அனுசரணையாய் இருக்கிற மருமகள்தான் நமக்கு ரொம்ப முக்கியம்...நமக்குப் பின்னாலே, பொண்ணுகள் அண்ணன் வீட்டுக்கு வரப் போக இருக்கிறதுக்கு, ஒரு நல்ல அண்ணி அவங்களுக்கு வேணுமே?" என்று நீண்ட எதிர்காலக் கண்ணோட்டத் தோடு செயல்பட்டாள் என் மனைவி,

அவளுடைய ஒன்றுவிட்ட தங்கை கமலா, காரைக்குடியிலிருந்து ஒரு தடவை எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்த போது, அவளுடைய பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ராதாவைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

கமாரான வசதியுள்ள குடும்பமாம்; நாலைந்து பெண் குழந்தைகள் உள்ள அந்தக் குடும்பத்தில், ராதா இரண்டா

வது பெண்ணாம். மூத்தவள் தோவைத் திருச்சியிலே ஒரு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறதாம்.

ராதா பி.ஏ. படித்து முடித்தவள் என்றாலும், பார்த்தால் காலேஜ் படித்த பெண் மாதிரி இருக்க மாட்டாளாம். ரொம்ப அடக்க ஒடுக்கமாய், மரியாதையாய் நடந்து கொள்வாளாம். குடும்பத்தைப் பொறுப்பாக நிர்வகிக்கக் கூடிய திறமையும் உறவினர்களிடம் அன்பைப் பொழியும் பண்பும் நிறைந்தவளாம்.

தங்கையின் வர்ணனையைக் கேட்டதும், காமாட்சிக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய் விட்டது.

“அக்கா! அடுத்த வாரம் எங்க ஊரிலே கொப்புடையம்மன் திருவிழா நடக்குது. அந்தத் திருவிழாவுக்கு நீயும் அத்தானும் வாங்க. அப்போ, பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணை நீங்களே நேரிலே பார்த்துத் தெரிஞ்சுக்கலாம். அவள் அடிக்கடி என் வீட்டுக்கு வர்றவள்தான். நீங்க விஷயத்தைச் சொல்லாம, அவளைப் பார்த்துக்கலாம் ... பெண்ணைப் பிடிச்சிட்டா, அப்புறம் மேலே ஆகவேண்டியதை நான் பேசி ஏற்பாடு செஞ்சிடறேன்...” என்று யோசனை சொன்னாள் கமலா.

அதன்படி, நானும் காமாட்சியும் காரைக்குடிக்குச் சென்றோம்.

கமலா வீட்டுக்கு வந்த ராதாவை, நான் சாதாரணமாகப் பார்த்துப் பேசுவது போல் பேசினேன்.

நல்ல அழகும், குடும்பப் பாங்கான களையும் குணமும் நிறைந்த பெண்தான். அவளைப் பார்த்துப் பேசிய உடனேயே, எனக்குப் பிடித்து விட்டது.

அடுப்படியில் காமாட்சி அவளை வெகு நேரமாக இன்டர்வியூ பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கும் ராதாவைப் பிடித்திருக்கும் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த எனக்கு, அவளுடைய அழுத்தமான மறுப்பு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“காமாட்சி! ஏன் அந்தப் பெண்ணை உனக்குப் பிடிக்கலே?...எனக்கு என்னமோ நல்ல குணமான பொண்ணாய்த்தானே தெரிஞ்சது!” என்று அவளிடம் கேட்டேன்.

காமாட்சி என்னை வெடுக்கென்று பாரித்து உதட்டைச் சுழித்தாள்.

“நீங்க அந்தப் பொண்ணை பாரித்ததோட சரி, நான்தானே ரொம்ப நேரம் அவளோட பேசிக்கிட்டிருந்தேன்?”

“ஏன், பேசற போது அவன் ஏதாவது திமிராய்ப் பேசினாளா?”

“திமிர் இல்லிங்க — வஞ்சகம், பொய், புரட்டு எல்லாம்!...” என்று வெடித்தாள் காமாட்சி.

“காமாட்சி! நீயும் அவளும் என்ன பேசினீங்கனு சொல்லேன். நானும் அவளோட வஞ்சகத்தைத் தெரிஞ்சுக்கறேன்...”

“உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம்தான் அது. ஆனால் எனக்கு நல்லாத் தெரியும்...அந்த ராதாவோட அக்கா கீதாவைத் திருச்சியிலே கட்டிக் கொடுத்திருக்காங்க இல்லையா?” என்று ஆரம்பித்தாள் காமாட்சி.

“ஆமா...அந்தப் பெண்ணுக்கென்ன?”

“அந்தப் பொண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் ஒத்துமை இல்லையாம். அடிக்கடி சண்டை சச்சரவு ஏற்படுமாம். திட்டு, அடி, உதைனு கொடுமைப்படுத்தி அவளைப் பிறந்த வீட்டுக்கு வீரட்டியடிப்பானாம் புருஷன். விக்கிரமாதித்தன் நாடாண்ட கதையாய், பிறந்த வீட்டிலே ஆறு மாசம், புருஷன் வீட்டிலே ஆறு மாசமனு வாழறாளாம் அந்தக்

கீதா...இந்த விஷயத்தை கமலா ரகசியமாய் என்கிட்டே சொல்லியிருக்கிறா..."

"சரி, அதுக்கென்ன? கீதாவோட புருஷன் செய்கிற தப்புக்கு இந்த ராதா என்ன செய்வா?" என்று புரியாமல் கேட்டேன் நான்.

"ராதாகிட்டே அந்த விஷயத்தைப் பத்திக் கேட்டேன். உன் அக்கா குடும்பம் எப்படியிருக்கு, அக்கா புருஷன் நல்ல வரானு ஜாடையாய்க் கேட்டேன். அதுக்கு ராதா என்ன சொன்னா தெரியுமா?" என்று நிறுத்தி சஸ்பென்ஸ் கொடுத்தாள் காமாட்சி.

"எனக்குத் தெரிஞ்சா, உன்கிட்டே ஏன் கேக்கிறேன்?... சொல்லு...சொல்லு..." என்று உள்ளே பொங்கிய எரிச்சலை அடக்கிக் கொண்டேன் நான்.

"எங்க அக்கா புருஷன் குணத்திலே தங்கம்; பெண்டாட்டியைத் தலை மேல் தூக்கி வச்சகிட்டு கொண்டாடறவர்; அக்காவை விட்டுப் பிரிஞ்சு ஒரு நாள்கூட தனியே இருக்க மாட்டார்...அப்படி இப்படின்னு அப்பட்டமாய் என்கிட்டே பொய் சொல்றா...இப்படி பொய் சொல்ற பொண்ணை நம்ம வீட்டு மருமகளாய் ஏத்துக்க எனக்குச் சம்மதமில்லை..." என்று அழுத்தமாகச் சொல்லி முத்தாய்ப்பு வைத்தாள் என் மனைவி.

மனைவியின் நினைப்பு எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

"காமாட்சி! ராதா சொன்னது 'பொய்' என்றாலும், அந்தப் பொய்யினாலே நமக்கோ, வேறே யாருக்குமோ எந்தக் கெடுதலும் ஏற்படலியே...? அதனாலே அது பொய் இல்லை; உண்மை மாதிரிதான். ஒரு நல்ல காரியத்துக்காகப் பொய் சொன்னாலும், அது உண்மைதான் என்று வஞ்ஞவரே பாடியிருக்கிறார் தெரியுமா?"

“ஆமா...உங்க வளினுவரும், நீங்களும்!...வள்ளுவர் பாடினது, பஸ்ஸிலே எழுதுறதுக்கும் மேடையிலே பேசுற துக்கும்தான் லாயக்கு...இந்தக் காலத்து நடைமுறைக்கு ஒத்து வராதுங்க...” என்ற திருக்குறளைத் தூக்கி உடைப்பில் போட்டாள் என் மனைவி.

“காமாட்சி! ராதா ஏன் அந்தப் பொய்யைச் சொன்னாள்? அவளைப் பொறுத்தவரை, இன்னிக்கு நீ யாரோ ஒரு வேற்று மனுஷிதானே? தன் குடும்பத்து விஷயம், மூணாவது மனுஷாளுக்குத் தெரிய வேண்டாம்னுதானே, அப்படிச் சொன்னாள்? ஒரு படிச்ச, கெட்டிக்காரப் பொண்ணு அப்படித்தான் இருப்பாள். தன் வீட்டிலே நாலு சுவர்சளுக்குள்ளே நடக்கிறதையெல்லாம், வெளியிலே சொல்லிப் பரப்பறது நல்ல குணமா...நாளைக்குக் குடும்பத்துக்குள்ளே எவ்வளவோ நல்லது கெட்டது நடக்கும்; நமக்கு ரெண்டு பெண்கள் இருக்கு; அதுகளுக்கு குடும்பம் ஏற்பட்டுட்டா, அந்தக் குடும்பங்களிலேயும் எவ்வளவோ நடக்கும். அதெல்லாம் வெளியே பரவினால் நமக்கு எப்படி இருக்கும்?...நம்ம வீட்டு விஷயத்தை நம் வீட்டுக்குள்ளேயே மறைச்ச வச்சுக்கிட்டு, வெளியே நல்லபடியாச் சொல்றது தானே, ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கியமான குணம்?” என்று நான் விளக்கிச் சொன்னதும், சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றாள் காமாட்சி.

பிறர் குடும்பத்துத் தவறுகளை மோப்பம் பிடித்து வம்பளக்கும் சாதாரண பெண்ணின் குணத்தைத் தாண்டி, அந்தக் குடும்பத்தவையின் சிந்தனை, எதிர்காலத்திற்குள் பாய்ந்து ஓடியது...

“நீங்க சொல்றது சரிதான்...அந்த ராதாவையே நம்ம மருமகளாக்க ஏற்பாடு செய்வோம்...” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள் என் மனைவி.

நன்றி : ‘தேவி’

ஒரு மணமகள் மீண்டும் மகள் ஆகிறாள்!

இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் அவள் கோயிலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும். பத்து மணி முப்பது நிமிஷத்துக்கு முகூர்த்த நேரம். இப்பொழுது புறப்பட்டால், டாக்ஸி பிடித்துப் போய்ச் சேர சரியாயிருக்கும். மோகனா, விசுவம் சொன்னபடி, எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஒரு சூட்கேஸில் வைத்துக் கொண்டு புறப்படத் தயாராக விட்டாள்.

அப்பா பழநிவேலு, டெல்லியில் திரைப்படங்கள் சம்பந்தமான ஒரு கமிட்டியின் கூட்டத்திற்கு நேற்றே விமானத்தில் போய்விட்டார். இனி, வீட்டிலிருந்து யாருக்கும் தெரியாமல் கோயிலுக்குப் புறப்பட வேண்டும். ஹாலில் உட்கார்ந்தபடி, அம்மாவிடம் என்ன பொய் சொல்லி வெளியே கிளம்புவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் வெளியே கிளம்பும்போது, அந்த சூட்கேஸையும் கொண்டு செல்ல வேண்டும்? அதுவும் அவளுக்கு ஒரு பிரச்சனையாயிருந்தது.

சமையல் உள்ளிருந்து அம்மாவின் குரல் கேட்டது.

“மோகனா! அடுப்பிலே, பூரிக்குக் கிழங்கு வெந்து கிட்டிருக்கு...பார்த்து இறக்கிவை...வேலைக்காரி மாரிடீ.

கெட்டுக்குப் போயிருக்கிறா...நான் குளிச்சட்டு வந்திட
‘தேன்...’

அப்பாடா!...நிம்மதிப் பெருமுச்சு வந்தது மோகனா
வுக்கு. அம்மா பாத்ருமைவிட்டு வெளிவரக் கால் மணி
நேரத்துக்குமேல் ஆகும். வேலைக்காரி காய்கறி மார்க்
கெட்டிலிருந்து திரும்ப அரை மணியாகும். இனி, தோட்டக்
காரன் மட்டும்தான்...

‘அவனைச் சமாளித்து விடலாம்’ என்ற தைரியத்துடன்,
சூட்கேனோடு தன் அறையிலிருந்து கிளம்பி, போர்ட்டி
கோவிற்கு வந்தான் அவன். வெளியே, தோட்டக்காரனைக்
காணோம்!...இப்போது அவளுக்கு ஒரு தடையும் இல்லை.
கூண்டிலிருந்து தப்பிப் பறக்கும் கிளியாய், மோகனா
வேகமாக சூட்கேசுடன் தெருவுக்கு வந்து, பக்கத்து டாக்ஸி
ஓடாண்டுக்குச் சென்றான்.

‘‘வா, மோகனா!...எங்கே புறப்பட்டுட்டே?’’ சிரித்த
படி முன்னால் வந்து நின்றான் முருகேசன்,

நல்ல வேளை!...திருநீர்மலை போவதற்கு ஒரு நம்பிக்
கையான டாக்ஸி கிடைத்திருக்கிறதே என்ற மகிழ்ச்சி
அவளுக்கு. முருகேசன் பக்கத்து வீட்டுக்கார இளைஞன்.
பி. காம். முடித்துவிட்டு, வேலை கிடைக்காமல் அலைந்
தான். கடைசியில், டிரைவர் லைசென்ஸ் வாங்கி, டாக்ஸி
ஓட்டலாம் என்று முடிவு செய்து, உதவிக்கு அவன் தந்தை
பழநிவேலுவை அணுகினான். அந்தப் பட்டதாரியின்
முயற்சியைப் பாராட்டி, அவர் அவன் டாக்ஸி வாங்கு
வதற்குப் பணம் கடன் கொடுத்து உதவினார். மாதாமாதம்
அந்தக் கடனை அவருக்குத் திருப்பிச் செலுத்திக் கொண்
டிருந்தான் முருகேசன்.

‘‘திருநீர்மலைக் கோயிலிலே என் தோழிக்குக்
கல்யாணம். அதற்குத்தான் கிளம்பினேன், முருகு!’’ என்று
பாதி உண்மையும் பாதி பொய்யுமாகக் கூறிச் சமாளித்தான்
மோகனா.

“ஏன் நம்ம வீட்டுக் காரி எங்கே?”

“அப்பா டெல்லி போனதும், டிரைவர் லீவ் எடுத்துக் கிட்டு ஊருக்குப் போயிட்டார். அதனால்தான் டாக்ஸி யிலே போகலாம்னு வந்தேன்.”

“டாக்ஸி வேணும்னா, தோட்டக்காரன்கிட்டே சொல்லியனுப்பி இருக்கலாமே. நான் பங்களாவுக்கே வண்டியைக் கொண்டு வந்திருப்பேன் இல்லையா?” என்ற அவனுடைய கேள்விக்கு அவளிடமிருந்து உடனே பதில் வராததைக் கவனித்த முருகேசன், அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு: “சரி, வண்டியிலே ஏறு...” என்று பின் கதவைத் திறந்தான்.

டாக்ஸி, திருநீர்மலையைக் குறி வைத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது...போகும்போதே அடிக்கடி பின்னால் திரும்பி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான் முருகேசன்.

“மோகனா! நீ திருநீர்மலைக்குப் போகிறது, அப்பாவுக்குத் தெரியுமா?” என்று மெதுவாய்—ஆனால் அழுத்தமாகக் கேட்டான் அவன்.

“தெரியாது”—கதவு வழியாக, நடந்து செல்லும் சென்னைக் காட்சிகளைப் பார்த்தவாறு சுருக்கமாக, ஜாக்கிரதையுணர்வுடன் பதில் சொன்னான் அவன்.

“அம்மாவுக்கு?”

“தெரியாது.”

“அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரியாம, அப்படி என்ன கல்யாணம்? யார் அந்தத் தோழி?” என்று கூர்மையாகத் தைத்த அவனுடைய கேள்விகள், அவளைத் திணற வைத்து விட்டன. அவளது அழகிய முகமெங்கும் பூத்த வியர்வை மொட்டுக்களை, சேலைத் தலைப்பால் மெல்ல ஒற்றித் துடைத்துக் கொண்டாள் மோகனா. தொடர்ந்து

முருகேசன் கேட்ட கேள்விகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் உண்மையைக் கூறிவிட்டான் அவள். அப்படி அவனிடம் உண்மையைச் சொல்வதனால், ஏதும் உபத்திரவம் இனி ஏற்பட முடியாது என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு இருந்தது.

“முருகு!...நான் எங்க காலேஜிலே எம். ஏ. படிச்ச விசுவத்தைக் காதலிக்கிறேன். அவர் ஏழையென்றாலும், ரொம்ப நல்லவர். ஆனால் அப்பா, எங்க காதலை வன்மமாய் எதிர்க்கிறார்...விசுவோட நான் பழகக் கூடாதுங்கிற துக்காக, என் படிப்பையே நிறுத்திட்டார் முருகு; எத்தனையோ காதல் கதைகளை ‘ஹிட்’ படமாக எடுத்த அப்பா தன் மகளோட காதலை அங்கீகரிக்க மாட்டேன்கிறார்...” என்று ஆத்திரத்தில் பொங்கிக் குமுறினாள் மகள்.

“மோகனா! சினிமாங்கிறது, பார்த்து ரசித்து மகிழத்தான்; பார்த்து நடந்து கொள்ள இல்லே...சினிமாவிலே, காதலனும் காதலியும் கடைசியிலே செத்துட்டா, அந்த ட்ராஜடி வவ், பெரிய ‘ஹிட்டாகி வெற்றியடையும்...ஆனா அதே மாதிரி, தாம் பெற்ற பிள்ளைகள் காதலாலே சாக, பெற்றவங்க மனசு இடங்கொடுக்குமா?” என்று கேட்டான் முருகேசன்.

“நான் சாகிறதுக்காகக் காதலிக்கலே, முருகு!...இன்னிக் குத் திருநீர்மலையிலே எனக்கும் விசுவத்துக்கும் கல்யாணம் தடக்கப் போகுது...திருநீர்மலைப் பெருமாள்மீது அப்பா வுக்குப் பக்தி அதிகம். அதனால்தான் அந்தக் கோயிலைத் தேர்ந்தெடுத்தோம். அங்கே கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு, தம்பதிகளாக அப்பா முன்னாலே வருவோம்—”

“அவர் உங்க கல்யாணத்தை ஏத்துக்கலேன்னா?”

“அதனாலே பரவாயில்லை...நான் வயதுக்கு வந்திட்ட மேஜர் பொண்ணு...கல்யாண விஷயத்திலே எனக்கு உரிமை இருக்கு. எங்கப்பா என்னைத் தடுக்க முடியாது...” என்று முழங்கினாள் மகள்.

அவளுடைய ஆவேசம் கொப்பளிக்கும் வார்த்தைகளின் சூட்டிலே, அமைதியாகிவிட்டான் முருகேசன். சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு, மீண்டும் பேச்சைத் தொடர்ந்தான் அவன் : “மோகனா! அந்த சூட்டுகளிலே துணி மணிகளை வச்சிருக்கியா?”

“ஆமா...கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய பட்டுச்சேலை, துணிகள் வச்சிருக்கேன்...”

“நகைகள்?”

“நகைகளும் தான்...என்னோட நகைகளை மட்டும் எடுத்து வந்திருக்கேன்...”

“நீ உரிமையுள்ள, சுதந்தரமான மேஜர் பொண்ணு. அப்பாவோட பேச்சைக் கேட்கத் தேவையில்லேனு சொன்னியே. அப்புறம் அப்பாவுக்கு உரிமையான நகைகளை மட்டும் நீ எடுத்துக்கிட்டு வரலாமா?” என்று நிதானமாக முருகேசன் கேட்ட கேள்வி, வயது வந்த பெண்ணின் நெற்றிப் பொட்டில் ‘ணங்’ என்று மோதித் தெறித்தது.

உண்மையில், அவளுக்கு அந்த நகைகளை எடுத்துவர விருப்பமில்லைதான். கட்டிய புடவையோடு வீட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டும் என்றுதான் அவள் நினைத்தாள். ஆனால் விசுவத்தின் நினைப்பு வேறாக இருந்தது.

“டியர்...உன் அப்பாவோட எந்தச் சொத்தும் நமக்குத் தேவையில்லைதான். ஆனால், நம் கல்யாணத்தன்னிக்கு நீ சரிவரலங்காரங்களுடன், நகைகளுடன் மணப்பெண்ணாய்க் காட்சியளிக்க வேணும்னு எனக்கு ஒரு ஆசை...எனக்குக் கிடைச்சிருக்கிற மனைவி விஷயத்தில் நான் எவ்வளவு பெரிய அதிர்ஷ்டசாலினு எல்லோருக்கும் — என் உறவுக்காரங்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் தெரியணும். அதுக்காக நீ கல்யாண மேடையில் மட்டுமாவது உன்னோட எல்லா நகைகளோட இருக்கணும். கல்யாணம் முடிஞ்சதும், நம்ம வீட்டுக்குப் போயிட்டு, அப்படியே உங்கப்பாவிடம் போய்,

எல்லா நகைகளையும் திருப்பிக் கொடுத்துடறோம். ஓ. கே.?" என்று காதலன் வேண்டிக் கொண்டது, அவளுக்குச் சரியாகவே பட்டது. அதனால்தான் வீட்டில் இருந்து துணிமணிகளோடு எல்லா நகைகளையும் சூட்கேஸில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

காதலனின் விருப்பத்தைப் பற்றி, முருகேசனிடம் சொன்னாள் மோகனா.

"ஓ...அப்படியா? பரவாயில்லை...உன் காதலன் ஏழை யாபிருந்தாலும், தன்மானம் உள்ளவன்தான் போல் இருக்கு!..." என்று பாராட்டினான் முருகேசன்.

• • •

திருநீர்மலைக் கோயில் வாசலில், விசுவம் ஆர்வத் துடன் காதலியை வரவேற்றான். கல்யாண மண்டபத்தில் விசுவத்தின் சில உறவினர்களும் நண்பர்களும் புரோகிதரும் காத்திருந்தார்கள். "வா, மோகனா! உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறோம். டாக்ஸி டிரைவருக்கு எவ்வளவு கொடுக்கணும்?" என்று கேட்டான் விசு.

"அதெல்லாம் அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம், ஸார்!...முதல்வே, கல்யாண வேலையைக் கவனியுங்க... மோகனாவின் பக்கத்து வீட்டுக்காரன்தான் நான்..." என்று சிரித்தான் முருகேசன்.

"அப்படியா?...வெரிசூட்...அப்படின்னா, நீங்களும் எங்க கல்யாணத்துக்கு ஒரு முக்கிய சாட்சியாயிடறீங்க ... உட்காருங்க..." என்று சிரித்தபடி சொல்லி விட்டு, மோகனா வின் பக்கம் திரும்பினான் விசு.

"நகை, புடவை எல்லாம் கொண்டு வந்திட்டே இல்லியா?" என்று ஆவலுடன் விசாரித்தான் அவன்.

“ஓ...நீங்க சொன்னபடியே எல்லாம் எடுத்து வந்திருக்கேன்...” என்று கரிய விழிகளின் வழியாகச் சிரித்தான் மோகனா.

“சரி, நேரமாகுது...சீக்கிரம் மணப்பெண்ணாய்ப் பட்டுடுத்தி நகையெல்லாம் போட்டுக்கிட்டு வா...” என்று அவசரப்படுத்தினான் விசு.

அங்கிருந்த சில பெண்களின் உதவியுடன், மணப்பெண் அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டு எதிரே வந்தான் மோகனா...உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை, தங்கமும் வைரமும் நவரத்னமுமாக மின்னும் அந்த அழகைப் பார்த்து ரசித்தான் விசு.

“மோகனா! இந்த டிரஸ்ஸிலே நீ எப்படி இருக்கே, தெரியுமா? சாட்சாத் மகாலெக்ஷ்மி மாதிரி அழகாயிருக்கிறே!” என்று, தன் விரிந்த விழிகளால் அவளை விழுங்கிய படி, தன்னை மறந்து சொன்னான் விசு. பக்கத்தில் நின்ற முருகேசன், கடகட என்று சிரித்தான். எல்லோரும் திகைப்புடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“என்னங்க, ஏன் சிரிக்கிறீங்க?” என்று குரோதம் பொங்க அவனைப் பார்த்தான் விசு.

“நீங்க மோகனாவைப் பார்த்துச் சொன்னீங்களே— அழகாயிருக்கிறேனு—அது சரி!...ஆனா, மகாலெக்ஷ்மி மாதிரி னு சொன்னீங்களே, அது தப்பு...ஏன்னா, மகாலெக்ஷ்மி இமிட்டேஷன் நகைகளைப் போட்டுக் கிட்டிருக்க மாட்டா!” என்று சிரித்தபடி முருகேசன் விளக்கியதும், விசுவுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

திடுக்கிட்டும். பேசுன மோகனா, முருகேசனைப் பார்த்தாள். “முருகு, என்ன சொல்றீங்க?”

“உண்மையைச் சொல்றேம்மா...நீ போட்டிருக்கிற நகையெல்லாமே போலி, இமிட்டேஷன்...உண்மையான

தங்கமோ, வைரமோ இல்லை..." என்று நிதானமாகச் சொன்னான் முருகேசன்.

"நோ...நீங்க உளர்நீங்க!" என்று பொங்கி வெடித்தாள் அவன்.

"மோகனா! ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாலே நடந்த இந்த விஷயம், உனக்கோ, அம்மாவுக்கோ தெரியாது... உங்கப்பா சினிமா கம்பெனியிலே எதிர்பாராத வகையிலே பெரிய நஷ்டம் ஏற்பட்டு, கடன் அதிகமாயிடுச்சு...அந்தக் கடனைத் தீர்க்கிறதுக்காக, வீட்டிலே இருந்த நகைகளை யெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டுப் போய் விற்பனைக் கடனை அடைச்சார். நகைகளை விற்கிற இடத்துக்கு, தன் காரில் போக வெட்கப்பட்டு, என்னோட வண்டியில்தான் போனார்... அல்லா நகைகளையும் வித்திட்டு, அந்த நகைகள் மாசுறியே கவரிங் நகைகள் வாங்கிக்கிட்டு வந்தோம்" என்று அமைதியாக விவரித்தான் முருகேசன்.

"நோ...இந்த நகையெல்லாம் ஒரிலினல்தான்...நீங்க ஏதோ உள்நோக்கத்தோடே இப்படி அபாண்டமாய்ப் போய் சொல்றீங்க!...யூ ஸ்கவுண்ட்ரல்...கெட் அவுட்" என்று சீறிப் பாய்ந்தாள் மோகனா.

முருகேசன் நிதானத்தை இழக்கவில்லை. "மோகனா! ஆத்திரப்படாதே...உங்க அப்பா ஏழையாயிட்டா என்ன, உங்க காதலர் உன்னைக் கண்கலங்காம வச்சுக் காப்பாத்துவார்..." என்று விசுவத்தைப் பார்த்தான் அவன்.

விசுவின் உண்கள், அவனைத் தீர்க்கமாக எதிர்கொண்டு பார்த்தன. "நீங்க சொல்றதெல்லாம் உண்மையா?"

"எல்...சந்தேகம் இருந்தா, பக்கத்திலே ஒரு ஆசாரியை அழைச்சு வந்து நகைகளைப் பார்க்கச் சொல்லுங்க...ஏன் இதை இப்போ சொல்றேன்னா, உங்க குடும்ப வாழ்க்கை ஒரு பொய்யிலே ஆரம்பிச்சிருக்கிற விஷயம்; பின்னாலே

உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிட்டா, உங்களுக்குள்ளே வீணாகு முப்பம், மிஸ் அண்டர்ஸ்டாண்டிங் ஏற்படலாம் இல்லியா?... அதுக்காகத்தான் இப்பவே உண்மையை வெளிப்படுத்தினேன்..." என்று உறுதியான குரலில் தெளிவுபடுத்தினான் முருகேசன்.

மணமேடை முன் உட்கார்ந்திருந்த புரோகிதர், "வாங்கோ...நாழியாயிடுத்து...முகூர்த்த நேரம் முடிஞ்சிடப் போகுது...அதுக்குள்ளே மாங்கல்ய தாரணம் முடிஞ்சிடணும். வாங்கோ..." என்று குரல் கொடுத்தார்.

"ஆமா ஸார்!...முகூர்த்த நேரம் தாண்டிடப் போவுது. சீக்கிரம் தாலி கட்டுங்க. மணமேடையில் போய் உட்காருங்க..." என்று அவசரப்படுத்தினான் முருகேசன்.

ஆனால் விசுவம் நகரவில்லை. "நோ...இப்படி மோசடி பண்ணுற பெண்ணை நான் கட்டிக்கத் தயாராயில்லை" என்ற அவனுடைய பிரகடனம், மோகனாவின் செவிகளில் இடியாக விழுந்தது.

"விசு! என்ன சொல்றீங்க நீங்க?" என்று ஈரம் பொங்கும் விழிகளால் காதலனை ஏறுட்டுப் பார்த்தான் மோகனா.

"மிஸ்டர் விசு! நீங்க காதலிச்சது மோகனாவைத் தானே? நகைகளை இல்லியே?...கீழ்க்...தாமதம் செய்யாம உங்க காதலி கழுத்திலே தாலி கட்டுங்க. ஸார்!..." என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டுக் கொண்டான் முருகேசன்.

"நோ..." என்று, தன் கழுத்தில் போட்டிருந்த மாலை யைக் கழற்றி வீசியெறிந்து விட்டு, அங்கிருந்து நகர்ந்தான் காதலன்.

அவனைப் பரிந்து கொண்ட மோகனா, அதிரந்து நொறுங்கிப் போய் விட்டான். முகமெல்லாம் வெளுத்து

கால்கள் தள்ளாடி, உடம்பெல்லாம் துவண்டு, கீழே சரியப் போன அவனை, மெதுவாகத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான் முருகேசன்.

“முருகு!...புறப்படுங்க ... வீட்டுக்குப் போகலாம் ...” என்று மெலிந்த குரலில் சொன்னான் மோகனா.

சிறிது தூரம் டாக்ஸியில் சென்றதும், மோகனா மன அதிர்ச்சியிலிருந்து மீண்டு, நிதானத்திற்கு வந்து விட்டான். “முருகு! நீங்க சொன்னது உண்மையோ, பொய்யோ— ரொம்ப நல்லதாய்ப் போச்சு...இப்போதான் விசுவினுடைய உண்மையான சொரூபம் எனக்குப் புரிஞ்சது...ஒரு அயோக்ய னிடமிருந்து தப்பிச்சுக்கிட்டேன்...”

“மோகனா! உன்னுடைய நகை எதுவும் போலி இல்லை, உன் காதலன்தான் போலி!” என்று சிரித்தான் முருகேசன்.

“முருகு! அப்படின்னா நீங்க சொன்னதெல்லாம்—?”

“எல்லாம் என்னோட கதை வசனம், டைரக்ஷன்!... உன்னோட இளமைக் கண்ணுக்கு அந்த விசு காதலனாய்த் தெரிஞ்சிருக்கான். ஆனா, அவனைப் பார்ந்த உடனே, என்னோட அனுபவக் கண்களுக்கு அவன் ஒரு அயோக்கி யன்னு சந்தேகம் ஏற்பட்டுடுச்சு...அவன் உன்னைப் பணத்துக்கும் நகைக்கும் தான் காதலிக்கிறான். நகைகளை அவன் மோசடி பண்ணிடுவான்னு எனக்குத் தோணிச்சு. அதனாலேதான் அப்படி ஒரு பொய்யைச் சொன்னேன்...”

“முருகு!—உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுனு தெரியலே...” என்ற அவளுடைய குரல், உணர்ச்சி மேலீட்டில் தழதழத்தது.

“நன்றியெல்லாம் எதுக்கு?...தினசரி நான் சாப்பிடற சோறு, உங்கப்பா போட்ட பிச்சை...மோகனா! பக்கத்து

விட்டுக்காரன் வாழ்க்கையை நல்லபடியாக அமைச்சிக் கொடுக்கிற உங்கப்பா, பெற்ற மகளோட வாழ்க்கையை நல்லா அமைச்சிக் கொடுக்க மாட்டாரா?...'' என்ற அவனுடைய கேள்வி, மோகனாவின் நெஞ்சில் ஆழமாகத் தைத்து உலுக்கியது. மீண்டும் அப்பாவின் மகளாக, மோகனாவைப் பங்களாவுக்குள் இறக்கி விட்டு விட்டுத் திரும்பினான் முருகேசன்.

நன்றி : 'குங்குமம்'

தனிக் குடித்தனம்

பூமாயி அம்மன் கோயிலில் லட்சார்ச்சனை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது பானுமதி, அந்தக் கேள்வியை எல்லா மனைவிகளும் கேட்கிற மாமூல் கேள்வியை—கேட்டு விட்டாள்!

‘யூ டீ பானுமதி?’ என்று சிவராமன், அவளைத்திருப்பிக் கேட்க முடியவில்லை. அவன் கேட்பதில் நியாயம் இருப்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. வேறொருத்தியாக இருந்தால், எத்தனையோ நாட்களுக்கு முன்பாகவே தனிக்குடித்தனம் போயிருப்பாள். படித்த பண்புள்ள பானுமதியால்தான் இத்தனை நாள் மாமனார் வேதாசலத்தின் குணத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடிந்தது.

வெளியிலே கேட்டால் ‘யார் வேதாசலமா? தங்கமான மனுஷராச்சே! அனாவசியமாய் யார் விஷயத்திலும் தலையிட மாட்டார்; தானுண்டு, தன் வேலையுண்டுன்னு இருப்பாரே?’ என்றுதான் எல்லோரும் ‘சர்டிப்பிக்கேட்’ கொடுப்பார்கள்.

ஆனால் வீட்டுக்குள்ளே—?

சிவராமனுக்கே, அப்பாவை நினைத்தால் சிம்ம சொப்பனம்தான்; எப்பொழுது சீறி விழுவார் என்று யாருமே எதிர்பார்க்க முடியாதபடி சீறிவிழுவது அவருடைய ஸ்பெஷாலிட்டி!

வீட்டிலே ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஓர் இடம், ஒவ்வொன்றும் அதனதன் இடத்திலே இருக்க வேண்டும். கொஞ்சம் இடம் மாறிவிட்டாலும், அவர் கோபத்தில் தாண்டிக் குதிப்பார்; நாற்காலியாக இருந்தாலும் சரி, விளக்குமாறாக இருந்தாலும் சரி, அதது அதனதன் இடத்தில் இருக்க வேண்டும்.

எப்போதும் கோபம் அவர் மூக்கு நுனியிலே நின்று கொண்டிருக்கும். துர்வாசருடைய ஏகபோக சொத்தை, எஸ்டேட் வரி கழிக்காமல், அப்படியே ஸ்வீகரித்துக் கொண்ட வாரிசு அவர். சமையலிலே ஓர் உப்புக் குறைந்தாலும் கூடினாலும், சாப்பாட்டுத் தட்டைத் தூக்கி மனைவியின் முகத்தில் எறிந்து விடுவார். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் அவர் ப்ளேடு, ரேஸர் எடுத்து ஷேவ் செய்து கொள்வது முதல், இரவு படுக்கையில் பால் சாப்பிட்டுத் தூங்கும் வரை ஜானகி உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பாள். அதற்குப் பிறகுதான் 'அப்பாடா, ஒருநாள் நல்லபடியாகக் கழிந்தது' என்று நிம்மதியாகப் படுப்பாள்.

இந்தச் சிடுமுஞ்சித்தனமும் கோபமும் வேதாசலத்தின் ஒரு பக்கம்தான்; மறுபக்கத்தில், அவருடைய நல்ல குணங்களைப் பார்க்க வேண்டும். இடி இடிக்கிற வானம்தான் மழைபொழியும் என்பார்களே, அது மாதிரி குடும்பத்தில் அன்புகாட்டும் போது மழையாகப் பொழிவார்.

கடைவீதிக்குப் போனால் ஜானகிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அருமையான துணிமணிகளை, அவர்கள் கேட்காமலே வாங்கி வந்து கொடுப்பார். வெளியூர் போனால், ஒரு பையிலே பூவும் மறு பையிலே ஸ்வீட் பொட்டலங்களுமாகத்தான் திரும்புவார். கோயில், குளத்துக்குப் போன மனைவி மக்கள் திரும்பி வரச் சிறிது நேரமாகி விட்டால், உடனே தானே போய்க் கூட்டி வருவார். நல்ல சினிமா என்று கேள்விப்பட்டால், அவரே

டிக்கெட் ரிசர்வ் செய்து, குடும்பத்தாரை அழைத்துப் போவார்.

குறித்த ஊர் குறித்த இடத்தில் இருக்கும் தேசப்படம் மாதிரி, வீட்டையும் வைத்திருக்கும் வேதாசலத்திற்கு வாய்த்த மருமகளோ, நேர் எதிரிடையான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள். பானுமதியின் வீட்டிலே ஒவ்வொருவரும் — அப்பா முதல் சின்னக்குழந்தை வரை — தனித்தனி ராஜா தான். அப்பாவின் ஓத் பேஸ்ட் வரவேற்பறையில் வாந்தி எடுத்தவாறு கிடைக்கும்; சமையலறைத் தோசைக்கரண்டி தம்பியின் டேபிள் டிராயரிலே ஒளிந்து கொண்டு கண்ணாமூச்சி விளையாடும்; தங்கையின் 'பெட்டி கோட்' முகப்பில் வருபவர்களைப் பாரிக்க வெட்கப்பட்டு ஒருமுலையில்வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு கிடக்கும்! பெரிய பூகம்பம் ஏற்பட்ட ஊர்போல, வீடு முழுவதும் சாமான்கள் தாறு மாறாகச் சிதறிப் போய்க் கிடக்கும். அவசரத்துக்கு, ஒரு அமைமாரியைக்கூட கண்டு பிடிக்க முடியாது.

ஒவ்வொரு நாளும் பானுமதி கல்லூரிக்குப் புறப்படும் போது, அவளுடைய பாடப்புத்தகங்களைத் தேடி எடுக்கவே ஒருமணி நேரமாகும்.

“டேய் சிட்டிப் பயலே! என் கெமிஸ்ட்ரி ரெக்கார்ட் எங்கே? டேய் குண்டோதரா? என் டிசெக்ஷன் பாகிஸ் எங்கேடா?” என்று ஒவ்வொரு ஆளாகக் கூப்பிட்டுத் திட்டிக் கொண்டே தேடிக் கொண்டிருப்பாள் பானுமதி.

சிட்டிப்பயல் இதே மாதிரி தன் ஷுவைத் தேடிக் கொண்டிருப்பான். ‘குண்டோதரன்’ கோபு, பேனாவைக் காணாமல், வலை போட்டுத் தடவிக் கொண்டிருப்பான்; தங்கை சுமதி, ஹோம்வொர்க் நோட்டுக்காக வீடுமுழுவதும் சுற்றி, திக் விஜயம் செய்து கொண்டிருப்பாள்.

அரசியல் கட்சிகளின் கொள்கைகளைப் போல், நிலை யில்லாமல் குழம்பிக் கிடக்கும் அதே வீட்டுச் சூழ்நிலையில்

வளர்ந்த பானுமதிக்கு, வேதாசலத்தின் வீட்டிலே சம்பந்தம் பேசியபோது, அவள் ரொம்பவும் பயந்து போனாள்.

“என்னப்பா, அந்த வீட்டுப் பெரியவரைப் பத்திக் கேள்விப்பட்டேனே. எப்ளேஸ் ஃபார் ஈச்; அன்ட் ஈச் இன் இட்ஸ் ப்ளேஸ்ன்னு அவர் வீட்டிலே குண்டுசி கூட, வச்சபடி இருக்க வேண்டுமாமே?...நாம் வீட்டையே தொலைச் சிட்டுத் தேடறவங்களாச்சே அப்பா!” என்று கையைப் பிசைந்தாள் பானு.

“அதனாலே என்னம்மா, நீ அவரையா கட்டிக்கப் போறே? அவர் பையன் சிவராமனை த்தானே கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறே?” என்று, ஒரு பெரிய மகத்தான உண்மையைக் கண்டு பிடித்துச் சொன்ன அதிமேதவித்தனப் பெருமையிலே, உடல் குலுங்கச் சிரித்தார் ராமையா.

“எனக்கென்னமோ பயமாயிருக்கப்பா!...

“பயப்படறதுக்கு ஒண்ணுமில்லேம்மா! ... பையன் ரொம்பத் தங்கமான பிள்ளை, எம்.ஏ. படிச்சிருக்கான், உள்ளூரிக் காலேஜிலே அசிஸ்டண்ட் ப்ரொபஸராய் ஃபோர் டிஜிட் சம்பளம் வாங்குறான். க்ளாஸ் ரூமிலே அதிகமாய்ப் பேசுறதினாலே, வீட்டிலே வாயைத் திறக்கமாட்டானாம்— சாப்பிடற நேரம் தவிர!” என்று ஒரு பழைய ஜோக்கைச் சொல்லித் தான் மட்டும் சிரித்துக்கொண்டு, மகளுக்குத் தெரியம் ஊட்டினார் ராமையா.

சம்பந்தியின் சிடுமுஞ்சித் தனத்துக்குப் பயந்து, ஒருமணி யான மாப்பிள்ளையை விட்டுவிட அவருக்கு மனமில்லை.

“பானு! உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா?...வேதாசலம் வீட்டிலே பெண்டாட்டி பிள்ளைகளிடம்தான் அப்படி நெருப்பாயிருப்பாராம்; மத்தவங்ககிட்ட ரொம்ப நல்ல படியாய் நடந்துக்குவாராம், நீ கவலைப்படாதே; உன்னிடம்

அவர் எரிந்து விழ மாட்டார்...' என்று மகளிடம் சொல்லிக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டார் ராமையா.

ஆனால் கல்யாணம் முடிந்து, அவள் புக்கம்போன மறுநாளிலிருந்தே அவளும் வேதாசலத்தின் கோபத்துக்குள்ளாகித் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள், அவருடைய அறையைப் பெருக்கிச் சுத்தப் படுத்திய பானுமதி, மேஜையின் வலப் பக்கம் இருந்த வாக்கிங் ஸ்டிக்கை, மறதியாக இடப் பக்கம் வைத்து விட்டாள். அன்று மாலை, நாய்க் குட்டியுடன் வாக்கிங் புறப்பட்ட வேதாசலம், கோபத்தில் 'வள்வள்' என்று குலைக்காத குறையாய்ச் சீறி விழுந்தார்.

“சீ! அந்நீவு கெட்ட ஜென்மங்கள்! வச்ச சாமான் வச்ச இடத்திலே இருக்க மாட்டேங்குதே!...நான்ஸென்ஸ்...! வாக்கிங் ஸ்டிக்கைத் தேடி எடுக்கறதுக்கே ஒரு வாக்கிங் போகணும் போலிருக்கு...” என்று பொரிந்து தள்ளிவிட்டுத் தான் புறப்பட்டார்.

இன்னொரு நாள் அவள் தன் உள் பாவாடையைத் துவைத்து உள் அறையில் காயப் போடாமல், மேலே மொட்டை மாடிக் கொடியிலே காயப் போட்டிருந்தாள். எதிர்பாராத விதமாக அங்கே போன வேதாசலம், அதைப் பார்த்துவிட்டார்.

“சே! என்ன இது. நான்ஸென்ஸ்?...இதையெல்லாம் இப்படியா மொட்டை மாடியிலே காயப் போடறது? கரிமம்! காத்தடிச்சுக் கீழே தெருவிலே விழுந்திட்டா, அதை எவனாவது எடுத்திட்டா? சீ!...”

இதைக் கேட்டதும் பானுவின் கண்களில் நீர் முட்டித் தளும்ப, முகம் அவமானத்தால் சாம்பியது.

இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்கள் ... ஏச்சுகள் ... பேச்சுகள்.

அவர் வீட்டிலே பெண்டாட்டிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கிடைத்த 'மரியாதை' தான் அந்த மருமகளுக்கும்.

பொறுமையின் எல்லையைக் கடந்துவிட்ட பானுமதி கடைசியில் கணவனிடம் "என்னங்க எப்போ நாம் தனிக் குடித்தனம் போகலாம்?" என்று, பூமாயி அம்மன் கோயிலுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பும்போது கேட்டுவிட்டாள்.

அவளுடைய மனநிலை, சிவராமனுக்குப் புரிந்தது. தன் அன்புக்குரிய இளம் மனைவியை இனிமேலும் மாமனார் கொடுமைக்குள்ளாக்கக் கூடாது என்று எல்லாக் கணவன் மார்களும் தீர்மானிப்பது மாதிரி—அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

"பானு! டோன்ட் வொசீரி... இன்னிக்கு ராத்திரியே அப்பாகிட்டே இதைப் பத்திப் பேசிடறேன்..." என்ற கணவனை நன்றி பொங்கும் நெடுங் கண்களால் ஏறிட்டும் பார்த்து அவனுடைய இடக் கையைத் தன் வலக் கைக்குள் அழுந்தப் பற்றிக் கொண்டு நடந்தாள் பானுமதி.

வீட்டு வாசலில் அவர்கள் காலடி எடுத்து வைத்த போது உள்ளிருந்து பேச்சுக் குரல் கேட்டது. ஜானகி கணவனிடம் உரத்தக் குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்னமோ, ஆட்டைக் கடிச்ச மாட்டைக் கடிச்ச, கடைசியிலே மனுஷனைக் கடிச்சது என்பாங்களே, அது மாதிரி, கடைசியிலே நீங்க வீட்டுக்கு வந்த மருமகள் கிட்டேயும் உங்க பரம்பரைக் கோபத்தைக் காட்டித் திட்ட ஆரம்பிச்சிட்டிங்களே?" என்று பொருமினாள் ஜானகி.

"ஏண்டி, உங்களையெல்லாம் ஏன் திட்டறேன்?"

"ஏன்னா, நாங்க நீங்க திட்டறதையெல்லாம் கேட்டுக்கக் கடமைப்பட்டவங்க..." என்று குறுக்கிட்டு நொடித்தாள் மனைவி.

“அப்படியில்லே, ஜானகி! வீட்டிலே உங்களையெல்லாம் கண்டிக்க எனக்கு உரிமையிருக்கு... வெளியே, ஆபீசிலே, ரோட்டிலே போறவங்களையெல்லாம் நான் கண்டிச்சுத் திட்டறதில்லை... என்னைப்பத்தி பானுவுக்கு நல்லாத் தெரியும். நான் அவளை மட்டும் கண்டிச்சுத் திட்டாம இருந்திட்டா, எனக்கு அவள் மேலே உரிமை இல்லேன்னு ஆயிடும். நம்மை யாரோ வேற்றாளாக மாமனார் நினைக்கிறாரினு அவன் நினைச்சிருவா-ஏன்னா, அவள் படிச்ச பொண்ணு, புத்திசாலிப் பொண்ணு, அதனாலேதான் நான் அவளையும் உங்களைத் திட்டுற மாதிரியே கண்டிச்சுப் பேசுறேன். தெரிஞ்சுதா?... உண்மையிலே பானு மாதிரி ஒரு நல்ல மருமகன் வாய்க்கிற துக்கு நாம் கொடுத்து வச்சிருக்கணும். அவளுடைய ஆறியையும் அன்பையும் பண்பையும் பத்தி, ஊரெல்லாம் தான் எவ்வளவு பெருமையாய்ச் சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன், தெரியுமா?”

அவர் குரலில் ஒலித்த பெருமையும், பூரிப்பும் மருமகனின் உள்ளத்திலே நறுக்கென்று மோதி எதிரொலித்தது.

சிவராமன் மெதுவாகத் தன் மனைவியின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அந்தப் படித்த, புத்திசாலிப் பெண், புன்முறுவலுடன் வலக் காலை எடுத்து வைத்துத் தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

நன்றி : ‘தேவி’

‘அவளைக் கேட்டுச் சொல்லுகிறேன்’

“என்ன சதாசிவம், ‘டெரிலின் ஷர்ட்’ ரொம்ம நல்லாயிருக்கே; என்ன விலை?” என்று கேட்டால், அவன் காமிரா முன் நிற்கும் புதுமுகம் போல விழிப்பான்!

“எனக்குத் தெரியாதப்பா! அவள் வாங்கிக்கிட்டு வந்தாள்” என்பான்.

இந்தப் பதில் எங்கள் ஆபீஸில் யாவரும் எதிர்பாராதது இல்லை. சொல்லப் போனால், இந்தப் பதிலை எதிர்பாரித்துதான் நாங்கள் எல்லோரும் சதாசிவத்திடம் கேள்வி கேட்பது!

சதாசிவத்தின் உணவு, உடை, பேச்சு, பழக்க வழக்கங்கள், போக்குவரவு எல்லாமே ‘அவளை’க் கேட்டுச் செய்வது தான். இந்த உலகமெல்லாம் இறைவனுள் அடக்கம் என்பார்களே ஞானிகள், அதைப் போல, சதாசிவத்தின் வாழ்க்கை முழுவதும் சரிவ் வல்லமையுள்ள ‘அவளு’க்குள் அடக்கம்!

திருமணமான பெண்களை மிஸஸ் பார்வதி நடராஜன், திருமதி பார்த்தசாரதி... என்றெல்லாம் சொல்வதுண்டல்லவா? அதே மாதிரி சதாசிவத்தை நாங்கள் ‘மிஸ்டர் விமலா சதாசிவம்’ என்று கேலி செய்வதுண்டு!

மனைவி சொல்லைத் தாண்டாத 'பதி விரதன்' சதாசிவத்தைப் பார்த்து எங்களுக்கெல்லாம் தாளாத கோபம். 'சேலை கட்டிய மாதருக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஓர் ஆண் மகன் நடக்கலாமா? அது ஆண்மையாகுமா? ஆண் வரிக்கத்திற்கே அழியாத அவமானமல்லவா?' என்று தீப் பொறி பறக்க வீர உரையாற்றுவாரிகள், ஆபீஸிலுள்ள ஆண் பிள்ளைகள். ஆனால் சதாசிவம் அந்தப் பேச்சை இடக் காதிலே வாங்கி வலக் காது வழியாக விட்டு விட்டு, அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தபடி நழுவிவிடுவான். இத்தனைக்கும் சதாசிவத்தின் மனைவி பெரிய பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணோ, கல்லூரியில் படித்த பட்டதாரியோ இல்லை. ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து, பத்தாவது வரை படித்த சாதாரண அழகிதான். அவளுக்கே இப்படி அடிமையாய்ப் போய் விட்டானே (அப்படியானால் பட்டதாரியான பெரிய இடத்துப் பெண்ணுக்கு அடிமையாகலாமா என்று கேட்கா தீரிகள்-அது வேறு விஷயம்!) என்று நாங்கள் ஆத்திரப் பட்டோம்.

“டேய், ரிட்டரின் போஸ்ட்! இன்னிக்கு எல்லாரும் சினிமாவுக்குப் போகலாமா?” என்று நாங்கள் கேட்ப துண்டு. (சதாசிவம் ஓய்வு நேரங்களில் ஏதேதோ கிறுக்கிக் கதை என்ற பெயரில் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவான். அது, சுவரில் அடித்த பந்து போல் உடனே அவனையே தேடித் திரும்பி வரும்! அதனால் அவனுக்கு 'ரிட்டரின் போஸ்ட்' என்ற பட்டப் பெயர்.)

“ஐ ஆம் ஸாரி, முரளி! நான் அவளைக் கேட்டுத்தான் வரணும்” என்பான் சதாசிவம், எங்கள் சிரிப்பையும் பொருட்படுத்தாமல்.

இது மட்டுமல்ல; ஹோட்டலிலே சாயந்தரம் டிபன் சாப்பிடுவதற்கும், காப்பி சாப்பிடுவதற்கும், வாக்கிங் போவதற்கும்கூட, இல்லத்தரசியின் 'பெர்மிஷன்' வேண்டும் அவனுக்கு.

“மிளகாய் கிலோ எட்டு ரூபாய் விற்குதடா?” என்று ஆச்சரியப்படுவான் சபேசன்.

“ரொம்ப ‘சீப்’ பாயிட்டுதாடா?” என்று கேட்பான் சதாசிவம்!

மிளகாய் விலை உறைப்பானதோ, காப்பி விலை குடானதோ, ஹார்லிக்ஸ் கிடைப்பது காரமானதோ எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியாது; எல்லாம் அவள்தான்!

சம்பளப் பணத்தை அப்படியே விமலாவிடம் சமர்ப்பித்து விடுவான். ஒரு முறை ஆபீஸ் முதலாளி தன் பிறந்த நாள் பரிசாக, ஒவ்வொருவருடைய சம்பள உறையிலும் பத்து ரூபாய் அதிகம் வைத்திருந்தார். அந்த விஷயம், மற்றவர்கள் சொல்லித்தான் சதாசிவத்திற்கே தெரியும். அவன்தான் வழக்கம் போல் அப்படியே சகதர் மினியிடம் கொடுத்து விட்டானே!

‘உணக்கென்ன, ரிட்டர்ன் போஸ்ட்! எலக்டிரிக் டிரெயின் தண்டவாளத்திலே ஒடுது...பண், ஸ்டாப்பிலே நிற்குது... கடற்கரையிலே காசு இல்லாமல் காற்று கிடைக்குது—இதுகளை வச்சுக்கிட்டு நீ காதல் கதையாக எழுதிக்கிட்டிரு. வீட்டிலே ஆக்கிப் போட்டதைத் தின்னுக் கிட்டு, அடுப்பங்கரையிலே விழுந்து கிட! சரியான ‘ஹென்—பெக்’ டா நீ! இன்னும் கொஞ்ச நாளிலே உன் ‘அவன்’ சொன்னாள்ளு சேலையைக் கட்டிக்கிட்டு ஆபீஸுக்கு வந்திடுவாய்” என்றேன் கேலியாக.

பெரும்பாலும் இளைஞர்களாக உள்ள எங்கள் ஆபீஸில், எல்லோருமே சமீபத்தில் திருமணமானவர்கள் தான். சிலருடைய மனைவிமார்கள் பட்டதாரியாக இருந்தாலும், அவர்களை யெல்லாம் அடக்கி வீட்டிலே தன்னுடைய அதிகாரமே கொடி கட்டிப் பறக்கும்படியாகச் செய்து வரும் வீரர்கள். அவர்களுக்கிடையே திருஷ்டிப்

பரிகாரம் போல சதாசிவம் 'பெண்டாட்டி தாச'னாக இருப்பது எங்களுக்குப் பெரிதும் வேதனையளித்தது.

அவனை எப்படியாவது திருத்தி, 'சாண் பிள்ளையானா லும் ஆண் பிள்ளை' என்பதை உணரச் செய்ய வேண்டுமென்று நாங்கள் பெரும் முயற்சி செய்து பார்த்தோம். பயனில்லை. 'புட்டோ'வின் வாலை நிமிர்த்த முடியுமா?

"பெண்களை அடிமையாக அடக்கி வைத்திருந்தால் தான் ஆண் மகனுக்குப் பெருமை என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். பெண்ணுக்குச் சம உரிமை கொடுத்து இல்லத்துக்குத் தலைவியாக்குவதுதான் பெருமை என்று நான் நம்புகிறேன். அவனுடைய அதிகாரமும் பதவியும் வீட்டு வாசற்படியோடு நின்று விட வேண்டும். வீட்டுக்குள்ளே இல்லாஸ்தான் தலைவி!" என்பான் சதாசிவம்.

ஆகா! சதாசிவத்தின் 'அவள்' எவ்வளவு கெட்டிக்காரி? கணவனை அடிமையாக்கி வைத்திருப்பதோடு, அவன் தன்னுடைய அடிமைத்தனத்துக்கு அருமைமான விளக்கம் கூறுவதற்கும் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாளே!

பொங்கலுக்குச் சில தினங்களுக்கு முன்பு—

எங்கள் ஆபீஸில் போனஸாகக் கொடுத்த முந்நாறு ரூபாயையும் என்னுடைய மனைவி கெஞ்சி அழுது கண்ணீர் விட்டு எப்படியோ வாங்கிக் கொண்டு, பட்டுப் புடவை எடுக்கப் போயிருந்தாள். எனக்கு அடுத்த வீட்டுக் காரனான முரளியின் மனைவியும், பெண்களுக்கே ஏகபோக உரிமையான இதே முறையைக் கையாண்டு வெற்றி பெற்று விட்டாள். வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி உண்டல்லவா? இரண்டு பேரும் மாலையிலே கிளம்பி விட்டார்கள் ஜவுளிக் கடைக்கு. திரும்பி வர எப்படியும் இரவு ஒன்பது மணியாகி விடும். கடை மூடுகிற வரை திரும்புவார்களா? அதுவும் இரண்டு பேர் சேர்ந்து விட்டால், கேட்க வேண்டுமா?

நானும் முரளியும் பொழுது போக வழியில்லாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம். திடீரென்று எனக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

“ஏன் முரளி, சதாசிவம் வீடு அடுத்த தெருதானே? ரெண்டு பேரும் அங்கே போய், சதாசிவத்தை விமலா எப்படி ஆட்டி வைக்கிறாள் என்று வேடிக்கை பார்த்து விட்டு வருவோமா?”

“மணி ஆறரை ஆகி விட்டதே? ரெண்டும் கெட்ட இந்த நேரத்திலா போவது?”

“இந்த நேரத்தில்தான் போகணும். நாம் திடீரென்று போய் நின்றவுடனே சதாசிவம் எப்படி துக்கைக்கப் போகிறான் பார்! ‘ராத்திரிச் சாப்பாடு உன் வீட்டில் தாண்டா’ன்னு சொல்லி விடுவோம். அப்போ அவன் படற நாட்டைப் பார்க்கணும்!” என்றேன் நான்.

இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் காரைக்குடியிலிருந்து விருந்தாளியாக வரப் போவதை முதல் நாளே சொல்லியிருந்தும், மறுநாள் அவன் வந்த பிறகு—பருப்பு இல்லை, எண்ணெய் தீர்ந்து விட்டது, அப்பளம் கெட்டுப் போய்விட்டது. கடுகு ஆகி விட்டது என்று ஒவ்வொன்றாக வாங்குவதற்கு என்னைக் கடைக்கும் வீட்டுக்குமாகப் பத்து முறை ஓடிவிட்டு, நண்பனோடு பேசுவதற்குக்கூட நேரமில்லாமல் செய்தானே என் பத்தினி, அந்தக் காட்சி எனக்கு நினைவு வந்தது.

நானும் முரளியும் புறப்பட்டோம்.

“வாப்பா சுந்தரம்! வா, முரளி!” என்று மகிழ்ச்சி யோடு கூப்பிட்டான் சதாசிவம்.

அவனுடைய குரல் கேட்டு அடுக்களையிலிருந்து வெளி வந்த விமலா, “வாங்க... வாங்க!” என்று வரவேற்றாள்.

“விமலா! இவர் சுந்தரம்—இவர் முரளி... என்னோடு ஆபீஸில் வேலை பார்க்கிறவங்க...” என்று அறிமுகப் படுத்தினான் சதாசிவம்,

நான் விமலாவைப் பார்த்தேன். பார்வைக்கு ரொம்ப நல்ல பெண்ணாக—அடக்கமும் மரியாதையும் உள்ளவளாகத் தோன்றினாள்.

“இந்தப் பெண்ணா, சதாசிவத்தை அடக்கியாள் கிறாள்.”

“விமலா! காப்பி கொண்டுவா!”

“வேண்டாம்பா. இப்போதான் சாப்பிட்டு வருறோம். வேண்டாம்!” என்றோம் நாங்கள். விமலா உள்ளே சென்றாள். ‘எந்தப் புற்றுக்குள் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ என்பது எவ்வளவு உண்மை?’ என்று நினைத்தேன்.

“என்னப்பா, இரண்டு பேரும் சேர்ந்து புறப் பட்டுட்டிங்க, ஏதாவது விசேஷமா?”,

நான் விஷயத்தைக் கூறினேன்.

விமலா மூன்று தம்ளர்களில் எலுமிச்சம் பழ சரீபத் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். மரியாதைக்காக அதை மறுக்காமல் வாங்கிச் சாப்பிட்டோம்.

“சும்மாப் பொழுது போக்குவதற்காக வந்திருக்கிறோம். சாப்பாட்டுக்கு வந்து விட்டோம் என்று நினைத்து விடாதே!” என்று சாப்பாட்டிக்கு வந்திருப்பதை வலியுறுத்தினேன் நான்!

“என் வீட்டுக்கு முதல் முறையாக வந்திருக்கிறீங்க... சாப்பிடாமப் போக விடமாட்டேன்...” என்று சதாசிவம் உள்ளே போனான், எங்களுக்குச் சாப்பாடு தயாரி பண்ணச் சொல்ல.

உள்ளே விமலா, அவனை எப்படியெல்லாம் திட்டப் போகிறாள், விரட்டப் போகிறாள் என்பதை ஒட்டுக் கேட்க, காதைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தோம் நானும் முரளியும்.

உள்ளே இருந்து மெதுவாகப் பேசும் ஒலி—தொடர்ந்து சதாசிவத்தின் சிரிப்பு...

“விமலா தன்னைத் திட்டுவது வெளியே கேட்கக் கூடாது என்பதற்காக இப்படிச் சிரிப்பொலியைக் கிளப்பு கிறான்... அடேயப்பா! சதாசிவம் எவ்வளவு கெட்டிக்கார னாகி விட்டான்?” என்று நினைத்தேன்.

அடுத்து—விமலாவின் சிரிப்பு.

“தன் கணவனிடம் சீறி விழுவது நமக்குத் தெரியக் கூடாது என்பதற்காகச் சிரிப்பதுபோல் நடிக்கிறான்!” என்று, மெதுவாக முணுமுணுத்தான் முரளி.

சதாசிவம் வெளியே வந்தான்.

உள்ளே பாத்திரங்கள் புழங்கும் ஒலி கேட்டது.

மூவரும் என்னென்னவோ விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

சதாசிவத்தைக் கடைக்கு விரட்டுவதற்கு எந்த நிமிஷம் உள்ளேயிருந்து அழைப்பு வருமோ என்று எதிர் பார்த்துக் கொண்டே, அரைக் கவனத்துடன் பேச்சில் கவந்து கொண்டேன். ஊஹும்! சதாசிவம் பேசிக் கொண்டே இருந்தான்...!

ஒரு வேளை சமையலே செய்ய வில்லையோ? ‘ஹோட்டலிலிருந்து சாப்பாடு வரவழைத்துக் கொள்ளுங் கள். அல்லது அவர்களை ஹோட்டலுக்கே கூட்டிக் கொண்டு போய்விடுங்கள்’ என்று சொல்லி விட்டாளோ?

மணி எட்டு அடித்தது.

“என்னங்க, உங்களைத்தானே! அவங்களைச் சாப்பிடக் கூட்டிக்கிட்டு வாங்க!” என்று கூப்பிட்டாள் விமலா உள்ளேயிருந்து.

எங்களுக்குவருக்கும் ஒரே ஆச்சரியம்!

மூவரும் கையலம்பி விட்டு உள்ளே நுழைந்தோம். இலைகளைப் பார்த்ததும் திகைத்து விட்டேன்!

முருங்கைக்காய் சாம்பாரி, தக்காளி சூப், உருளைக் கிழங்கு வறுவல், முட்டைகோஸ் பொரியல், அப்பளம், பாயசம்—அருமையான சாப்பாடு!

‘இப்படியொரு மனைவியா? இவளை நல்ல குடும்பத்துப் பெண் என்பதா, கணவனை அடிமையாக்கியுள்ள கொடுமைக்காரி என்பதா, அறிவும் திறமையுமுள்ள அவள் அவனை அடக்கி ஆள்கிறாளா? அன்பும் குடித்தனப் பாங்கும் உள்ள அவளுக்கு அவன் அடங்கி வாழ்கிறானா?’

சாப்பாடு முடிந்து மூவரும் ஹாலில் வந்து உட்காரிந்தோம்.

விமலா வெற்றிலைத் தட்டைத் தட்டுத்துவந்து முன்னால் வைத்தாள். உள்ளே சென்று கையில் ஒரு ‘ரிஸ்ட் வாட்’சை எடுத்து வந்தாள்.

“இந்தாங்க...இதைப் பாருங்க! உங்களுக்காக நேற்று வாங்கினேன். இந்த ‘வாட்ச்’ தேதி, கிழமை எல்லாம் காட்டுது. இதுக்கு ‘கி. கொடுக்க வேண்டாமாம். ‘ஆடோ மேடிக்’, விலை எவ்வளவு தெரியுமா? முந்நாறு ரூபாய்” என்று அதை சதாசிவத்திடம் கொடுத்தாள்.

“முந்நாறு ரூபாயா? ஏது பணம்?” என்றான் சதாசிவம் திகைப்புடன்.

“ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாலே நீங்களி போனஸ் வாங்கிக்கிட்டு வந்தீங்க இல்லே, அந்த ரூபாய்தான்! ஏங்க, வாட்ச் நல்லாயில்லியா?”

சதாசிவம் ‘வாட்சை’ எங்களிடம் காட்டினான்.

“ரொம்ப நல்ல வாட்சதான்” என்றான் முரளி. நானும் அவனும் ஒருவரை யொருவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டோம்.

“பிரமாதமாயிருக்கு! இந்தமாதிரி பார்க்கிறது ரொம்ப அபூர்வம்!” என்று இரு பொருள்படப் பாராட்டினேன் நான்.

“நேரமாகிவிட்டது சதாசிவம்! நாங்கபுறப்படறோம்” என்று கிளம்பினான் முரளி.

“அடுத்த முறை வரபோது, உங்க ‘மிஸஸ்’ஸையும் கூட்டிக்கிட்டு வாங்க!” என்றான் விமலா.

எங்களை வழியனுப்ப, வாசல் வரை வந்தான் சதாசிவம்.

“சதாசிவம்! உன்னைப்பற்றி நாங்க ரொம்ப தப்பா நினைச்சுட்டோம். இந்த மாதிரி ‘ஒய்ஃப்’ கிடைப்பதற்கு நீ ரொம்ப கொடுத்து வச்சவண்டா!” என்றேன் நான்.

“இவ்வளவு நல்ல மனைவி கிடைத்தால், நான் அவளுக்குத் தாசானு தாசனாக இருப்பதற்கு “ரெடி” என்றான் முரளி.

“எல்லாப் பெண்களும் நல்லவர்கள்தான். நாம்தான் அவர்களைக் கெடுத்து விடுகிறோம். எங்கள் செட்டி நாட்டிலே குடும்பத்தில் ஒரு பிள்ளை ஊதாரித்தனமாகப் பணத்தைச் செலவழித்தால் பெரியவர்கள் பணப்பெட்டிச் சாவியை அவனிடம் கொடுத்து விடுவார்கள். பொறுப்பை

அவனிடம் விட்ட பிறகு, அவன் கால் காசு கூட அனாவசிய மாய்ச் செலவு செய்ய மாட்டான். அதே மாதிரிதான் குடும்பத்தில் மனைவியும்! அதிகாரத்தாலும் அடக்கு முறை யாலும் நிம்மதி ஏற்படாது. அன்பாலும் உரிமையாலும் தான் நிம்மதி ஏற்படும்'' சதாசிவத்தின் பேச்சைக் கவன மாகக் கேட்டோம்.

வீடு திரும்பும் வழியில், ''நாமும் சதாசிவத்தைப்போல மனைவியைக் குடும்பத் தலைவியாக்கினால் என்ன?'' என்று சிந்தித்துக் கொண்டே வந்தோம்.

நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

* * *

நன்றி : 'ஆனந்த விகடன்'

எங்கள் ஊர் எம்.எல்.ஏ.

மாணிக்கம் சாரைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும்.

எப்போதுமே லௌகீகத்தோடு ஒத்துப் போகாமல், லட்சியம், குறிக்கோள், ஐடியல்' என்று உயரே பறந்து கொண்டிருப்பார். ஏற்கெனவே செத்துப் போன சத்தியம், காந்தியம், ஸ்டேட்ஸ்மன்ஷிப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பார். பாத்திரம் தேய்க்கும் ஒருவேளைச் சாப்பாட்டு வேலைக்காரி பெயரை, ரேஷன் கார்டில் சேர்த்து விட்டதற்காக, தம் மனைவியிடம் தாம்தூம் என்று குதித்து, ரேஷன் கார்டை மாற்றிவிட்டவர் அவர். இருந்தாலும், அப்படி மாண்புமிகு அமைச்சரிடம், முகத்தில் அடித்தது போல் சொல்லி விடுவாரி என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

அன்று அமைச்சர் பெரியசாமி, வாக்காளர்களுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காக எங்கள் ஊருக்கு விஜயம் செய்திருந்தார். தேர்தலில் வென்று, எம்.எல்.ஏ. ஆகி, அமைச்சராகவும் ஆகி, அப்பொழுதுதான் முதல் முறையாகத் தம் தொகுதிக்கு வந்திருந்தார்.

எங்கள் தொகுதித் தேர்தல், தமிழகத்தில் மிகவும் பரபரப்போடு பேசப்பட்ட தொகுதிகளில் ஒன்று. வழக்கமாக அங்கே ஜெயிக்கும் கட்சித் தலைவர் இந்த முறையும் இங்கே வேட்பு மனு தாக்கல் செய்ததுமே, அவருடைய வெற்றி, 'சுவரில் எழுதப்பட்டு விட்டது...' அரசியலில்

பழுத்துக் கொட்டை போட்ட அனுபவசாலி மட்டுமல்ல— அந்தக் கொட்டையே வித்தாகி முளைத்து வளர்ந்து நிறைய 'பலன்'களையும் அறுவடை செய்தவர் அவர்.

அவரை எதிர்த்து ஒரு டம்மி வேட்பாளராகத்தான் பெரியசாமியை நிறுத்தி வைத்தார்கள். இளங்கன்று பயமறியாது. ஆகையால், சென்ற ஆண்டின் பட்டதாரி யான (வேலை கிடைக்காத பட்டதாரி என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.) பெரியசாமி அந்தக் கட்சித் தலைவரை எதிர்த்துக் களத்தில் நின்றான். பெரியசாமிக்காக இளைஞர் களும் மாணவர்களும் உற்சாகமாகத் தேர்தல் வேலைகளில் ஈடுபட்டு உழைத்தார்களே தவிர, கட்சியின் பெருந்தலைவர் கள் அந்தத் தொகுதியையே கை கழுவி விட்டார்கள். குறாவளிச் சுற்றுப் பயணம் செய்த தலைவர்களும் பேச்சாளர்களும், அந்தத் தொகுதிப் பக்கமே தலைகாட்ட வில்லை. அரசியல் விமர்சகர்களும் பத்திரிகையாளர்களும். வெற்றியை அந்தப் பழம்பெரும் கட்சித் தலைவருக்கே அர்ப்பணம் செய்து விட்டார்கள்.

ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக, வாக்கு எண்ணிக்கை யில், அந்தக் கட்சித் தலைவரும் புதுமுகம் பெரியசாமியும் மாறி மாறி முன்னணி வகித்துக் கடைசியில் இழுத்துப் பறித்து முந்நூறு வாக்கு வித்தியாசத்தில் பெரியசாமி மூக்கை நீட்டி ஜெயித்து விட்டான்—ஜெயித்து விட்டார்!

ஒரு பழைய சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே மடக்கிப் பல்லைப் பிடுங்கி விட்ட பெரியசாமியைக் கட்டித் தழுவிப் பாராட்டினார் புதிய முதலமைச்சர். அந்த 'ஜெயண்ட்—கில்லரைப்' பாராட்டவும் இளைஞர் அணிகளுக்கு உற்சாகம் ஊட்டவும், பெரியசாமியை மக்கள் தொடர்பு விளையாட்டு வளர்ச்சித் துறை அமைச்சராகவே ஆக்கி விட்டார் அவர், இரட்டை மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடிப் போன மாண்புமிகு பெரியசாமி, தம் தொகுதிக்கு வந்து வாக்காளர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று மாலை, எங்கு காலனிக்கு அவர் வருகை தருவதாக ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது.

கடந்த இரண்டு நாட்களாகவே எங்கள் ஊரில் பதற்ற நிலை நிலவி வந்தாலும், குறிப்பிட்டபடி அமைச்சர் நன்றி தெரிவிக்கும் ஏற்பாடுகள் நடக்கும் என்று தெரிவித்து இருந்தார்கள்.

தேர்தல் முடிவுகள் வெளியானதுமே, வெடித்துக் கிளம்பும் சிறு சிறு கலவரங்கள் எங்கள் தொகுதியிலும் ஏற்பட்டிருந்தன.

ஆட்சியைப் பிடித்த கட்சிக்கும், ஆட்சியைப் பறி கொடுத்த கட்சிக்கும் விசுவாசமாயுள்ள தொண்டர்களை இடையே, ஆங்காங்கே வாய் வார்த்தைகள், வாக்கு வாதங்கள் தடித்து, கைகலப்புக்களாக மாறின.

அவற்றிலே, அமைச்சர் பெரியசாமியின் ஆட்களின் கை ஒங்கியிருந்தன. அவருக்கு ஒட்டுப் போடாதவர்களை எல்லாம் ஆளுங்கட்சி ஆட்கள் தேடிப் பிடித்துத் தாக்குவதாகவும், அவர்களுக்கு அமைச்சரின் மறைமுகமான ஆதரவு இருந்தது என்றும் வதந்திகள் பரவத் தொடங்கின...

எங்கள் காலனியில் மொத்தம் நாற்பது வீடுகள். மின்சாரம், குடிநீர் வசதி, சாலை வசதிகள் இன்னும் முழுமை பெறாமல் அமைந்து விட்டது எங்கள் காலனி. அதிலே, அப்பர் மிஷல் கிளாஸ் குடும்பத்தார்கள்தான் மிகுதி. சில கல்லூரிப் பேராசிரியர்களும், அரசுப் பணியாளர்களும், வங்கி அலுவலர்களும், கடன் வாங்கி 'வீட்டைக் கட்டிப் பாரி' த்துக் குடித்தனம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நன்றி சொல்ல வருகின்ற அமைச்சரை, நாற்பது வீடுகளிலும் ஏறி இறங்க வையக்காமல், காலனிப் பிள்ளையார் கோயில் முன் உள்ள வேப்பமரத்து நிழலில் ஒரு மேடை

அமைத்து உட்கார வைத்து வரவேற்புக் கூட்டமாக நடத்தி, அவரைப் புகழ்ந்து பாராட்டி, எங்கு காலனியின் குறைகளைத் தீர்க்க ஒரு மகஜரையும் சமர்ப்பித்து விடலாம் என்று நாங்கள் புத்திசாலித்தனமாய்த் திட்டம் போட்டோம். உடனே, தற்காலிகமாக ஒரு மேடை அமைத்து, பூரண சூரிய ஆரத்தி, ஆள் உயர மாலைகளுடன் வரவேற்க ஏற்பாடுகள் செய்தோம்.

* * *

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் எங்கு காலனியில் ஒன்றிரண்டு பேரைத் தவிர, யாருமே பெரியசாமிக்கு வாக்களிக்கவில்லை. பொறுப்பு வராத ஓர் இளைஞனை எடுக்கி எம்.எல்.ஏ.யாகத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பவில்லை. பெரியசாமி படித்த கல்லூரியின் பேராசிரியர்களை கூட, அவனுக்கு ஒட்டுப் போடத் தயாராயில்லை. அவனுடைய கட்சி ஆட்சிக்கு வராது என்ற நம்பிக்கையில், பலர் அவனுக்கு ஒட்டுப் போடவில்லை. அவனுடைய கட்சி ஆட்சிக்கு வரக் கூடாது என்ற உறுதியில், சிலர் அவனுக்குப் ஒட்டுப் போடவில்லை. 'அவனைவிட இவர் நல்லவர்' என்று ஒவ்வொருவரும் யோசித்து, மற்ற வேட்பாளர்களுக்குத்தான் வாக்களித்தார்கள்.

ஆனால், வழக்கம் போல், 'அப்பர் கிளாஸும் மிடிஸ் கிளாஸும்' எதிர்பாராத வகையில், அவனுடைய கட்சி மிகப் பெரிய பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சியைப் பிடித்து விட்டது. பிறகென்ன...? மாதச் சம்பளத்தைத் தவிர வேறு முக்கெலும்பு இல்லாத நாங்களை, அந்த ஆட்சிக்கு வால்பிடிக்க வேண்டியதுதானே?

காலனியில் ஒவ்வொருத்தரும், தாம் பெரியசாமிக்கே ஒட்டுப் போட்டதாகப் பிரகடனப்படுத்தி விட்டார்கள்!

மேடை, மாலை, சோடா, வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் எல்லாம் கண்ணோராக நடைபெற்று கொண்டிருந்த

போது, திடீரென்று மேகங்கள் உச்சியில் கூடிக்கருத்துக் குளிர்ந்து மழை பொழிந்தது.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு பலமாகப் பெய்த அந்த மழை, நல்லவேளையாக எங்களுடைய வரவேற்பு ஏற்பாடுகளை அதிகம் பாதித்து விடவில்லை. மழை பெய்து முடித்து ஒரு மணி நேரத்திற்குள் நாங்கள் கூட்ட ஏற்பாடுகளைப் புனர்நிரிமாணம் செய்வதற்கும், அமைச்சர் காலனிக்கு விஜயம் செய்வதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அமைச்சரோடு கூடவே வந்த பரிவாரங்களோடு, எங்கள் காலனியிலிருந்த அத்தனை ஆண் பெண்குழந்தைகள் எல்லோரும், கூட்டத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

* * *

எங்களுடைய பிரம்மாண்டமான வரவேற்பு ஏற்பாடுகளால் உச்சி குளிர்ந்து போனார் 'மாண்புமிகு'. கூட்டத்திலே எங்கள் காலனி சார்பாகப் பேசிய அனைவரும் பெரியசாமியை ஆகா, ஓகோ என்று புகழ்ந்து தள்ளிவிட்டார்கள். ஒரு பேராசிரியர், உங்கள் வருகையால்தான் நெடுங்காலமாகப் பெய்யாத மழை கூட இன்று பெய்தது! உங்களை வரவேற்க வருண பகவானே வந்துவிட்டான்..." என்று சமத்காரமாகப் பேசிப் பாராட்டினார். கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் எல்லோரும், ஒருவரோடொருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு, தங்கள் மாணவனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

புகழுரைகளில் குளிர்ந்து நனைந்து, போன பெரியசாமியின் கண்கள் கூட்டத்திலே யாரோ ஒருவரைத் தேடித் தேடி அலைவதை நாங்கள் கண்டு கொண்டோம். அவர் யாரைத் தேடுகிறார் என்பதும் எங்களுக்குப் புரிந்தது.

அந்தக் கூட்டத்திலே பேராசிரியர் மாணிக்கம் மட்டும்தான் காணோம்...

மாணிக்கம் சாரீ என்றாலே, பொதுவாக எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஓர் அத்யந்த ஈடுபாடு உண்டு. வகுப்பிலே, வெறுமே புத்தகப் பாடங்களை மட்டும் நடத்தாமல் நிகழ்காலச் சீர்கேடுகளை எடுத்துக் கூறிக் கண்டித்து உயர்ந்த பண்பாடுகளையும் நாகரிகச் சிந்தனைகளையும் விளக்கிப் பேசுவார். இலக்கியம், அரசியல், கலை, கல்வி எல்லாத் துறைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து நல்லை கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவார். அவருடைய வகுப்பு என்றால், எந்த மாணவனும் கட் அடிக்க மாட்டான். மற்ற வகுப்பு மாணவர்கள் கூட, ஆர்வத்தோடு வந்து அவர் வகுப்பில் உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அவர் ஏன் இந்தப் பாராட்டுக் கூட்டத்துக்கு வரவில்லை என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.

எங்களைப் போலவே, அவரும் பெரியசாமிக்கு ஓட்டுப் போடவில்லை. ஆனால், எங்களைப் போல, பயந்து மாண்புமிகு அமைச்சரை வரவேற்றுப் பொய்யாகப் புகழ்ந்து பாராட்ட விரும்பவில்லை. அவர் வீட்டிலேயே இருந்து விட்டார். அவரைப் பற்றித்தான் எங்களுக்குத் தெரியுமே...?

கூட்டத்திலே எல்லோருடைய பாராட்டுரைகளும் முடிந்த பிறகு, பல்லையினித்தபடி எங்கள் குறைகளடங்கிய மகஜரை அமைச்சரிடம் சமர்ப்பித்தோம். அவர் அதை வாங்கிக் கவனமாகப் படித்து விட்டு, பக்கத்தில் நிறை பி.ஏ.யிடம் நீட்டினார். அவர் அதைப் பணிவோடு வாங்கி ஏற்கெனவே பருத்திருந்த ஃபைல் கட்டுக்குள் செருகிக் கொண்டார்.

கடைசியாக, மாண்புமிகு அமைச்சர் ஏற்புரை வழங்க னழுந்தார்.

தனக்கு வாக்களித்து ஆதரித்த எல்லோருக்கும்—குறிப் பாக, தன்னை உருவாக்கிய பேராசிரியர்களுக்கும் நன்றி

தெரிவித்துவிட்டு, எங்களுடைய மகஜரில் கண்ட குறைகளை விரைவாக நீக்கியுதவுவதாக உறுதியளித்தார்.

மேடையிலிருந்து இறங்கிய பெரியசாமி, நேரே தன்காரில் ஏறாமல், காலனிக்குள் நடக்கத் தொடங்கினார்.

அவர் எந்த வீட்டுக்குப் போகிறார் என்பதை நாங்களுக்கெல்லாம் முடிந்தது.

மாணிக்கம் ஸாரின் வீடு, பெரியசாமிக்கு ஏற்கெனவே தெரியும்.

பெருங்கூட்டம் பின்தொடர, அமைச்சர் பெரியசாமி தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், மாணிக்கம் திடுக்கிட்டும் போனார்.

“வா...வா...வாங்க...உட்காருங்க...” என்று நாக்குத் தடுமாறி நழுவ, வரவேற்றார் ஆசிரியர்.

“உங்களைப் பார்த்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கிட்டும் போகலாம்னு வந்தேன். நீங்களும் கூட்டத்திற்கு வருவீங்கன்னு நினைச்சேன். ஆனா நீங்க வரல்லே...” என்று மரியாதையுடன் நின்றபடியே பேசினார் அமைச்சர்.

“தேர்தலிலே, நான் உங்களுக்கு ஒட்டுப் போட்டே... இருந்த வேட்பாளர்களிலே, பழைய ஆகஸ்ட் தியாகி முத்தையாவுக்குத்தான் நான் ஒட்டுப் போட்டேன். அவருக்கு, டெபாசிட்டே போயிட்டிது...” என்று நிலைமை புரியாமல் பலத்த குரலில் சிரித்தார் மாணிக்கம்.

‘அமைச்சருக்கு முன்னாலேயே, இப்படி உண்மையைப் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்கிறாரே இந்த மனுஷன், என்ன ஆகுமோ’ என்று நாங்கள் திகைத்துப் போய் நின்றோம்.

‘பெரியசாமிபைப் பழைய மாணவனாய் நினைச்சுக் கிட்டும் பேசுகிறாரே இவர்...? இப்போ பெரியசாமி, சர்வ வல்லமையுள்ள மினிஸ்டர் என்பதுகூட இந்த ஆளுக்குப்

புரியவில்லையே...பாவம்! மினிஸ்டரிடம் நல்லா வாங்கிக்
கட்டிக்கப் போறார்...' என்று மனத்திற்குள் நினைத்து
வெவ்வேவலத்துப் போயிருந்தோம்.

அமைச்சரைச் சுற்றியிருந்த 'ரதகஜ துரகபதாதிகள்'
பேராசிரியரை எரித்து விடுவது போல் பார்த்துக் கொண்
டிருந்தார்கள்.

“உங்களைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதா, ஸார்...! நீங்க எனக்கு ஒட்டுப்போட மாட்டங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். இன்னிக்குக் கூட்டத்திலே கலந்து என்னைப் பாராட்டியவங்க எல்லாம், எனக்கு ஒட்டுப் போட்டவங்கன்னு நான் நினைக்கவும் இல்லை...இங்கே எத்தனை ஒட்டு எனக்குக் கிடைச்சதுன்னு என்னோட ஆட்களுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும், நீங்க, ஒப்புக்காகக்கூட, கூட்டத்திலே என்னைப் பாராட்டாதது, உங்க நேர்மையைக் காட்டுது, ஸார்...! உங்க மாதிரி, சத்தியமானவங்க இன்னும் ஒன்றிரண்டு பேர் இருக்கிறதாலேதான், ஊரிலே மழை பெய்யுது, ஸார்...! நீங்க எதிர்பார்க்கிற அரசியல் நாகரிகம், பண்பாடு, ஸ்டேட்ஸ்மென் ஃகுவாலிட்டிஸ் எல்லாம் உள்ளவனாய் என்னால் வாழ முடியாவிட்டாலும், நீங்க சொல்ற ஒன்றிரண்டு பண்பாடுகளையாவது நான் பின்பற்றி நடக்க முயற்சி செய்வேன், ஸார்!” என்று மனப்பூர்வமாகச் சொன்னார் பெரியசாம்.

அவருடைய பெருந்தன்மையும், அடக்கமும், ஆசிரியர் உள்ளத்தை நெகிழச் செய்து விட்டன.

“வெரிசுட்...உங்களுக்கு ஒட்டுப் போடாதவர்களை யெல்லாம் விரோதிகளாக நினைத்து வெறுக்காமல், அன்பு காட்டுகிற ஒரு பண்பே போதும்...நீங்க என்னுடைய மாணவரனு சொல்லிக்கிறதிலே நான் பெருமைப் படுவேன்...”

“தாக்ங்யூ, ஸார்! என்னை உங்களுடைய எம்.எல்.ஏ வாக அங்கீகரிக்க விட்டானும், உங்களுடைய மாணவன்னு ஏத்துக்கிட்டது போதும் ஸார்!”

“அப்படியில்லே...உங்களுக்கு ஒட்டுப் போடாத நான் மட்டுமல்ல—உங்களுக்கு ஒட்டுப் போடாத எல்லோருக்கும் சேர்த்து, நீங்கதான் எம்.எல்.ஏ...இந்தத் தொகுதி மக்கள் அனைவருக்கும் நீங்கன்தான் பிரதிநிதி என்கிற உணர்வோடு, பணியாற்றுங்கள். அந்த உணர்வு இருந்தால், இன்று மட்டுமல்ல—எப்போதும் உங்களுக்காக மழை பெய்யும்...” என்று உறுதுதோய்ந்த குரலில் சொன்னார் மாணிக்கம்.

“உங்க அறிவுரைகளை எப்போதும் மறக்க மாட்டேன், ஸார்...! நான் வரேறேன். என்னை வாழ்த்தி அனுப்புங்க, ஸார்!” என்று பணிவுடன் சொன்ன அமைச்சரை, சுற்றியிருந்த கூட்டம், ‘ஒன்பதாவது அதிசயமா’ய்ப் பார்த்தவாறு நின்றது.

“ஓ.கே...ஐ விஷ்யு, ஆல் சக்ஸஸ் இன் யுவர் என்டெவெர்ஸ்...” என்று சிரித்தவாறு வாழ்த்தினார் பேராசிரியர்.

நன்றி : ‘கல்கி’—விடுமுறை மலர்

ஐனநாயகத்தின் மறுபக்கம்...

சிலப்பதிகாரம் பற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சிக்காகத் தமிழ்நாடு வந்த மில்லர், அமெரிக்காவில் என் நண்பர் பேராசிரியர் சேதுராமனுடைய அறிமுகக் கடிதத்தோடு என் வீட்டுக்கு வந்து தங்கியிருந்தார்.

அப்போது, என் அண்ணன் மகள் ரேவதியும் என் வீட்டிலிருந்து பி.ஏ., தமிழிலக்கியப் படிப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆராய்ச்சியாளருக்கும் இலக்கிய மாணவிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இலக்கியக் கலந்துரையாடல்கள் நடப்பாக அரும்பி, காதலாக மலர்ந்து விட்டது.

நான்தான் அண்ணனைச் சம்மதிக்க வைத்து, அவரின் திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி வைத்து, அமெரிக்கா அனுப்பி வைத்தேன்.

ரேவதியும் மில்லரும் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை இந்தியா வுக்கு வருவது வழக்கம். வரும்போது, சென்னையில் என் வீட்டில் இரண்டு, மூன்று நாட்கள் தங்கிவிட்டு, காஞ்சிபுரம் பக்கத்திலுள்ள கிராமத்துக்குப் போய், தாய் தந்தையரோடு சில நாட்கள் இருந்துவிட்டு அமெரிக்கா திரும்புவார்கள்.

அப்படித்தான் இந்த ஆண்டும், வந்தவர்களை விமான நிலையத்திலிருந்து என் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தேன்.

“சித்தப்பா! அங்கே என்ன பெரிய கூட்டம்?” என்று சிறுபிள்ளை போல், ஆர்வத்துடன் கையை நீட்டியபடி கேட்டாள் ரேவதி.

யாரோ ஓர் அரசியல் பேச்சாளர், கனத்த குரலில் மைக்கின் குரல்வளையை நெரிக்கும் ஸ்தாயியில் உரக்கக் கத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“அடுத்த வாரம் நம்ம ஊர்லே எலெக்ஷன் நடக்கப் போகுது ரேவதி! அதுக்குத்தான் கூட்டம் நடக்குது...”

“என்னமோ ஆவேசமாகப் பேசுகிறாரே அவர்... என்ன விஷயம்?” என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார் மில்லர்.

“வழக்கமான அரசியல் பேச்சுதான். இந்த நாட்டிலே மக்கள் ஏழையாய் இருப்பது பாவம்தான் முழங்குகிறார். என்னமோ, மக்கள்தான் ஆசைப்பட்டு ஏழையாயிருக்கிற மாதிரி...”

ஏழைகங்கிட்டே ஓட்டு வாங்கறதுக்காக எத்தனையோ வாக்குறுதி கொடுப்பாங்க.”

“தேரீதல் முடிஞ்சவுடனே வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுனு மக்கள் கேட்க மாட்டாங்களா?”

“பதவிக்கு வந்த பிறகு கேட்க முடியாத தூரத்துக்கு உயரே போயிடுவாங்க இந்த அரசியல்வாதிகள். சாதாரண ஜனங்கள் அவங்ககிட்டேயே போக முடியாது...!”

சிறிது தூரம் சென்றதும், காரை நிறுத்தும்படியாயிற்று.

முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த வாகனங்கள், நிறுத்தப்பட்டிருந்தன, எல்லா வண்டிகளும் வரிசையாக, பாதையின் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தன.

பக்கத்தில் நின்றவரிடம் விசாரித்தேன்.

வியப்புடன் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார் அந்த ஆள்.

“வண்டியெல்லாம் ஏன் நிக்குதுனு தெரியாதா? நீங்க மெட்ராஸ் ஆள்தானா? மெட்ராஸ்லே இருந்துக்கிட்டு இதுகூடத் தெரியாம இருக்கீங்களே...!” என்று என்னைக் கேவலமான ஒரு ஜந்துவாக நிர்ணயம் செய்து கொண்டு, “இப்போ நம்ம கட்சி ஊர்வலம் வந்துக்கிட்டிருக்கு” என்று முகமெல்லாம் பெருமை பொங்கி வழியச் சொன்னார் அந்தக் கட்சி அனுதாபி.

வாணை இடிக்கின்ற கோஷங்களுடன், ஊர்வலம் மலைப்பாம்பாய் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

கண்ணுக்கெட்டியவரை மக்கள் வெளிளமாகக் காட்சியளித்த அந்த ஊர்வலத்தைப் பார்க்க, மில்லர் ஆர்வத்துடன் காரிலிருந்து கீழே இறங்கி நின்று கொண்டார்.

“இத்தனை பேரும் தங்களை வேலையை விட்டுட்டு இப்படி வெட்டியா நேரத்தை வீணாக்கறாங்க பாருங்க... இந்தக் கட்சி ஊர்வலத்திலே கலந்துக்கிடறதுக்குத்தான், என்னோட டிரைவரே இன்னிக்கு வேலைக்கு வரமாட்டேனுட்டான்...” என்று முணுமுணுத்தேன் நான்.

ஊர்வலம் முழுவதும் தாண்டிச் சென்ற பிறகுதான், மில்லர் காரில் ஏறினார்.

நம் நாட்டின் ஜனநாயக வட்சணத்தைப் பார்த்து இந்த அமெரிக்கர் சிரிக்கப் போகிறார் என்ற மன உளைச்சலுடன் நானும் காரில் ஏறினேன்.

அன்று வீட்டில் பேசிக் கொண்டிருந்த நேரம் எல்லாம், நம் நாட்டுத் தேர்தல் பற்றியும், ஜனநாயக நடைமுறை பற்றியுமே மில்லர் என்னிடம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

*

*

*

மறுநாள் காலையில், வழக்கம் போல் பால் கறந்து கொடுத்துவிட்டு, மன்னாரு என்னிடம் வந்தான்.

“சாரு...! இன்னிக்கு சாயந்திரம் நான் பால் கொண்டு வர முடியாது. மத்தியானம் எங்க கட்சி ஊர்வலம் இருக்கு... அதுக்கு எங்க பேட்டையிலேருந்து எல்லாரும் போறோம்” —பெருமையுடன் சொன்னான் அவன்.

“அதுக்காக, உன் பால் வியாபாரத்தை விட்டுட்டு போகப் போறியா?”

“என்ன சார் பெரிய யாவாரம்? எங்க தலைவரே நடந்து வரேன்னு சொல்லியிருக்காரு. அவரே நடந்து வரறப்போ, நாம வீட்டிலே குந்திக்கினு பால் வித்துக் கிட்டிருக்கலாமா?” என்று அவன் சொல்லிவிட்டுப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் மில்லர்.

• • •

மறுநாள்—இன்னொரு அதிர்ச்சி!

முதல் நாள் பாலுக்கு வந்த ஆபத்து, மறுநாள் சாப் பாட்டுக்கே வந்துவிட்டது. டிரைவர், பால்காரன் இவர்களுக்கெல்லாம் அபிமானக் கட்சி இருக்கும்போது, சமையற்காரன் சும்மா இருப்பானா? அவன் பங்குக்கு மறுநாள் கிளம்பி விட்டான்.

“எசமான்...! இன்னிக்கு எங்க கட்சி பேரணிக் கூட்டம். பெரிய பெரிய தலைவர்களெல்லாம் வரறாங்க...நான் போகணுங்க...” என்று தலையைச் சொறிந்து கொண்டு நின்றான் அப்பாவு.

“என்ன அப்பாவு! வீட்டுக்கு விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறப்போ நீ திடீர்னு கிளம்பிட்டே...?” என்று எனக்கு ஆத்திரம் வெடித்துக் கிளம்பியது.

“இப்படி நல்ல சமயத்திலே லீவு எடுத்துக்கிட்டு ஓடுறியே—உனக்கே இது நியாயமாயிருக்கா? பொறுப்பில்லாத உன்னை விலக்கிட்டு, நான் எப்போதும் ஹோட்டல் லேயே சாப்பிட்டுக்கிடறேன்.”

என்னுடைய கோபத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. போலிருக்கிறது. திகைப்புடன் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

எஜமான் விசுவாசமா? கட்சிப் பற்றா?

சட்டென்று முடிவுக்கு வந்துவிட்டான் அப்பாவு. இடுப்பில் கட்டியிருந்த அழுக்குத் துண்டை அவிழ்த்து உதறி விட்டுத் தலையில் கட்டிக் கொண்டான்.

“சரிங்க, எசமான்! நான் போறேன்... மீட்டிங் முடிஞ்சு நாளைக்கு வர்றேன். இஷ்டம் இருந்தா வேலைக்கு வச்சுக்குங்க. இல்லேன்னா கணக்குப் பார்த்து சம்பளத்தை விட்டெறிஞ்சு, போகச் சொல்லிடுங்க...”

—உறுதியான குரலில் ஒலித்த அவனுடைய தீர்மானமான முடிவைக் கண்டு, மில்லருக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

ஒரு பாமரனுக்கு அரசியல் கட்சியிடம் இப்படி ஒரு பற்று இருக்கிறதே...!

“மிஸ்டர் அப்பாவு...! உன் வேலையை விட, உன் கட்சி அவ்வளவு முக்கியமானதா? அந்தக் கட்சியிலே எந்தக் கொள்கையிலே இப்படி ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டிருக்கு உனக்கு?” என்று ஆர்வம் கண்களில் மின்ன, அழுத்தமாகக் கேட்டார் ஆராய்ச்சியாளர்.

“கொள்கை என்னங்க கொள்கை. எங்க தலைவர் நல்லவரு... ஏழைகளுக்காகப் பாடுபடறவரு. அவர்தான் எங்க கொள்கை...” என்று பிரகடனம் செய்த தொண்டனின் குரலில் ஒலித்த பிசிறில்லாத பற்றும் நடுக்கமில்லாத நம்பிக்கையும் அமெரிக்கரை அசத்தி விட்டன.

“நான் போறேங்க எசமான்...! நாளைக்கு வந்து பார்க்கிறேன்...” என்று சொல்லிவிட்டு, பதிலை எதிர்பாராமல் வெளியேறிவிட்டான் அப்பாவு.

“பார்த்தீங்களா! இந்த நாட்டிலே வேலைக்காரங்க எவ்வளவு பொறுப்பில்லாதவங்களா யிருக்காங்க...? அரசியல், எலெக்ஷன், கட்சினு சொல்லிக்கிட்டு, தங்கள் கடமைகளைப் புறக்கணிச்சுட்டு ஓடிடறாங்க பாருங்க...” என்று சலிப்புடன் பெருமூச்சுவிட்டேன் நான்.

“நோ மிஸ்டர் அழகப்பன்...! உங்க வேலைக்காரங்க ரொம்ப பொறுப்பானவங்க... கடமையுணர்ச்சி உள்ளவங்கனு நான் நினைக்கிறேன்” என்று மில்லர் சொன்னதும் திகைப்புடன் அவரைப் பார்த்தேன்.

“யெஸ் மிஸ்டர் அழகப்பன்! ஒரு நாட்டின் ஜனநாயகத்திலே தேர்தல் என்கிறதும், கட்சி என்கிறதும் ரொம்ப முக்கியமான விஷயங்கள் இல்லையா...? அந்த முக்கியமான விஷயங்களிலே ஒவ்வொரு பிரஜையும் கலந்து கொள்கிற கடமையும் தார்மிகப் பொறுப்பும் இருக்கு... இந்த வேலைக்காரங்க, ஜனநாயக நாட்டுப் பிரஜைக்கு இருக்க வேண்டிய கடமையுணர்ச்சி உள்ளவங்களாயிருக்காங்க...”

ஒரு கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்போது, அவருடைய அபிப்பிராயமும் சரியானதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

“இந்த நாட்டின் அரசியல் நிர்ணயசபை செய்த பெரிய தப்பு—இந்த வயது வந்தோர் வாக்குரிமைதான்...வயது வந்தவர்கள் எல்லோருக்கும்—படிப்பறிவு இல்லாதவர்களுக்கும்—பாமரர்களுக்கும் வாக்குரிமை கொடுத்ததனாலே, இந்த நாட்டிலே பாமரர்களின் அரசாங்கமே ஆட்சிக்கு வருது. ஆட்சியிலே படிப்பாளிகளுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் இடமே இல்லாமல் போயிட்டுது...” என்று இந்நாட்டு அரசியலமைப்பிலுள்ள ஒரு பெருங்குறையைச் சுட்டிக் காட்டினேன் நான்.

“நோ மிஸ்டர் அழகப்பன்! யூ ஆர் ராங்... இந்த நாட்டு அரசாங்கத்திலே படிப்பாளிகளுக்கும் நிபுணர்களுக்கும் இடமில்லாமல் போனது பாமரர்களாலே இல்லை...இந்த நாட்டுச் சுதந்திரப் போராட்டத்தை ஞாபகப்படுத்திப் பாருங்க...படித்த அறிவாளிகளும் பணக்காரர்களும் தியாகிகளும் தான் தலைவர்களாக முன்னாலே நின்று போராட்டம் நடத்தினாங்க. பாமரர்களும் ஏழைகளும், அந்தத் தலைவர்களைப்பின்னாலே நின்று தொண்டர்களாய்ப் போராடினாங்க. ஆனால், சுதந்திரம் வந்த பிறகு, அரசியலிலிருந்து படித்தவர்களும் நல்லவர்களும் ஒதுங்கிட்டாங்க...அந்தத் தலைமைத் தானங்களுக்கு ‘பாமரர்கள் வந்திட்டாங்க’ என்று தெளிவாகக் கூறினார் மில்லர்.

திடீரென்று சாட்டையால் அடிபட்டதுபோல், பொறிகலங்கிப் போய் விட்டேன் நான்.

அந்த அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளர், இந்திய ஜனநாயகத்தை எவ்வளவு நுட்பமாக ஆராய்ந்து வைத்திருக்கிறார்..!

“நாட்டிலே மெஜாரிட்டி பாமரர்களாயிருக்கிற தினாலே அவர்களுக்குப் பிடித்தமான கட்சிகள்தான் ஆட்சிக்கு வர முடியுது. படித்தவர்களும் உயர்தர வர்க்கத்தினரும் விரும்பற அபேட்சைகள் தோற்றுப் போயிடறாங்க. அதனாலே அரசியல் என்றாலே படித்தவர்களுக்கு விரக்தி வந்திட்டுது... அரசியல், அயோக்கியர்களின் கடைசிப் புகலிடம்னு இங்கிலீஷ்லே சொல்றதுதான் உண்மைனு தோணுது” என்று நான் ஆத்திரமாகச் சொன்னதும், மில்லர் மெதுவாகச் சிரித்தார்.

“மிஸ்டர் அழகப்பன்! அந்த இங்கிலீஷ் வாக்கியம் படிச்சவங்களுக்கு ஒரு நல்ல சாக்கு...உண்மையிலே அரசியல் அவ்வளவு தூரம் கெடும்படியாகச் செய்கிறது படிச்சவங்க தான்!” என்று அவர் சொன்னதும், பூமராங் போல திரும்பி வந்து தாக்கியதன் கருத்து விளங்காமல், அவருடைய முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினேன்.

“உங்க நாட்டுத் தேர்தல்லை எத்தனை ஜனங்கள் வோட்டுப் போடறாங்க...? பெரும்பாலும் ஏழைகளும் பாமரர்களும் தான்... தேர்தல் அன்றைக்கு ஏதோ தங்கள் ஊர்த் திருவிழா போல் அலங்காரம் பண்ணிக்கிட்டு, கூட்ட மாய்ச் சேர்ந்து போய் வோட்டுப் போடறது அவங்கதான்... உங்க மாதிரி படித்தவர்களும், பணக்காரர்களும், உயர்தரக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் வோட்டுப் போடற தில்லை. நாம் போய் வோட்டுப் போட்டு என்ன ஆகப் போறதுன்னு சிலபேர் நினைப்பாங்க. வோட்டுச் சாவடி யிலே ‘க்யூ’விலே ஏழைகளோட சேர்ந்து நிக்கிறதற்கு வெட்கப்படருவங்க சில பேர்... வோட்டுப் போடறதைவிட முக்கியமான வேலை இருக்குனு போயிடறவங்க சில பேர்... இப்படி வோட்டுப் போடாம அலட்சியமாயிருந்திடறீங்க, முக்கியமான ஜனநாயகக் கடமையைச் செய்யத் தவறிட றீங்க. ஆம் ஐ கரெக்ட்?” என்ற மில்லரின் கேள்வியை என்னால் ஒட்டுமொத்தமாக மறுக்க முடியவில்லை.

“இப்படிப் படித்தவர்கள் வோட்டுப் போடாம இருக்கிறதினாலேதான் வோட்டுப் போடற பாமரர்களின், கை ஒங்கி நிற்குது...” என்று விளக்கினார் மில்லர்.

“ஓகே...! இந்த நிலைமையைப் படித்தவங்க மாத்திட முடியுமனு நினைக்கிறீங்கரா...?” என்று கேட்டேன் நான்.

“ஓ...! பை ஆல் மீன்ஸ்...படிச்சவங்க எல்லாரும் வோட்டுப் போட்டாங்கன்னா, படிச்சவங்களும் நல்லவர் வளும் ஜெயிக்கிறதற்கு வாய்ப்பிருக்கும் இவ்வியா...?” என்று மில்லர் சொன்னது, என் மூளைக்குள் ஒரு பொறியாக விழுந்து, சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டது.

சாஸ்திரங்கள் படித்த தர்மனுடைய தவறால் துச்சா தனனிடம் சிக்கிக் கொண்ட பாஞ்சாலி போல், இன்றைய ஜனநாயக தேவதையும் லஸ்தராபகரணக் கட்டத்தில் இருப்பது, என் சிந்தனையுள் ஒரு புதிய கார்ட்டூனாகக் காட்சியளித்தது.

நன்றி : ‘ஆனந்த விகடன்’

சுதா காத்திருப்பாள்!

அவள் இன்னும் கோபமாகத்தான் இருக்கிறாள்.

வழக்கம்போல் மாலையில் தன் வீட்டிலிருந்து அவளுக்கு போன் செய்தான் பாஸ்கர்.

“ஹலோ...”

“ஹலோ...” —அவன்தான் போனை எடுத்துப் பேசினான்.

“ஹாய் சுதா!...” அவன் ‘ஹாய்’ சொல்லும் பாணியிலேயே பேசுவது அவன்தான் என்று அவன் கண்டுபிடித்து விடுவான்.

“நோ...யு ஆர் ராங்...” —டொக்கென்று போனை வைத்துவிட்டான் அவன்.

‘ராங் நம்பர்’ என்கிறாளா? அல்லது அவன் செய்தது ‘ராங்’ என்று சுட்டிக் காட்டுகிறாளா?

திகைத்துப்போன பாஸ்கர், டெலிபோனை ரெஸ்ட்டிங் வைக்கவும் மறந்தவனாய், கையிலே ரிஸீவரோடு கொஞ்ச நேரம் நின்றுவிட்டான்.

ஓர் இனிமையான அவுட்டிங், பாழாய்ப் போன விரக்தியில் ஒடிந்துபோய் சோபாவில் கவிழ்ந்தான் அவன்.

சே! என்ன இந்த சுதா?...நேற்று நடந்ததை ரொம்ப சீரியசாக எடுத்துக்கொண்டு விட்டாள் போலிருக்கிறதே! இந்த நவநாகரிகக் காதல் உலகத்திலே, அந்த விஷயத்திற்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, முகத்தை இப்படித் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு போனை கீழே வைத்து விட்டாளே!

இந்தப் பெண்களே இப்படித்தானோ?

பட்டிக்காட்டுப் குப்பாயி முதல், அல்ட்ரா மாடரின் ஸொபிஸ்டிகேட்டட் சுதா வரை ஒரே மாதிரிதானோ 'அந்த விஷயத்தில்?'

பாஸ்கருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை, ஹாலுக்குள்ளே குறுக்கும் நெடுக்குமாக அளக்கிறான். மனோகரமான மாலைப்பொழுது இளம்தென்றல்மீது மிதந்து கடந்து வீணாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

கீழே எட்டிப் பார்க்கிறான் பாஸ்கர். போர்ட்டிகோ விலே ஸ்கூட்டர் அவனை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒருவேளை வழக்கம்போல் சுதா ஹோட்டலுக்கு வருவாளோ?

ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை தூண்ட, கீழே இறங்கி வந்து ஸ்கூட்டரில் புறப்படுகிறான்.

ஹோட்டல் புவனாவின் ரூப் கார்டனில் போய், வழக்கமாக உட்காரும் டேபிளில் அமர்கிறான்.

அந்த ரூப் கார்டனில் பல இளம்ஜோடிகள் நெருங்கி உட்காரிந்து இனிப்பான 'ஸ்வீட்'களையும் பேச்சுக்களையும் மென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எத்தனை பேர் உண்மையான காதலர்கள்? எத்தனை பேர் 'போகஸ் லவ்வர்ஸ்'?...எத்தனை பேர் ஒரிஜினல், எத்தனைபேர்

ஸ்டெப்னி...சுற்றிலும் பார்த்தவாறு தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறான் பாஸ்கர்.

இந்த நாகரிக காலத்திலே, 'அந்த விஷயத்தை' இவ்வளவு சீரியஸாக எடுத்துக்கொள்கிறாளே இந்த சுதா?... ஸ்டெப்னி...

சேடி மறையில் அவனைப் பார்த்துமே "வாங்கோ சார்! ரெண்டு பாஸந்திதானே?" என்று வழக்கம்போல் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறான் சர்வரீ. கிட்டே வந்ததும் பாஸ்கரை பார்த்ததும் "என்ன சார், பாப்பா கூட வரலில்லியா?" என்று கையிலிருந்த பென்சிலைக் காதின் மேல் செருகிக்கொண்டு சிரிக்கிறான் அவன்.

பாஸ்கர் ஏதோ தலையை ஆட்டுகிறான்.

"இல்லே...எனக்கு ஒரு காப்பி மட்டும் கொண்டுவா."

சுதாவுக்குப் பிடிக்கும் என்பதற்காகத்தான், பாஸ்கரும் தினசரி பாஸந்திசாப்பிடுவான். பாஸந்தி ஸ்வீட் என்றால் அவளுக்கு ரொம்பப் பிரியம். 'பாஸ்கருக்கு அடுத்தபடியாக அவளுக்கு பாஸந்திதான் உயிர்' என்று அவளே வேடிக்கை யாகச் சொல்வான்.

சட்டென்று அந்த நினைவு அவன் நெஞ்சில் கிளர்ந்து தூண்ட, ஹோட்டல் டெலிபோன் ரூமுக்குச் செல்கிறான். அங்கிருந்து சுதா வீட்டுக்கு போன் செய்கிறான்.

"ஹலோ..."

"ஹலோ..." அவனுடைய அதே 'ஸ்வீட்' குரல்.

"சுதா! ஹோட்டல் புவனா ரூப் கார்டனிலிருந்து பேசுறேன்...பாஸந்தி..."

"நோ...யு ஆர் ராங்..." மறுபடியும் டொக்கென்று போனை வைத்து விடுகிறாள் அவள்.

வேர்வை வழியும் முகத்தைக் கைக்குட்டையால் அழுந்தத்துடைத்துக் கொண்டே தண்டேபிஞ்சு வகுகிறான் பாஸ்கர்.

அவன் இன்னும் கோபமாகத்தான் இருக்கிறான். அந்த சாதாரண விஷயத்தை ரொம்ப முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பெரிதாக்கிக் கொண்டுவிட்டான் ஸ்டூபிட் சுதா.

‘ஹலோ பாஸ்கர்! அந்த விஷயம் சாதாரணமானது தானா?’—அவன் உள்ளத்திற்குள்ளிருந்து ஒரு குரல்.

‘எஸ்... அது ரொம்ப சாதாரணமானதுதான்... இந்தக் காலத்திலே அது ரொம்ப ரொம்ப, சர்வ சாதாரணம். ஆஃப்டர் ஆல்—நான்—யார்? அவளுடைய காதலன். வெறும் காதலன் மட்டுமல்ல; (இந்தக் காலத்தில் வெறும் காதலர்களுக்கே ‘இந்த விஷயம்’ அத்துப்படி...) தெய்வ கடாட்சத்தை முன்னிட்டு, பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப் பட்டு... சுபயோக சுபதினத்தில்...லக்ஷத்தில்... சுற்றம் சூழ நடைபெறப் போகும் திருமணத்தில் அவளுக்குக் கணவனாகப் போகிறவன்; என் இறுதியாண்டு எம்.ஏ. தேர்வு முடிந்ததுமே, அவளுடைய சங்குக்கழுத்தின் அழகான பின் சதையில் என்கைவிரல்களால் குறுறும்பாகக் குறுறுத்துக் கொண்டே மூன்று முடிச்சுகளை இறுக்கமாகப் போடப் போகிறவன்.

ஆஃப்டர் ஆல்—அவன் யார்? ஒரு நாகரிகமான, பணக்கார, கல்லூரி மாணவி;தோல் ஏற்றுமதி பிசினெஸிலே லட்சக்கணக்கான பணம் சம்பாதித்து, அடிக்கடி அயல் நாடுகளுக்குப் பறந்து சென்று, பணமும் புதிய நாகரிகங்களும் சம்பாதித்து வருகிற ஞானசுந்தரத்தின் மூத்த செல்ல மகள்; பாஸ்கரோடு தினமும் பிச்சிலே கைகோத்து உலாவி ஹோட்டல்களிலே கால்களை உரசிக் கொண்டு, தியேட்டரில் தோள்களை இணைத்துக் கொண்டு, டிஸ்கோ தேயில் உடல்களை உராய்ந்து கொள்ளும் அளவுக்குப்

பழகுபவள்; அப்படிப் பழகுவதற்கு, குடும்பத்தாரின் அனுமதியும் பெற்றவள்.

ஆஃப்டர் ஆல்—நேற்று அப்படி என்ன நடந்து விட்டது? அப்படி என்ன, யாருமே செய்யாத தவற்றை அவன் செய்து விட்டான்?

ஆஃப்டர் ஆல்—அது ஒரு 'தீரில்'. அவ்வளவுதான்... இந்தக் காலத்து இளைஞர்களிடையே இது ஒரு சாதாரண நடைமுறைப் பழக்கம்.

ஆஃப்டர் ஆல்...

டண்...டண்...டண். ஹோட்டல் கழகாரம் ஏழுமுறை அடித்து ஒய்கிறது. சாப்பிட்டு முடித்த ஜோடிகள், கலகல என்று பேசிச் சிரித்துக் கொண்டு எழுந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பாஸ்கரும் எழுந்து கீழே இறங்கி, ஸ்கூட்டரில் ஏறுகிறான்.

சுதாவை வீட்டிலே போய்ச் சந்தித்துப் பேசினால் என்ன?... ஒரு வேளை அவளை நேரில் பார்த்தால், அவள் கோபம் மாறினாலும் மாறலாமே...

ஸ்கூட்டர் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு புறப்படுகிறது.

பழகிய வண்டி மாடு போல, சுதாவின் வீட்டுக்குள் நுழைகிறது பாஸ்கரின் ஸ்கூட்டர். வாசலில் நிற்கும் வாட்ச் மென் விறைத்து நின்று ஸல்யூட் அடித்துக் கதவைத் திறந்து விடுகிறான்.

ஹாலிலே நடு நாயகமாக இருந்த டி.வி.யைப் பார்த்த வாறு, குடும்பத்தில் எல்லோரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். மேல்நாட்டு டி.வி.களைப் பற்றி அப்பா அளக்கும் கதைகளை ஒரு காதல் கேட்டு, மறு காதல் வெளியே விட்டவாறு டி.வி.யைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் பிள்ளைகள். அந்தக் கூட்டத்திலே சுதாவைக் காணோம்...

“ஹாலா பாஸ்கர். குட் ஈவினிங்...” —பாஸ்கரை வரவேற்று உட்காரச் சொல்கிறார் ஞானசுந்தரம். அவர் ரொம்ப சோஷல் டைப். நாகரீகம் என்ற பெயரில் எந்த அநாகரீகம் வந்தாலும் முதல் வரவேற்பு கொடுப்பவ அவர்.

“என்ன பாஸ்கர், உங்க சுதா எப்பவும் போல, உங்களைச் சந்திக்க இன்னிக்குப் புறப்படலியே, என்ன விஷயம்? ஊடலா?” என்று பெரிதாகச் சிரிக்கிறார் ஞானசுந்தரம். ஏற்கெனவே பெரிதாகப் பூரித்திருக்கும் அவருடைய உடம்பு, சிரிக்கும்போது மேலும் விம்மிக் குலுங்குகிறது. அவருடைய பிஸிசெஸின் லாபம் போல், வருஷா வருஷம் அவருடைய உடம்பும் பெருத்துக் கொண்டே போவது வழக்கம். ‘இன்னும் கொஞ்ச நாளில் விமானத்தில் அவரை ஒரு பிரயாணியாக நினைத்து எடை பார்க்காமல், லக்ஷேஜாக நினைத்து எடை பார்க்கப் போகிறார்கள்’ என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டு சிரிக்கிறான் பாஸ்கர்.

“எஸ்... டாடி!... காதலர்களுக்கிடையே ஊடல் ரொம்ப அவசியம்...” என்று கூடவே சிரிக்கிறான் ஷோபா. சுதாவின் தங்கை. இவள் கல்லூரிக்குப் புதுமுகம். புருமுக வகுப்பில் படிக்கிறாள்.

“எப்போதும் இனிப்பே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தா, திகட்டிப் போய்டும். அதனாலே இடையிடையே கொஞ்சம் கசப்பும் இருக்கணும்”... இது சேகரின் பொன்பொழி. எஸ். எஸ். எல். சி.யை இன்னும் தாண்டவில்லை அவன்.

“நோ... இந்த ஊடல் எல்லாம் கணவன்—மனைவிக்குத் தான்; காதலர்களுக்கு இல்லை...” என்று மறுத்தான் மாலினி. வயதில் ஷோபனாவின் தங்கை இவள்: ஆனால் உலக விஷய ஞானத்தில் அக்காவாய் இருப்பான் போலிருக்கிறது!

“சீ; நான்சென்ஸ்... என்ன இது? அடல்ட்ஸ் ஒன்லி விஷயத்தை இப்படி அலசுதுகள் பிள்ளைகளை... சே! இனிமேல் இந்தப் பிள்ளைகளைத் தமிழ்ப் படங்கள் பார்க்க அனுமதிக்கக் கூடாது...” என்று மறுபடியும் உடல் குலுங்கச் சிரிக்கிறார் ஞானசுந்தரம்.

“ஆமாமா... உங்களுக்கு எல்லாம் சிரிப்புத்தான். நீங்க கொடுக்கிற செல்லத்தினால்தான், பிள்ளைகளை வாய்க்கு வந்தபடி வயசுக்கு மீறிப் பேசுதுகளை...” என்று தோள் பட்டையில் மோவாயை இடித்துக் கண்டனம் தெரிவிக்கிறாள் மிஸஸ் ஞானசுந்தரம். அந்தக் கழுத்து அசைவிலே, பளிச்சென்று மின்னிச் சிரிக்கிறது வைர நெக்லஸ்.

“ஓ.கே... அது கிடக்கட்டும்... மிஸ்டர் பாஸ்கர்! உங்க சதா, மேலே ஏனோ டல்லாய்ப் படுத்துக்கிட்டிருக்கா... போய் என்னென்னு கேளுங்க... போங்க...” என்று மாடியைக் காண்பிக்கிறார் வருங்கால மாமனார்.

“நேத்து ராத்திரியிலேயிருந்து ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறா குழந்தை. என்னென்னு கேட்டால் ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டேங்கிறா... நீங்களாவது கேட்டுப் பாருங்க...” என்று வழியனுப்பி வைக்கிறாள் மிஸஸ் ஞானசுந்தரம்.

வண்ணக் ‘காயர்’ விரித்த மாடிப்படிகளை இரண்டிரண்டாய்த் தாவி, மேலே செல்கிறான் பாஸ்கர்.

சுதாவின் அறை, பாதிக்கதவு திறந்திருக்கிறது. உவ்ளே படுக்கையில் வாசலுக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு, ஒருக்களித்துப் படுத்தவாறு, இடது கை பாப் செய்த தலை முடிக்குள் நுழைந்து தலையைத் தாங்கி நிற்க, ஆழ்ந்த சிந்தனையின் அடையாளமாக வலதுகால் மட்டும், லேசாக முழங்கால் தசைகள் குலுங்க, பக்கவாட்டில் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

சற்று நேரம் வாசற்படியிலே நின்று கொண்டு அவளைப் பார்க்கிறான் பாஸ்கர்.

நேற்று இரவு போட்டிருந்த அதே மருண் கலர் ஸ்கர்ட்... அதே மாட்ச்சான ப்ளவுஸ்—

அவனுக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. இறுகிய ப்ளவுஸின் முதுகுப் பக்கத்து நடு 'பட்டன்' தெறித்து அறுந்து விழுந்தது, இன்னும் அப்படியே கிடக்கிறது...

ஆனால் நேற்றைய சூழ்நிலைக்கும் இன்றைய சூழ்நிலைக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு?

அவனுடைய உள்ளத்தில் நேற்றைய நிகழ்ச்சியின் நினைவு வெடித்துச் சிதறுகிறது...

நேற்று கிட்டத்தட்ட இதே நேரத்தில் அவன் இந்த அறைக்குள் நுழைந்த போது...

சாயந்தரமே அவனுக்கு போன் செய்தாள் சுதா!

“ஹலோ பாஸ்கரி!... நான் இன்னிக்கு ஹோட்டலுக்கோ, வேற இடத்துக்கோ வரமுடியாது...”

“ஏன் சுதா?”

“இன்னிக்கு வீட்டிலே யாரும் இல்லை. அப்பாவுக்கு ஏதாவது அர்ஜென்ட் போன் கால்’ வந்தால் நான்தான் அட்டென்ட் பண்ணணும். டாடி, மம்மி, குழந்தைகள் எல்லோரும் எங்க கிராமத்துக்கு ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போயிருக்காங்க...”

“குடும்பத்தோடே போயிருக்காங்களா? யார் வீட்டிலே கல்யாணம்?”

“என் மாமா மகனுக்குக் கல்யாணம்.”

“ஏன் நீ மட்டும் போகலே?”

“அந்தப் பட்டிக்காட்டானுக்கு என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு ஒரே ஆசை. ‘சுதாம்மா! நீ ரொம்படி

அழகு'ன்னு பல்லை இளிச்சுக்கிட்டு, நுனி விரலாலே என் உடம்பைத் தொட்டுத் தொட்டுக்கிட்டு. என்னைச் சுத்திக் கிட்டே திரிவான். நான் முடியாதுன்னு கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிட்டேன். அதனாலே அவங்க வீட்டிலே என் மேலே கோபம். அதுதான் நான் மட்டும் கல்யாணத்துக்குப் போகலே...''

“ஓ.கே... ஸீ யு டுமாரோ...” என்று சொல்லிவிட்ட பாஸ்கருக்கு, நேரமாக ஆக, அன்றைய மாலைப் பொழுது சுதாவின் கம்பெனி இல்லாமல் தனியே இருப்பது என்னவோ போலிருந்தது, அவன் வீட்டுக்குப் போய் பேசிக் கொண் டிருந்து விட்டு வரலாமே என்று ஸ்கூட்டரில் கிளம்பி விட்டான்.

பங்களாவுக்குள் அவன் நுழைந்தபோது, சமையற் காரன் வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“வாங்க ஸார், வாங்க... நல்ல வேளை, சுதாம்மாவுக் குத் துணையாய் நீங்க வந்திட்டிங்க... நான் அவசரமாய் மார்க்கெட்டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கு. காய்கறி வாங்கிட்டு வந்து ராத்திரிச் சாப்பாடு சமைக்கணும். மழை வேற பெரிசாய் அடிச்ச ஊத்தும் போலிருக்கு...” என்று வானத்தைப் பார்த்தவாறு கையிலே பையோடு வேகமாக வெளியேறினான் அவன்.

பாஸ்கர் ஸ்கூட்டரை - போர்ட்டிகோவில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, உள்ளே “சுதா!... சுதா!...” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே வந்தான்.

மாடியிலே, டேப் ரிக்கார்டிலிருந்து ஏதோ பாட்டு முழங்கிக் கொண்டிருத்தது. அந்தக் கூச்சலில் அவன் கூப்பிட்டது எப்படி சுதா காதில் விழும்?

மாடிப்படிக்களைத் தாவி, அவன் அறைக்கு வந்தான் புரஸ்கர்.

அவன் வாசற்படியில் வந்து நின்றபோது—உள்ளே சுதா படுக்கையில் குப்புறப் படுத்தவாறு, வயிற்றுக்கும் மார்புக்கும் இடையில் அணையாக வைத்த தலையணையில் இரு கைகளையும் ஊன்றித் தலையைத் தாங்கிக் கொண்டு, ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைச் சுவாரச்யமாய்ந் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். மினியவளான ஸ்கரீட், விலகிச் சுருங்கி, காற்றிலே படபடக்க, படிக்கிற ஆர்வத்தில் கால்களைப் பின்னே மடித்து மாற்றி மாற்றி ஆட்டிக் கொண்டிருக்க—அந்த அழகுக் காட்சி, பாஸ்கரின் உள்ளத்தில் ஜில்லென்று உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டது.

டேப் ரிக்கார்டரில் ஏதோ ஒரு இந்திப் படத்தின் காபரே டான்ஸ் பாடல், மோக வெறி வயத்திலே பேஸ் வாய்ஸில் உணர்வுகளைச் சுண்டியிழுத்தது. போதாதற்கு வெளியிலிருந்து குளிர்ச்சியான மழைக் காற்று உள்ளே வந்து மோதி, அவனுடைய ஆசை நெருப்பைத் தூண்டி விட்டு எரியச் செய்தது...

“சுதா!...” என்று அடித் தொண்டையில் கரகரத்த பாஸ்கர், மெதுவாக நகர்ந்து வந்து அவளுடைய படுக்கையில் உட்கார்ந்து அவள் தோள்களைத் தொட்டு இழுத்தான்.

“ஹாய் பாஸ்கர்!...என்ன இது?...’’ என்று சற்று விலகியவாறு துள்ளி எழுந்த சுதாவை பாஸ்கர் விடவில்லை. சட்டென்று பாய்ந்து இறுக அணைத்துக் கொள்ள, அவள் திமிறினாள்.

“நோ...பாஸ்கர்’...லீவ் மி...விட்டுடு...’’

“சுதா;...ப்ளீஸ்...” என்று மேலும் மேலும் அவன் பிடியை இறுக்க அவள் அவனுடைய கைகளை விலக்கி முரண அந்தப் போராட்டத்தின் முதற்கட்டமாக ப்ளவுஸின் பின்பக்கத்து பட்டன் தெறித்துவிழ, அவள் மேலும் வன்மையாய்ப் போராடிப் பார்த்தாள்.

சடாரென்று வானத்திலே இடியும் மழையும் முழங்கிப் பெய்யத் தொடங்கியது. அவளுடைய கூச்சல், இடிமழையின்

பேரிரைச்சலிலே, இந்திப் பாட்டின் காட்டுக் கத்தலிலோ, யாருக்குமே கேட்காமல் போய்விட்டது...

எல்லாம் ஓய்ந்து போன பிறகு, “யூ ப்ரூட்!...கெட் அவுட்...” என்ற சுதாவினி கூச்சல், வீட்டின் அஸ்திவாரத்தையே குலுக்கியது,

கசங்கிப் போன படுக்கையிலே, கலைந்து போன உடைகளைக் கூட சரிப்படுத்திக் கொள்ளாமல், அடிவயிற்றிலிருந்து குரல்கொடுத்து அலறினாள் சுதா.

அவளுடைய கோபத்தைக் கண்டு, சற்றே, நிலை தடுமாறிப் போனான் பாஸ்கர்.

“சுதா! ஏன் இப்படி—”

“ஐ ஸே...யூ கெட் அவுட்...” — மறுபடியும் புலியாகச் சீறினாளாள் சுதா.

ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி வேகத்தில், சூழ்நிலையின் பாதிப்புக்குள்ளான மோகத் துடிப்பில், தன்னை மறந்து விட்ட பாஸ்கர், தன் செயலைப் பெரிய தவறாகக் கருதவில்லை.

‘சுதாவுக்கு ஆத்திரம் வருவதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை தான்; நாளைக்கு எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும்’ என்ற நம்பிக்கையோடு வெளியே சென்றான் பாஸ்கர்.

அந்த விஷயத்தை ஒரு ‘மாடரின் கேள்’ இவ்வளவு சீரியஸாக எடுத்துக் கொள்வாளென்று அவன் சிறிதும் எடுர் பார்க்கவில்லை.

ஒருநாள் இடைவெளியாவது அவளுடைய அநியாயமான கோபத்தை மாற்றியிருக்காதா? ...

சோகச் சித்திரமாகப் படுக்கையில் கிடக்கும் சுதாவை நோக்கி மெதுவாக வருகிறான் பாஸ்கர்,

“சுதா!...”

அவன் குரல்கேட்டு, அவளுடைய வலது கால் ஆட்டம் சட்டென்று நிற்கிறது. ஆனால் அவள் அவனைத் திரும்பிச் கூட பார்க்கவில்லை.

பாஸ்கர்; அவள் முன்னாள் போய் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்கிறான்.

“சுதா! உன்னை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஒரு படித்த பெண்—”

சடாரென்று தலைதூக்கி அவனைப் பார்க்கிறாள் சுதா. கண்களிலே நெருப்புப் பொறி பறப்பது அவள் முகத்தைச் சுடுகிறது.

“எஸ்...பாஸ்கர்! உன்மாதிரி படித்த ஆண்களைக் கூடத் தான் என்னால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எவ்வளவு படித்தால் என்ன, எவ்வளவு நாகரிகமுள்ளவனாயிருந்தாலும் என்ன, எ மேன் இஸ் எமேன்...படிக்காத பட்டிக்காட்டன், பொம்பளைக்குப் பன்னிரண்டு முழம் சேலையும் ரவிக்கையும் போட்டு, அவளை செக்ஸுக்குப் பயன்படுத்திக்கிறான். படித்தவன், அவளுக்கு மினிஸ்கர்ட்டும் ப்ளவுஸும் போட்டு, செக்ஸுக்குப் பயன்படுத்திக்கிறான். எல்லாம் அடிப்படையிலே ஒன்றுதான். எல்லா ஆண்களுக்குமே பெண் என்றால் செக்ஸ்னுதான் அர்த்தம்...”

நெருப்புத் துண்டமாகக் கனல்வீசும் அவள் முகத்தைப் பார்க்கவே அவனுக்குப் பயமாயிருக்கிறது. நாற்காலியின் விளிம்புகளைத் தன் நடுங்கும் விரல்களால் தடவிக் கொடுத்து கொண்டே பேசுகிறான்.

“சுதா! இந்த விஷயத்துக்காக நீ இவ்வளவு ஆத்திரப் படறதிலே அர்த்தமில்லை...ஆஃப்டர் ஆல், இது ஒரு தீரில்...”

கால்களைத் தொங்கப் போட்டு படுக்கையிலே நிமிர்ந்து உட்கார்கிறான் சுதா.

“நோ...இதுக்குப் பெயர் தரில் இல்லை, பாஸ்கர்!... திருட்டுத்தனமாக யாருக்கும் தெரியாம நடத்துக்கிற இதிலே தரில் ஒண்ணும் இல்லை...இந்த விஷயம் உண்மையிலே தரில்லாயிருக்கணும்னுதான், முதலிரவு ஏற்படுத்தியிருக்காங்க. அனுபவமே இல்லாதவங்களுக்கு, ஒண்ணுமே சொல்லிக் கொடுக்காம, கண்ணைக் கட்டிக் காட்டிலே விட்டமாதிரி, தனியே ஒரு ரூமிலே விட்டுடறாங்களே, அப்போ அதை நாமா தெரிஞ்சுக்கிடறதுதான் தரில்... இனிமே, நான் முதலிரவு அன்னிக்கு, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, பெரியவங்க வாழ்த்துச் சொல்ல, தோழிகள் கேலி செய்ய தலைகுனிந்து வெட்கத்துடன் ரூமுக்குள் நுழையறதிலே என்ன அர்த்தம் இருக்கு?”—முகத்தை மூடிக்கொண்டு கேலிக்கேவி அழுதாள் சுதா.

“இதிலே அழறதுக்கு என்ன இருக்கு, சுதா?...நான் தானே உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன். என்னமோ, யாரோ ஒருத்தன் உன்னைக் கெடுத்திட்டு ஓடிப் போனமாதிரி. ஏன் இப்படிக் கவலைப்படறே? நான்தான் சொல்றேனே, இது சும்மா ஒரு தரில்லுக்காக—”

“டோன்ட் டாக் நாஸ்கெஸன்ஸ்!...” என்று வெடிக்கிறாள் சுதா. அவள் உடம்பெல்லாம் துடித்து ஆடும் ஆவேசத்தை அவன் உணர்கிறான்.

“இது தரில் இல்லை, பாஸ்கர்! திஸ் இஸ் ரேப்பிங்... என்னைப் பொறுத்தவரையில், என் இஷ்டம் இல்லாமல், கட்டாயப்படுத்தி பெண்ணின் பலஹீனத்தையும் ஆணின் துமிரையும் பயன்படுத்தி, நீ செய்தது கற்பழிப்புதான்;...” —முகம் சிவக்க, உதடுகள் துடிக்கக் கூவுகிறாள் அவள்.

அவளுடைய ஆத்திரத்தின் முன் உட்கார்ந்து பேசவே திராணியற்றவனாய் மெதுவாக எழுந்து பின்வாங்கி, அறையின் ஒரு ஜன்னலின் கம்பிகளைத் தொட்டுக் கொண்டு நிற்கிறான் பாஸ்கர்.

“சுதா! நீ ஏன் இப்படிப் பதீரே? நாளைக்கு உன்னைக் கட்டிக்கப் போகிற கணவன்தானே நான்!”

“என்னைக் கட்டிக்கப் போகிற கணவன் என்பதனாலே நீ செய்தது நியாமமாகி விடுமா? கல்யாணத்துக்கு முன்னாலேயே ஒரு பெண்ணைக் கட்டாயப்படுத்தி கற்பழிக்கிறவன், கல்யாணத்துக்குப் பிறகு தினசரி கட்டாயப்படுத்திக் கற்பழிக்கிறவனாய்த்தானே இருப்பான்?

விவாதம் திசைமாறிப் போவதை உணர்ந்து திகைக்கிறான் பாஸ்கர்.

“நீ அனாவசியமாய் எதை எதையோ நினைச்சு அலட்டிக்கிறே, சுதா? வாழ்க்கையிலே, இதையெல்லாம் காலத்தை ஒட்டி, சகஜமாய் எடுத்துக்கணும். ஆஃபீசர் ஆல்—வாழ்க்கை என்கிறது ஒரு விளையாட்டு; அதை விளையாட்டாக வாழ்ந்து அனுபவிக்கணும்...”

“எஸ்...வாழ்க்கை என்கிறது ஒரு விளையாட்டுதான். ஆனால் எந்த விளையாட்டுக்கும் சில கட்டுப்பாடுகள், ரூல்ஸ்க் ஒழுங்குகள் உண்டு. அவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு விளையாடினால், அது ‘ஃபேர் ப்ளே’. கட்டுபாட்டை மீறி காட்டுமிராண்டித்தனமாய் விளையாடினால், அது ‘ஃபவுல் ப்ளே’ உலகத்தில எல்லாரும் ‘ஃபேர் ப்ளே’யைத் தான் விரும்பி ரசிப்பாங்க... ‘ஃபவுல் ப்ளே’யை யாரும் விரும்ப மாட்டாங்க...”

அவனுடைய ‘பாயிண்ட்டே’ பூமரங் மாதிரி திரும்பி வந்து அவனைத் தாக்குகிறது.

இனி அவளோடு விவாதித்துச் சமாதானப்படுத்த முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறான். மெதுவாக அவளை நோக்கி வந்து படுக்கையில் ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்கிறான்.

“சுதா! ப்ளீஸ், எக்ஸ்யூஸ் மி... நான் செய்தது தப்பு என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு... அதையே நினைச்சுக்கிட்டு, உணர்ச்சி

வசப்பட்டு, வார்த்தைகளைக் கொட்டாதே...பெரியவங்க ளிடம் சொல்லி, சீக்கிரமே முகூர்த்தம் வைக்க ஏற்பாடு செஞ்சிடறேன்...ப்ளீஸ், சியர் அப்..." என்று பணிந்த குரலில் கெஞ்சுகிறான் பாஸ்கர்.

"நோ, மிஸ்டர் பாஸ்கர்! எல்லாக் குற்றங்களையுமே வெறும் எக்ஸ்யூஸ்மி'யால் சரி செய்து விடமுடியாது... இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகும் நான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டால், நீ இப்போது செய்தது தப்பு என்று நான் சொல்கிற குற்றச்சாட்டுக்கு அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடும்..."

பாஸ்கரின் தலையில் சடாரென்று ஓர் இடி விழுவது போன்ற அதிர்ச்சி.

"சுதா! வாட் டு யூ ஸே?"

"மாமம்பழத்தைத் திருடித் தின்னவனுக்கு, மாமரத்தையே கொடுத்திடறது எப்படி நியாயமாகும்? அந்த மரத்தை அவன் தொடக்கூட முடியாமல் செய்கிறது தான் நியாயம்—இல்லையா?" — அவள் குரலில் ஒலித்த வன்மம் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்கிறது.

"வாட் டு யூ மீன்?"

"கதையிலாகட்டும், சினிமாவிலாகட்டும், வில்லன்தான் 'ரேப்' செய்வான். ரேப் செய்கிற வில்லனை, எந்தக் கதாநாயகியும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதில்லை... டோன்ட் யூ நோ தெட்?" — நிமிர்ந்து உட்காரிந்து, தெளிவாக வார்த்தைகளை அழுத்தம் கொடுத்து, அவன் முகத்துக்கு நேரே பேசுகிறாள் சுதா.

அவள் விளையாட்டாகப் பேசவில்லை என்பதை அவளுடைய சுருங்கிய முகமும் இறுகிய உதடுகளும் அழுந்திய குரலும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஓ! இது என்ன திடீர்த் திருப்பம்?

"சுதா!... உண்மையாகத்தான் சொல்கிறாயா?" — அவனுடைய குரல், பலஹீனமாக உடைந்து சிதறுகிறது.

“எஸ்... பை ஆல் மீன்ஸ்...” — அவள் குரலில் இன்னும் தெளிவான அழுத்தம் பீறிடுகிறது. கலைந்து கிடந்த தலைமயிரை மென்மையாகக் கோதிக் கொண்டு, நிமிர்ந்த பார்வையோடு அவன் முகத்தில் அடித்தாற்போல் அறிவிக்கிறாள் சுதா.

சற்றே நிலை தடுமாறிப் போன பாஸ்கர், சடாரென்று நிலையூன்றிக் கொண்டு, விஷமமாகப் புன்னகை பூக்கிறான்.

“என்ன சுதா, ஆச்சரியமாயிருக்கிறது?... கற்பழித்த காதலனைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி, கல்யாணம் செய்து கொள்ளும்படி பெண்கள் கேட்டுக் கொள்ளுவதுதான் வழக்கம். ஆனால் நீ...?... உன் ஸ்டேட்மென்ட் படி, என்னால் கற்பழிக்கப்பட்ட உன்னை, வேறு யார் கல்யாணம் செய்து கொள்வார்களி?”

—அவனுடைய சிக்கலான கேள்வி, அவளை இம்மியும் திடுக்கிடச் செய்யவில்லை.

“என்னை யார் கல்யாணம் பண்ணிக்குவாங்க என்பது இப்போது பிரச்னை இல்லை. உன்னை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியுமா என்பதுதான் இப்போது பிரச்னை— அந்தப் பிரச்னைக்கு இப்போது என் பதில்— நோ... முடியாது— என்பதுதான்.”

அவளுடைய தீர்மான பேச்சு, அவனைப் பொட்டில் அடித்ததுபோல் தலை சுற்றச் செய்கிறது. தன் முட்டாள் தனத்தால் எத்தகைய சுதாவை இழக்கப்போகிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு தவிக்கிறான்: அந்தத் தவிப்பிலே, இன்னொரு முட்டாள்தனம் செய்துவிடுகிறான்.

“சுதா! நீ என்னை வேண்டாம்னு சொல்லிட்டா, நீ கற்பிழந்ததை ஊர் முழுவதும் சொல்ல எவ்வளவு நேரமாகும்?”

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு சுதா திடுக்கிடவில்லை, மெதுவாகச் சிரித்துக் கொள்கிறாள். படுக்கையிலிருந்து

எழுந்து அவன் முன்னால் நேரடியாக நின்று அவனை ஊடுருவிப் பார்க்கிறான்.

“சபாஷ்! நீ எவ்வளவு அதளபாதாள கீழ்த்தரத்துக்குப் போயிட்டே என்பது எனக்குப் புரிகிறது... ஹீரோவிலிருந்து வில்லனாகி, இப்போ ப்ளாக்மெயிலர் நிலைக்குத் தாழ்ந்து போயிட்டே... சீ! நீ ஒரு ஆண்பிள்ளையா?” — அவளுடைய பார்வையிலே ஓர் அற்பத் தூசியாக அவன் கீழே சரிந்து வீழ்கிறான்.

பாஸ்கர், மறுபடியும் ஆத்திரத்தில் அறிவை இழந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“சுதா! நீ இல்லாட்டா எனக்கு இன்னொருத்தி மனைவியாய் கிடைச்சிடுவா. ஆனால் உனக்கு...? — உன்னை எந்த மடையன் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறான்னு பார்த்திடறேன்...”

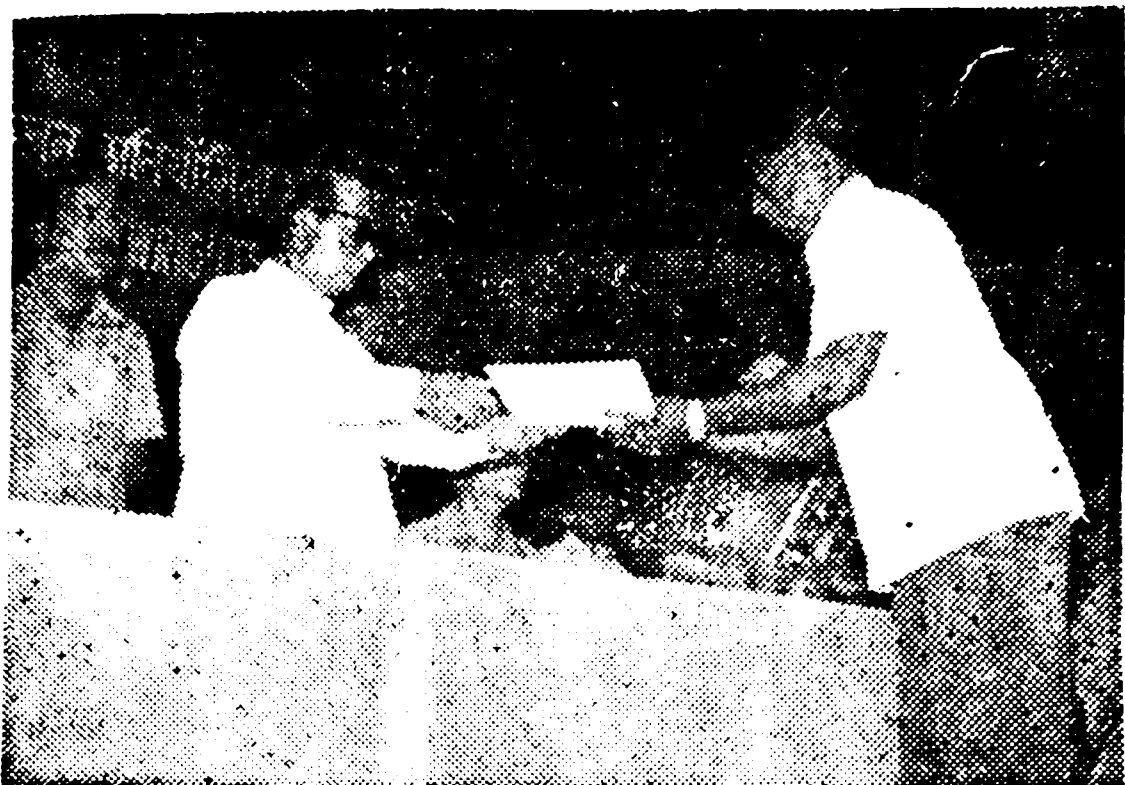
சுதா இப்போது பலமாகவே சிரிக்கிறாள்:

“மிஸ்டர் பாஸ்கர்! கற்பழிச்ச மிருகமான உன்னையே கட்டிக்க ஒருத்தி முன்வர்போது, கற்பழிக்கப்பட்ட நிரபராதியான என்னைக் கட்டிக்க ஓர் ஆண்மகன் நிக்சயமாய் முன்வருவான் — அப்படி ஓர் ஆண்மகன் வரவரை நான் காத்திருப்பேன். யு மே கோ...” என்று வாசற்படியை நோக்கி, தன் கையைக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறாள் சுதா.

புரிந்துகொள்ள முடியாத பெண்மைக்குப் பவியான இன்னுமோர் ‘காஷுவாலிட்டி’யாக மனமுடைந்து வெளியேறுகிறான் பாஸ்கர்.

நன்றி : ‘கல்கி’

அனைத்திந்திய வர்னொலி நிலையம்
தேசிய மொழிகளில் நடத்திய நாடகப்
போட்டியில் தமிழில் முதல்பரிசு பெற்ற
நற்கதை நம்பி பேராசிரியர் அய்க்கண்
அவர்கள், தலைநகர் புதுடெல்லியில் மத்திய
அமைச்சரிடம் பரிசுபெறும் காட்சி.

—பதிப்பகத்தார்